536

POLIROM

CHUCK PALAHNIUK

Supravieţuitor

POLIROM Top 10+

CHUCK PALAHNIUK

Supravieţuitor

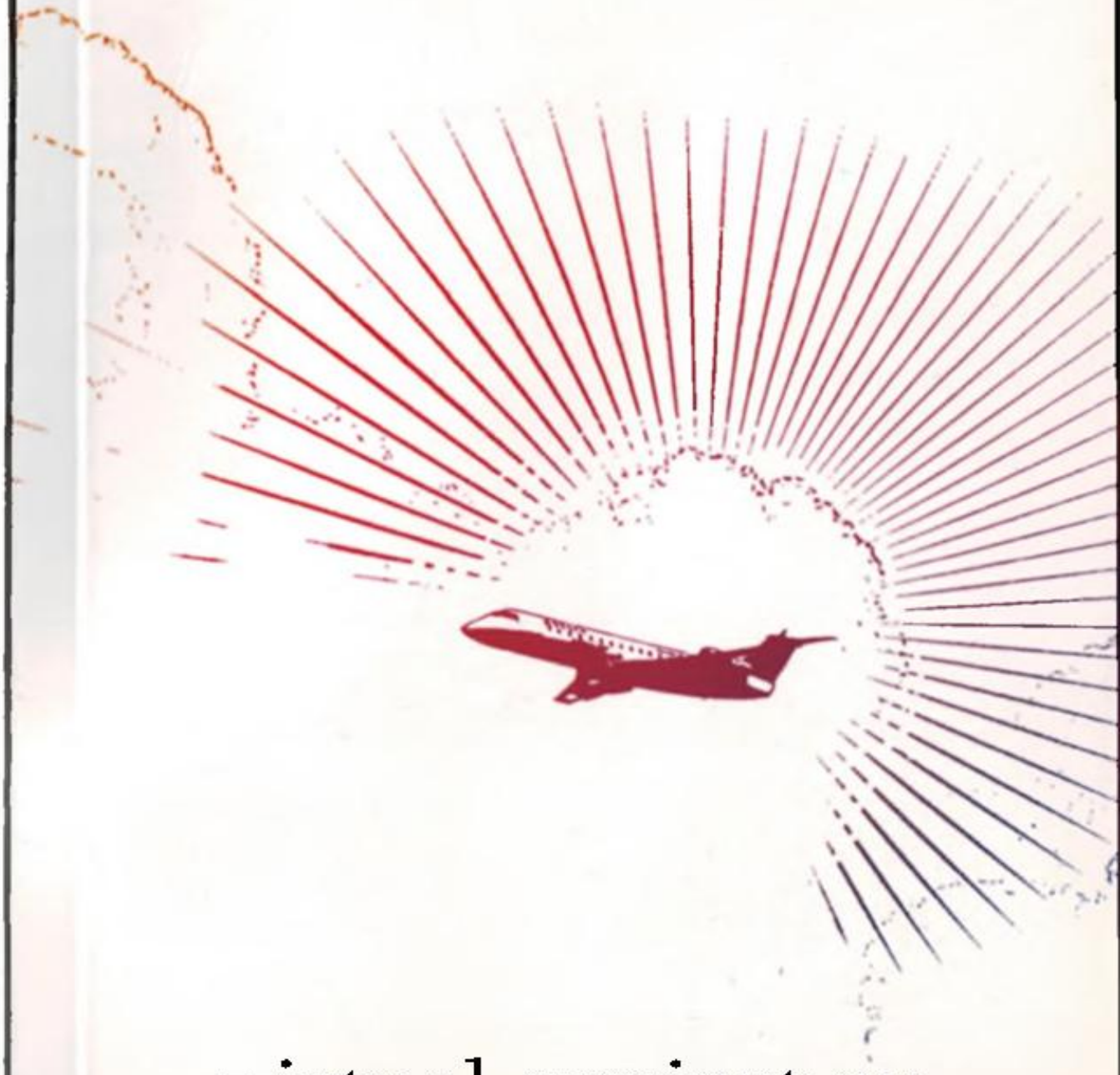

virtual-project.eu

Chuck Palahniuk, *Survivor*

Copyright © 1999 by Chuck Palahniuk

© 2009, 2021 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Pe copertă: © iStockphoto.com/GeorgePeters

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României: PALAHNIUK, CHUCK

Supraviețuitor / Chuck Palahniuk; trad, din lb. engleză și note de Dan Croitoru. - Ed. a 2-a. - Iași: Polirom, 2021

ISBN: 978-973-46-8400-7

I. Croitoru, Dan (trad.; note)

821.111

Printed in ROMANIA

CHUCK PALAHNIUK

Supraviețuitor

Titlul original: ***Survivor***
Traducere din limba engleză
și note de Dan Croitoru

POLIROM
- 2021 -

CHARLES MICHAEL „CHUCK” PALAHNIUK (n. 1962, Pasco, Washington) este considerat unul dintre cei mai originali și mai inventivi scriitori americani contemporani. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon și, după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte să se dedice scrisului. Deși primele cărți i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996), cariera sa literară și-a schimbat definitiv cursul. A scris până în prezent peste douăzeci de romane și cărți de non-flcțiune, traduse deja în numeroase limbi. La Editura Polirom au apărut, unele în mai multe ediții, *Fight Club,* roman distins cu mai multe premii și ecranizat în 1999, într-o producție cu Edward Norton, Brad Pitt și Helena Bonham Carter în rolurile principale, *Jurnal, Bântuiții, Cântec de leagăn, Monștri invizibili Sufocare, Rant, Supraviețuitor, Pygmy, Snuff, Blestemați, Apocalipsa, Beautiful You, Inventează ceva, Fight Club 2. Gambitul seninătății* (roman grafic) și *Ziua Ajustării.*

Pentru Mike Keefe și Mike Smith

Pentru Shawn Grant, Heidi Weeden și Matt Palahniuk

Agentul din această carte nu este Edward Hibbert, care îmi promovează scrierile cu inegalabil umor, energie și pricepere.

Nimeni din această carte nu e la fel de inteligent ca editorul meu, Gerry Howard.

Nimeni pe lumea asta nu e la fel de tenace și de binevoitor ca Lois Rosenthal.

Această carte nu ar fi existat fără Workshopul Scriitorilor de Marți Seara, organizat acasă la Suzy.

Cine are pagini în seara asta?

47

Doi-zece, doi-zece, probă.

Doi-zece, doi-zece, probă.

Poate merge. Nu știu. Nici măcar nu știu dacă mă auziți.

Dar dacă mă auziți, atunci ascultați. Și, dacă ascultați, aflați că tocmai ați dat peste povestea a tot ce a mers prost. Ați dat peste înregistratorul de zbor al zborului 2039. Cutia neagră, cum i se mai zice, deși e portocalie și are înăuntru o rolă de sârmă care înregistrează totul. Ați dat peste povestea a ceea ce s-a întâmplat.

Așa că dați-i drumul.

Puteți să încingeți sârma asta până la roșu și tot o să vă zică fix aceeași poveste.

Doi-zece, doi-zece, probă.

Și, dacă ascultați, trebuie să știți în primul rând că pasagerii sunt toți la casele lor, teferi. Au fost „debarcați", cum s-ar zice, în Insulele Noile Hebride[1]. Apoi, după ce am decolat iarăși, doar eu și pilotul, acesta din urmă s-a parașutat peste ceva. Peste o apă. Un ocean, cum s-ar zice.

Știu c-o să tot spun chestia asta, dar e-adevărat. Nu sunt un criminal.

Și sunt singur aici, în aer.

Olandezul zburător.

Și, dacă ascultați asta, să știți că sunt singur în cabina de pilotaj a Zborului 2039, cu o groază de sticluțe de-alea de vodcă și gin, majoritatea goale, înșirate pe chestia aia din locul unde stai la geamurile din față, tabloul de bord. În cabină, unde au stat pasagerii, tăvițele cu antreuri pe jumătate mâncate, Pui *á la* Kiev și Boeuf Stroganoff, zac peste tot, în aerul condiționat care împrăștie mirosul de la resturile abandonate. Revistele sunt încă deschise la pagina pe care o citea fiecare. Când te uiți la toate scaunele astea goale, zici că s-

au dus cu toții până la toaletă. În căștile de plastic încă mai zumzăie niște muzică de fond.

Aici, deasupra norilor și furtunilor, sunt doar eu într-o capsulă a timpului Boeing 747-400, eu și două sute de prăjituri de ciocolată, desertul pe care nu-l va mai mânca nimeni, eu și piano-barul de sus la care pot să urc pe scara în spirală și să-mi mai fac liniștit un cocteil mic.

Ferească Dumnezeu, nu vreau să vă plictisesc cu toate detaliile astea, dar avionul e pe pilot automat până o să rămânem fără combustibil. Până când o să se oprească, cum zice pilotul. Fiecare motor o să se oprească pe rând, mi-a zis. Voia să știu la ce să mă aștept. Apoi a-nceput să mă plictisească cu tot felul de detalii despre motoarele cu reacție, efectul Venturi[2], îmbunătățirea sustenației prin creșterea suprafeței portante cu ajutorul flapsurilor, descriindu-mi cum se va transforma avionul, după ce toate motoarele se vor fi oprit, într-un uriaș planor de 200 de tone. Apoi, pentru că pilotul automat îl va menține în linie dreaptă, planorul respectiv va începe ceea ce pilotul numește o coborâre controlată.

Păi, coborârea asta, îi zic, ar fi exact ce-mi trebuie ca variație. Nici nu știi prin ce-am trecut în ultimul an.

Pe sub vesta parașutei, pilotul purta încă uniforma aceea ultrabanală, încât ai fi zis că a fost creată de un inginer. Dar în afară de asta, n-am ce-i reproșa, mi-a fost de mare ajutor. Nici eu n-aș fi putut fi mai amabil cu cineva care îmi ține un pistol la tâmplă, punându-mi întrebări despre distanța pe care o putem parcurge cu cât combustibil mai avem în rezervor. Mi-a explicat cum să readuc avionul la altitudinea de croazieră după ce el se va fi parașutat deasupra oceanului. Și mi-a spus absolut totul despre înregistratorul de zbor.

Cele patru motoare sunt numerotate de la 1 la 4, de la stânga la dreapta.

Ultima parte a coborârii controlate se va transforma într-un picaj accelerat spre pământ. Pilotul o numește *faza terminală* a coborârii, când te îndrepți spre sol cu zece metri pe secundă. Ăsteia el îi zice *viteză terminală,* când toate obiectele de masă egală au aceeași viteză. Apoi o ia mai încet și-mi dă informații la greu despre fizica newtoniană și Turnul din Pisa.

— Da' să nu iei de bun tot ce-ți zic. N-am mai fost testat de nu mai știu când.

Cică UAE, Unitatea Auxiliară de Energie, o să continue să genereze electricitate până în clipa în care avionul o să atingă solul.

De aer condiționat și de muzică o să am parte la discreție, cât timp o să mai pot simți ceva, îmi zice.

N-am mai simțit nimic de nu știu când, îi spun. Cam de un an. Prioritatea numărul unu acum e să-l dau jos din avion ca să pot să las și eu pistolul din mână în sfârșit.

Atâta am strâns pistolul, că nu-mi mai simt degetele.

Dacă deturnezi un avion de unul singur, îți scapă din vedere că, la un moment dat, o să fie nevoie să-ți neglijezi ostaticii ca să te duci la toaletă.

Înainte să facem escală la Port Vila, alergam ca dementul prin avion cu arma în mână încercând să-i servesc pe toți, pasageri și membrii echipajului. Să vă mai aduc ceva de băut? Cine dorea o pernă? Ce preferați, îi întrebam, pui sau vită? Voiați cafea normală sau fără cofeină?

Servitul mesei e singurul domeniu în care chiar excelez. Problema era că trebuia să fac totul cu o singură mână, de vreme ce în ailaltă țineam pistolul.

Când am aterizat, iar pasagerii și echipajul coborau din avion, m-am postat lângă ușa din față și le-am spus că-mi pare rău. Îmi cer scuze pentru orice neplăcere pe care v-am creat-o. Vă doresc

călătorie plăcută în continuare și vă mulțumesc că ați ales compania aeriană Bla-bla.

Când n-am mai rămas decât eu și pilotul la bord, am decolat din nou.

Chiar înainte să sară, pilotul îmi spune că, în momentul în care unul dintre motoare cedează, se va auzi un mesaj de alarmă, S-a Oprit Motorul Numărul Unu sau Trei sau care o fi, repetat la nesfârșit. După ce se opresc toate motoarele, singurul mod în care mai poți menține avionul în aer este să-l ții de bot în sus. Tragi de manșă și-atât. De frâu, cum îi zice el. Ca să miști profundorul din coadă, zice. O să pierzi viteză, dar o să menții altitudinea. O să-ți dea impresia că ai o alternativă, fie viteza, fie altitudinea, dar, de fapt, tot o să sfârșești în picaj.

Ajunge, îi zic, că n-am de gând să-mi iau brevet de pilot. Nu vreau decât să mă duc naibii odată la toaletă. Nu vreau decât să-l văd zburând pe ușa aia.

Apoi încetinim până la 175 de noduri[3]. Ca să nu vă mai plictisesc cu detalii, coborâm sub 3.000 de metri și deschidem ușa din față. După care pilotul sare și, înainte să închid ușa, mă proptesc în prag și trag un pipi după el.

În viața mea nu m-am simțit așa de bine.

Dacă Sir Isaac Newton a avut dreptate, asta n-o să-l afecteze pe pilot.

Așa că acum zbor înspre vest pe pilot automat, cu viteza de mach 0.83 sau 1.024 de kilometri pe oră, viteză adevărată de zburat, și, la viteza și la latitudinea asta, soarele pare tot timpul înțepenit într-un punct. Timpul s-a oprit în loc. Zbor deasupra norilor la o altitudine de croazieră de 12.000 de metri, peste Oceanul Pacific, zbor spre dezastru, spre Australia, spre finalul poveștii vieții mele, zbor drept, spre sud-vest, până când toate cele patru motoare se vor opri.

Doi-zece, doi-zece. Probă de microfon.

Încă o dată, acesta este înregistratorul de zbor al zborului 2039.

Și, la altitudinea asta și cu viteza asta, cu avionul gol, pilotul zice că mai avem combustibil pentru încă șase-șapte ore.

Așa că o să-ncerc să fiu concis.

Înregistratorul de zbor o să înregistreze fiecare cuvânt pe care-l rostesc în cabina de pilotaj. Și povestea mea n-o să se zdrobească în ’jde miliarde de resturi însângerate și apoi o să ardă în o mie de tone de combustibil arzând. Și, după ce o să se prăbușească avionul, oamenii o să scormonească după înregistratorul de zbor. Și povestea mea va supraviețui.

Doi-zece, doi-zece. Probă de microfon.

Chiar înainte să sară, cu ușa de la cabină trasă înăuntru, în timp ce navele marinei militare porniseră pe urma noastră și radarul invizibil ne monitoriza poziția, în șuieratul motoarelor și în urletul aerului, pilotul, stând în prag, cu parașuta în spate, a țipat ca să-l pot auzi:

— Și, ia zi, de ce ții așa tare să mori?

La care i-am răspuns, tot țipând, să facă bine să asculte înregistrarea.

— Atunci, ține minte, a strigat. N-ai decât câteva ore. Și ține minte, a țipat, n-o să știi exact când ți se termină combustibilul. S-ar putea să mori fix la mijlocul poveștii vieții tale.

La care i-am strigat: Și ce-i cu asta?

Și: Zi-mi ceva nou.

Și pilotul a sărit. Am tras un pipi, apoi am închis ușa. Întors în cabina de pilotaj, am împins maneta de gaze și am tras de manșă până când am atins altitudinea dorită. Apoi n-a mai trebuit decât să apăs pe buton și pilotul automat a preluat comanda. Și cu asta am ajuns în momentul de unde am început povestea.

Așa că, dacă ascultați asta, adică indestructibila cutie neagră a Zborului 2039, puteți să vă duceți să vedeți punctul în care avionul și-a

sfârșit coborârea și ce-a mai rămas din el. O să vă dați seama că nu sunt pilot când o să dați cu ochii de tot dezastrul ăla și de craterul din jurul lui. Dacă ascultați asta, o să știți că am murit.

N-am la dispoziție decât câteva ore să vă spun povestea mea.

Cred că am o șansă să-mi termin povestea.

Doi-zece, doi-zece. Probă de microfon.

Cerul e albastru și curat în toate cele patru zări. Soarele e deplin și arde drept în față. Zburăm deasupra norilor și e o zi minunată, pentru totdeauna.

Așa că s-o luăm de la capăt. Să-ncepem cu începutul.

Zborul 2039, iată ce s-a-ntâmplat. Dubla unu.

Și.

Trebuie să mărturisesc că mă simt extraordinar.

Și.

Hai că deja am pierdut zece minute.

Și.

Motor.

46

La cum trăiesc eu, e destul de greu să apuc să-mi pregătesc un cotlet pane de vițel.

În alte nopți, prefer diversitatea: pește sau pui. Dar chiar în clipa în care sunt cu o mână în ouăle bătute, iar în cealaltă am carnea, cineva cu probleme mă sună.

Asta a ajuns să se-ntâmple în fiecare noapte.

În seara asta, mă sună o fată dintr-un club în care bubuie muzica. Singurele cuvinte pe care le disting sunt „în spate”.

— Găozar, zice.

Mai spune ceva ce aduce a „un pic” sau „nimic”. Chestia e că nu pot să m-apuc să refac toată povestea, așa că stau acolo în bucătărie, țipând de unul singur ca să acopăr muzica. După voce, pare tânără și epuizată, așa că o-ntreb dacă are încredere în mine. S-a săturat să mai sufere? Dacă nu există decât o singură soluție, o-ntreb, ca să termine cu toate astea, o s-o facă?

Peștișorul din acvariul de pe frigider înoată ca disperatul, așa că mă înalț pe vârfuri și arunc o pastilă de Valium în apă.

Țip la fata din club: Nu ți-a ajuns?

Țip: N-o să stau s-o ascult cum își plânge de milă.

Ar fi o pierdere de vreme să stau și s-o ajut să-și pună ordine-n viață. Oricum, oamenii nu vor să-și pună ordine-n viață. Nimeni nu vrea de fapt să-și rezolve problemele. Dramele. Confuziile. Să-și aline necazurile. Să scape de toate porcăriile. Dacă ar face-o, ce le-ar mai rămâne? Doar ditamai necunoscutul, mare și înfricoșător.

Mulți dintre cei care mă sună știu deja ce vor. Unii vor să moară, dar mai întâi trebuie să-mi ceară permisiunea. Alții vor să moară, dar au nevoie de puțină încurajare. Un mic imbold.

Cineva care e chitit să se sinucidă nu prea mai are umor. Un cuvânt nepotrivit și săptămâna următoare le citești necrologul în ziar. Oricum, la majoritatea convorbirilor nici nu sunt prea atent. În majoritatea cazurilor, am ajuns să decid cine trăiește și cine moare după tonul vocii interlocutorului.

Discuția cu fata din club nu duce nicăieri, așa că-i zic: Omoară-te.

— Ce? face ea.

Omoară-te.

— Ce? face ea.

Ia niște barbiturice cu alcool și bagă-ți capul într-un sac din ăla în care îți iei hainele de la curățătorie.

— Ce? face ea.

Nu pot să dau prin pesmet un șnițel de vițel cu o singură mână, așa că-i zic: acum ori niciodată. Ori o faci, ori ba. Sunt alături de ea. N-o să moară singură, dar nici n-am toată noaptea la dispoziție.

Se aude niște muzică, dar de fapt e fata care a început să plângă la greu. Așa că închid.

Pe lângă că trebuie să dau prin pesmet un șnițel de vițel, oamenii ăștia vor să le fac și ordine-n viață - pe loc.

Cu telefonul într-o mână, mă chinuiesc să presar pesmetul peste carnea din mâna cealaltă. N-ar trebui să fie așa de complicat. Treci carnea prin ouăle bătute. O scuturi, apoi o dai prin pesmet. Problema e că nu pot să acopăr carnea uniform. În unele locuri, pesmetul n-a ajuns deloc. În altele e așa de gros, că nu mai vezi ce-i sub el.

Toată chestia asta e foarte mișto, mereu a fost. Oamenii te sună doar când sunt pe punctul de a se sinucide. Te sună o mulțime de femei. Iar eu stau singur cu peștișorul meu, singur-singurel în bucătăria mea jegoasă, dând prin pesmet un cotlet de porc sau mai știu eu ce, doar cu boxerii pe mine, ascultând rugăciunea cuiva. Servindu-le tuturor sfaturi și penitențe.

Sau se poate să sune un tip. Chiar după ce-am ațipit. Telefonul sună toată noaptea dacă nu-l deconectez. Un fraier care sună la ora când toate barurile s-au închis ca să-mi comunice că stă turcește pe jos, la el în apartament. Nu poate să doarmă din cauză că are niște coșmaruri îngrozitoare. Vede avioane pline de oameni care se prăbușesc. Totul e atât de real și nimeni nu reușește să-l ajute. Nu poate să doarmă. Nimeni nu e-n stare să-l ajute. Îmi zice că și-a proptit o pușcă sub bărbie și vrea să-i dau un singur motiv ca să nu apese pe trăgaci.

Nu poate să mai trăiască așa, știind ce-o să urmeze, dar fără să poată salva pe nimeni.

Toate victimele astea sună. Toți bolnavii ăștia cronici. Sună. Îmi alungă plictiseala. E mai tare decât televizorul.

Dă-i-nainte, îi zic. Nu sunt decât pe jumătate treaz. E trei dimineața și mâine trebuie să mă duc la muncă. Mai repede, că adorm la loc, îi zic, apasă pe trăgaci.

Îi spun că lumea nu e așa de frumoasă încât să trebuiască să trăiască și să sufere. De fapt, nu prea e nimic de capul lumii ăsteia.

În general lucrez pentru o firmă de curățenie. Sclav cu normă-ntreagă. Dumnezeu cu juma' de normă.

Din experiență îndepărtez puțin telefonul de ureche când aud clicul trăgaciului. Se aude o detunătură, o secundă de liniște și, undeva, un telefon se izbește de podea. Sunt ultima persoană cu care respectivul a stat de vorbă și adorm la loc înainte ca țiuitul din ureche să se estompeze.

Săptămâna următoare caut necrologul, textul de șase inch de coloană din ziar care bate apa-n piuă. Trebuie să vezi necrologul, altfel nu știi dacă totul s-a-ntâmplat în realitate sau ai visat.

Nu m-aștept să-nțelegeți.

E o altfel de distracție. E absolut demențial să ai asemenea putere. Aflu din necrolog că pe tipul

cu pușca îl chema Trevor Hollis și faptul că individul a existat în realitate mă umple de încântare. E ca și cum ai comis o crimă și totuși n-ai comis-o, depinde cât merit îți arogi. Nici nu pot să spun că ideea asta cu consiliere în caz de criză a fost a mea.

Adevărul e că trăim într-o lume îngrozitoare, iar eu am pus capăt suferinței lui.

Ideea mi-a venit din întâmplare, când am citit un articol despre una dintre acele hotline reale pentru situații de criză. Din greșeală, numărul din ziar era al meu. O greșeală de tipar. Nimeni n-a mai citit erata pe care au publicat-o a doua zi, iar oamenii au început să mă sune zi și noapte cu problemele lor.

Vă rog să nu credeți că sunt aici ca să salvez vieți. A fi sau a nu fi, nu stau să cântăresc prea mult decizia. Și să nu credeți că mă feresc să vorbesc cu femeile în felul ăsta. Femei vulnerabile. Handicapate emoțional.

Odată era cât pe-aci să mă angajez la McDonald's și, de fapt, nu solicitasem o slujbă decât ca să pot să întâlnesc fete. Negrese, latino-americane, albe, chinezoaice, scria chiar acolo pe cerere, negru pe alb, că McDonald's angajează persoane de diferite rase și origini etnice. Fete, fete și iar fete, la alegere. Și tot pe cerere McDonald's spunea că, dacă ai una dintre următoarele boli:

Hepatită A
Salmoneloză
Shigella
Stafllococi
Giardia

sau Campylobacterioză, atunci s-ar putea să nu lucrezi aici. Măcar ai o garanție, spre deosebire de fetele de pe stradă. Niciodată nu poți fi îndeajuns de precaut. Cel puțin când s-a angajat la McDonald's a trebuit să declare că e curată. Unde mai pui că sunt mari șanse să fie tânără. Tânără și

cu coșuri. Tânără și hăhăită. Tânără și fraieră, la fel de proastă ca mine.

Fete de optișpe ani, de nouășpe ani, de douăzeci de ani, nu vreau decât să stau de vorbă cu ele. Fete din colegii de stat. Fete în ultimul an de liceu. Minore emancipate.

La fel stă treaba și cu fetele astea care mă sună când vor să se sinucidă. Multe sunt așa de tinere. Cu părul ud leoarcă de ploaie, mă sună plângând dintr-o cabină telefonică, vrând să le salvez. Chircite în pat, zăcând zile întregi, mă sună. Mesia. Mă sună. Mântuitorule. Se smiorcăie și se îneacă și-mi spun tot ce vreau să aflu până în cele mai mici detalii.

Uneori e minunat când le aud vorbind în noapte. Fata are-ncredere oarbă în mine. Cu telefonul într-o mână, îmi imaginez că mâna cealaltă e a ei.

Nu că aș vrea să mă-nsor. Deși am toată admirația pentru tipii care-și fac tatuaje.

După ce în ziar a apărut numărul de telefon corect, telefoanele s-au tot rărit. Tonele de disperați care mă sunaseră pe mine mai întâi erau fie morți, fie bășicați cu spume din cauza mea. Alții noi nu mă mai sunau. La McDonald's tot nu mă angajau, așa că m-am apucat și am făcut o groază de stickere de-alea mari.

Stickerele astea trebuie să se vadă bine. Să le poată citi tot omul și noaptea, mai ales ăia care plâng din cauză că sunt drogați sau beți. Stickerele mele sunt albe cu scris negru și zic așa:

MAI ACORDĂ-ȚI O ȘANSĂ. ACORDĂ VIEȚII TALE O ULTIMĂ ȘANSĂ. SUNĂ ȘI O SĂ TE AJUT. Și numărul meu de telefon.

Cealaltă opțiune era următoarea:

DACĂ EȘTI O FATĂ CU O VIAȚĂ SEXUALĂ DEZORDONATĂ ȘI AI PROBLEME CU BĂUTURA, AI NEVOIE DE AJUTOR. Sună la - și numărul meu de telefon.

Credeți-mă pe cuvânt. Nu faceți stickere de-astea, din a doua categorie, dacă nu vreți să vă viziteze poliția. Le e de-ajuns să știe numărul de telefon, după care o să vă afle numele și adresa și o să vă înregistreze ca posibil infractor. Și de fiecare dată când o să vreți să dați un telefon, o să auziți un clic... clic... clic, semn că telefonul e interceptat.

Credeți-mă pe cuvânt.

Dacă o să folosiți primul gen de stickere, oamenii o să vă sune să-și mărturisească păcatele, să se plângă, să ceară un sfat, să caute o confirmare a faptelor lor.

Fetele peste care o să dai în cazul ăsta au ajuns în cea mai nasoală situație posibilă. Un harem întreg de femei pe marginea prăpastiei o să se agațe de telefon și o să te roage să le suni, te rog să suni. Te rog.

O să ziceți că sunt un prădător sexual, dar, când spun prădători, mă gândesc la lei, tigri, feline mari, rechini. Asta nu e o relație de tip prădător versus pradă. Ăsta nu e un animal necrofag, un vultur sau o hienă, versus stârvuri. Asta nu e o relație parazit versus gazdă.

Suntem la fel de nefericiți cu toții.

E fix opusul unei infracțiuni care nu s-a soldat cu victime.

Cel mai important e să puneți stickere în telefoanele publice. Încercați cabinele împuțite de lângă podurile peste ape adânci. Lângă cârciumile de unde oamenii care n-au unde să se ducă sunt aruncați afară la ora închiderii.

O să vă intrați în pâine cât ai zice pește.

O să aveți nevoie de un telefon cu speaker la care se aude ca și cum ai vorbi dintr-o văgăună. Astfel, oamenii care vă sună în plină criză o să audă cum trageți apa la closet. O să audă bârâitul blenderului și o să-și dea seama că nu dați doi bani pe ei.

Zilele astea, chiar aș avea nevoie de un telefon dintr-ăla care să aibă niște căști fără fir. Un fel de walkman al nefericirii umane. Trăiește sau mori. Sex sau moarte. Așa o să poți să iei decizii de viață sau moarte handsfree la orice oră, de fiecare dată când oamenii te sună să-ți mărturisească păcatul lor îngrozitor. Dictezi penitențe. Condamnări. Le dai tipilor care stau pe buza prăpastiei numerele de telefon ale gagicilor aflate în aceeași postură.

Ca în orice rugăciune, n-o să auzi decât un amalgam de plângeri și revendicări. Ajută-mă. Ascultă-mă. Îndrumă-mă. Iartă-mă.

Deja telefonul a început să sune. Mi-e imposibil să aranjez crusta subțire de pesmet de pe carnea de vițel și la telefon e o altă fată care plânge. Imediat o-ntreb dacă are încredere-n mine. O-ntreb dacă o să-mi spună tot ce are pe suflet.

Eu și peștișorul meu înotăm amândoi în aceeași baltă.

Șnițelul arată de parcă a fost extras din cușca unei pisici.

Ca s-o liniștesc puțin pe fată și s-o fac să mă asculte, îi spun povestea peștișorului meu. Ăsta de-acum e peștișorul numărul șase sute patruzeci și unu din câți am avut în viață. Ai mei mi-au cumpărat primul peștișor ca să mă-nvețe să iubesc și să am grijă de o altă ființă pe care a lăsat-o Dumnezeu pe pământ. După șase sute patruzeci și unu de peștișori, singurul lucru pe care l-am învățat e că tot ce iubești va muri. Din prima clipă când ți-ai întâlnit sufletul pereche, fii sigur că într-o zi o să fie mort și-ngropat.

45

În noaptea de dinaintea plecării mele de-acasă, fratele meu mai mare mi-a povestit tot ce știa despre lumea exterioară.

În lumea exterioară, zicea, femeile au puterea de a-și schimba culoarea părului. Și a ochilor. Și a buzelor.

Stăteam pe veranda din spate și singura lumină venea prin fereastra de la bucătărie. Fratele meu Adam îmi tăia părul așa cum tăia grâul, apucând smocurile și retezându-le cu un brici cam de la jumătate. Îmi apuca strâns bărbia între degetul mare și arătător și mă obliga să-l privesc în ochi, în ochii lui căprui care îmi examinau perciunii, sărind de la unul la altul.

Ca să mi-i facă egali, îmi scurta un perciune, apoi pe celălalt, apoi revenea la primul, și tot așa până când ambii perciuni au dispărut cu totul.

Ceilalți șapte frați mai mici erau înșirați pe marginea verandei, scrutând întunericul după toate relele pe care le descria Adam.

În lumea exterioară, zicea, oamenii țin păsări în casă. Le văzuse cu ochii lui.

Adam ieșise din colonia parohială o singură dată, când se dusese, împreună cu nevastă-sa, să-și legalizeze căsătoria.

În lumea exterioară, zicea, casele oamenilor sunt vizitate de spirite cărora ei le spun televiziune.

Spiritele le vorbesc oamenilor prin niște chestii cărora ei le spun radio.

Oamenii folosesc niște chestii cărora le spun telefon pentru că nu suportă să fie împreună cu ceilalți și pentru că le e prea frică să stea singuri.

M-a tuns mai departe, așa cum se curăță un copac de uscături. Podeaua verandei se acoperea

de smocuri care arătau ca și cum ar fi fost recoltate, nu tăiate.

În colonia parohială, strângeam părul tuns în niște săculeți, pe care îi atârnam în livadă ca să speriem căprioarele. Regula conform căreia n-ai voie să irosești nimic, mi-a zis Adam, este una dintre binecuvântările de care nu te mai poți bucura odată ce părăsești colonia parohială. Binecuvântarea cea mai de preț de care nu te mai poți bucura e liniștea.

În lumea exterioară, mi-a zis, nicăieri nu puteai afla liniște cu-adevărat. Și nu așa-zisa liniște, ca atunci când îți astupi urechile și nu-ți mai auzi decât bătăile inimii, ci liniștea adevărată de-afară.

În săptămâna în care s-au căsătorit, el și Biddy Gleason au plecat cu autobuzul, escortați de unul dintre bătrânii bisericii. Tot drumul în autobuz a fost gălăgie. Automobilele treceau pe lângă ei vâjâind. Oamenii din lumea exterioară spuneau câte o tâmpenie de fiecare dată când deschideau gura, iar când nu vorbeau, radiourile umpleau tăcerea cu vocile înregistrate ale altor oameni care cântau aceleași cântece la nesfârșit.

Adam mi-a zis că un alt dar binecuvântat pe care-l pierzi în lumea exterioară e întunericul. Poți să-nchizi ochii și să te bagi într-un dulap, dar nu-i tot aia. Noaptea, în colonia parohială e beznă totală. Stelele de pe cer par mai dense în întunericul ăla. Poți să vezi luna crestată de lanțuri muntoase, gravată de râuri, netezită de oceane.

În nopțile fără lună și stele nu vezi nimic, dar poți să-ți închipui orice.

Cel puțin așa-mi amintesc.

Mama stătea în bucătărie, călcând și împăturind hainele pe care le luam cu mine. Tata nu știu pe unde era. N-am să-i mai văd niciodată.

Ciudat e că oamenii mă tot întreabă dacă plângea. Mă-ntreabă dacă tata a plâns și m-a îmbrățișat când am plecat. Și oamenii se

minunează când le spun că nu. Nimeni n-a plâns și nimeni nu m-a îmbrățișat.

Nimeni nu plângea și nimeni nu se îmbrățișa nici când vindeam un porc. Nimeni nu plângea și nimeni nu se îmbrățișa când tăia un pui sau culegea un măr.

Nimeni nu stătea treaz noaptea să se-ntrebe dacă grâul pe care-l cultiva era cu adevărat fericit și împlinit când era transformat în pâine.

Fratele meu mă tundea. Maică-mea călca, apoi se așeza pe scaun și cosea. Era gravidă. Țin minte că era tot timpul gravidă, iar surorile mele stăteau în jurul ei, pe lavițele din bucătărie sau pe podea, cu fustele răsfirate, cosând cu toatele.

Oamenii mă tot întreabă dacă eram speriat, agitat sau mai știu eu cum.

Potrivit doctrinei bisericii, numai Adam, primul născut, avea voie să se căsătorească și să locuiască până la bătrânețe în colonia parohială. Când împlineam șaptesprezece ani, restul, adică eu, cei șapte frați și cinci surori, urma să plecăm la muncă. Tata trăia aici pentru că era primul născut din familia lui. Mama trăia aici pentru că pe ea o aleseseră bătrânii bisericii pentru tata.

Oamenii sunt extrem de dezamăgiți dacă le spun adevărul, că nimeni nu era oprimat. Nimeni nu nutrea vreun resentiment față de biserică. Trăiam și gata. Și nimeni nu era prea frământat de cine știe ce trăiri.

Asta deoarece credința noastră era profundă. Sau, dimpotrivă, superficială, cum vreți să-i spuneți. Nimic pe lumea asta nu ne înfricoșa. Așa credeau toți cei născuți și crescuți în colonia parohială. Orice s-ar fi-ntâmplat era voința Domnului. O sarcină de îndeplinit. Orice lacrimă ori bucurie erau o piedică în calea misiunii tale de a fi folositor. Orice emoție era decadentă. Presimțirea sau regretul erau superflue. Un lux.

Asta era definiția credinței noastre. Să nu știi nimic dinainte. Să te aștepți la orice.

În lumea exterioară, Adam mi-a zis că oamenii făcuseră un târg cu diavolul care le însuflețea automobilele și le purta avioanele în văzduh. Răul se revărsa prin firele electrice ca să-i facă pe oameni leneși. Oamenii își puneau farfuriile murdare la loc în dulap, iar dulapul le spăla. Apa din conducte le curăța gunoiul și căcatul ca să nu aibă grija lor. Adam mi-a prins bărbia între degetul mare și arătător, s-a aplecat ca să mă privească drept în ochi și mi-a zis că, în lumea exterioară, oamenii se uită în oglinzi.

Chiar acolo, în autobuz, oamenii din fața lui aveau oglinzi și toți erau preocupați să vadă cum arătau. Ce rușine.

Mi-aduc aminte că nu mă mai tunsesem de-o veșnicie, dar nu prea știam de ce. Părul scurt care-mi mai rămăsese arăta ca o miriște plină cu paie răzlețe.

În lumea exterioară, a zis Adam, toate socotelile le făceau niște mașini, acolo, înăuntrul lor.

Toată mâncarea era servită de chelnerițe.

Când au ieșit din colonie pentru prima și singura oară, frate-meu, soția lui și bătrânul bisericii care-i escorta au stat peste noapte într-un hotel din centrul orașului Robinsville, statul Nebraska. Nici unul n-a pus geană pe geană. A doua zi autobuzul i-a adus înapoi acasă pentru tot restul zilelor.

Un hotel, mi-a zis, e o casă mare unde o mulțime de oameni locuiau, mâncau și dormeau, dar nici unul nu-l cunoștea pe celălalt. Mi-a mai zis că așa se-ntâmplă în mai toate familiile din lumea exterioară.

Bisericile din lumea exterioară, mi-a zis frate-meu, nu erau altceva decât niște magazine care le vindeau oamenilor minciuni fabricate în uzinele îndepărtate ale marilor religii.

Mi-a mai zis și multe altele pe care acum nu mi le mai amintesc.

Șaisprezece ani au trecut de când m-a tuns Adam.

La vârsta mea, tata îl avea deja pe Adam, mă avea pe mine, îi avea pe toți cei paisprezece copii ai săi.

Împlinisem șaptesprezece ani în noaptea când am plecat de-acasă.

Acum arăt exact ca tata când l-am văzut ultima dată.

Când mă uitam la Adam era ca și cum m-aș fi privit într-o oglindă. Era mai mare decât mine cu doar trei minute și treizeci de secunde, dar în parohia Bisericii Credincioșilor nu exista conceptul de gemeni.

Mi-aduc aminte că, în acea ultimă noapte când l-am văzut pe Adam Branson, mi-am spus că fratele meu mai mare era un tip foarte bun la suflet și foarte înțelept.

Așa de tâmpit eram.

44

Face parte din sarcinile mele să mă uit peste meniul unei petreceri care va avea loc diseară. Ceea ce înseamnă că o să plec de la casa unde lucrez, o să iau autobuzul și o să mă duc la o altă casă, mai mare, unde o să-l întreb pe un bucătar ciudat cam ce-o să pregătească. Celor pentru care muncesc nu le plac surprizele, așa că o parte din sarcinile mele constau în a-i informa din timp pe angajatorii mei dacă diseară vor trebui să mănânce o chestie complicată, precum homari sau anghinare. Dacă în meniu apare o amenințare, atunci trebuie să-i învăț cum s-o preîntâmpine.

Din asta-mi câștig existența.

Stăpânii casei unde fac curat nu sunt niciodată prin zonă. Asta din cauza serviciului pe care-l au. Singurele amănunte pe care le știu despre ei le-am aflat curățându-le obiectele. Nu-mi pot da seama cine sunt decât din lucrurile pe care le strâng după ei. Din micile murdării pe care le spăl în fiecare zi. După casetele video pe care le derulez:

Escorte servicii anale complete.

Sânii uriași ai domnișoarei pe nume Arma Mortală. Aventurile micii Futășărese.

Când autobuzul mă lasă în fața ușii, cei pentru care lucrez vor fi plecat deja la serviciu, în centru. Când vin ei acasă, eu mă voi fi întors deja în centru, în garsoniera mea cu subvenție de la stat[4], care era de fapt o cameră meschină de hotel până când cineva a înghesuit în ea un aragaz și un frigider ca să mai crească chiria. Baia a rămas în continuare pe culoar.

Singurul mod în care comunic cu angajatorii mei e prin speakerphone. Adică printr-o cutiuță de plastic de pe blatul din bucătărie care urlă la mine să muncesc mai mult.

Iezechiel, Capitolul 19, Versetul 7:

„Și la larma răgetului lui, țara și locuitorii ei s-au pustiit”[5], nu știu ce, nu știu cum. Nu poți să ai în cap toată Biblia. Că n-ai mai fi în stare să-ți aduci aminte nici cum te cheamă.

Casa unde fac curat de șase ani încoace e cam așa cum vă imaginați, mare, frumoasă, situată într-un cartier de fițe. Prin comparație cu ăla în care locuiesc eu. Toate blocurile de garsoniere din cartierul meu seamănă cu un scaun de closet cald. Cineva a stat pe el cu o secundă înaintea ta și altcineva o să se așeze în clipa în care o să te ridici.

Casele din cartierul în care mă duc la muncă în fiecare dimineață au tablouri pe pereți. Dincolo de ușa de la intrare au camere peste camere, în care nu intră nimeni, niciodată. Bucătării în care nimeni nu gătește. Băi în care nu se face niciodată mizerie. Bancnotele căzute, chipurile, după șifonier - ca să mă pună la-ncercare, să vadă dacă o să le iau ori ba - nu sunt niciodată mai mici de cincizeci de dolari. Hainele din dulap par proiectate de un arhitect.

Lângă speakerphone e o agendă groasă pe care angajatorii mei o umplu cu treburile pe care le am de făcut. Vor să dau socoteală pentru fiecare sarcină pe care o voi avea de îndeplinit de-acum încolo, pentru următorii zece ani. După ei, tot ce faci în viață se rezumă la o înșiruire de obiecte pe o listă. Ceva de făcut. Și uite-așa ajungi să-ți dai seama ce viață monotonă ai.

Cea mai scurtă distanță dintre două puncte este o axă a timpului, un orar, o hartă a propriei tale durate, un itinerar fix pe care-l vei urma pentru tot restul vieții.

Nimic nu-ți arată mai bine decât o listă linia dreaptă dintre momentul actual și moartea care te așteaptă.

— Vreau să mă uit în agendă, țipă la mine speakerphone-ul, și să știu unde te găsesc azi la ora

patru peste cinci ani. Atât de precis vreau să fii.

Când vezi totul scris acolo, negru pe alb, speranța de viață arată deprimant. Nu e chiar ce aștepți de la viață. Îți dai seama ce puține o să apuci să faci. Un curriculum vitae al propriului viitor.

E sâmbătă, ora două după-amiază, așa că, potrivit agendei, m-am apucat să fierb cinci homari, astfel încât oamenii pentru care lucrez să poată exersa. Asta așa, ca să vă dați seama câți bani au respectivii.

Nu pot să-mi permit să mănânc carne de vițel decât dac-o șterpelesc. Apoi o țin în poală, în autobuzul care mă duce acasă.

E simplu să fierbi un homar. Iei o oală, o umpli cu apă rece și pui un vârf de sare. Poți să-l fierbi și în apă cu vermut sau vodcă, în părți egale. Poți să pui în apa care fierbe niște alge, ca să le dea mai multă aromă. Astea sunt principiile de bază pe care le înveți la cursurile de gospodărie.

Pe toate celelalte le știu din experiență, de când tot curăț mizeria pe care o lasă oamenii ăștia după ei.

Ia-ntrebați-mă cum se scot petele de sânge de pe o haină de blană.

Nu, serios, dați-i drumul.

Întrebați-mă.

Secretul e să presari mălai fin pe pată și să freci în sensul invers al creșterii firului de păr. Toată treaba e să-ți ții gura închisă.

Ca să îndepărtați sângele de pe clapele pianului, lustruiți-le cu pudră de talc sau lapte praf.

N-o fi cea mai căutată competență profesională de pe piață, dar ca să scoateți petele de sânge de pe tapet, puneți pe pată o pastă făcută din scrobeală pe bază de făină și apă rece. Același amestec scoate la fel de bine petele de sânge de pe o saltea sau de pe o canapea. Șmecheria e sa nu te gândești cât de rapid se pot întâmpla lucrurile de genul ăsta. Sinucideri. Accidente. Crime pasionale.

Concentrați-vă asupra petei până vi se șterge absolut tot din memorie. Practica îndelungată chiar duce la perfecțiune. Dacă poți să-i zici așa.

Încearcă să ignori senzația că singurul tău talent pe lumea asta e tăinuirea adevărului. De la Dumnezeu ai darul de a comite un păcat îngrozitor. Asta ți-e chemarea. Ai harul dezmințirii. O adevărată binecuvântare.

Dacă poți să-i zici așa.

Chiar și după șaisprezece ani de făcut curat în casele oamenilor, încă mai încerc să cred că lumea devine tot mai bună, dar știu că nu-i așa. Îți dorești să vezi cum oamenii se schimbă în bine, dar iată că nu se-ntâmplă. Și vrei să crezi că poți să faci ceva în sensul ăsta.

De când fac curat zi de zi în casa asta, nu s-a îmbunătățit nimic altceva decât propria-mi abilitate de a ascunde toate relele.

Ferească Dumnezeu să-i cunosc personal pe cel la care muncesc.

Vă rog să nu vă-nchipuiți că nu-mi plac angajatorii mei. Asistenta socială care se ocupă de mine mi-a găsit și alte locuri, mult mai nasoale. Nu-i urăsc. Nu-i iubesc, dar nici nu-i urăsc. Am muncit la alții mult mai naspa.

Întrebați-mă cum se scot petele de urină de pe draperii și fețe de masă.

Întrebați-mă care-i cel mai rapid mod de a ascunde găurile de gloanțe din peretele livingului. Răspunsul e: cu pastă de dinți. Dacă sunt făcute de gloanțe de calibre mai mari, amestecați scrobeală și sare în părți egale.

Experiența vorbește.

M-am gândit că o să le-ajungă cinci homari ca să deprindă complicata tehnică a desfacerii spatelui. Carapacea, cum ar veni. Sub ea va trebui să găsești inima și creierul. Șmecheria e să pui întâi homarii în apă și-apoi să dai drumul la foc. Secretul e să nu te grăbești. Lăsați apa la fiert cel puțin treizeci de minute ca să atingă 100 de grade.

Cică așa homarii o să aibă parte de-o moarte fără dureri.

Agenda mea zilnică zice să pun osul la treabă și să lustruiesc vasele de cositor. Asta se face cel mai bine cu o jumătate de lămâie muiată-n sare.

Homarii ăștia pe care o să exersăm se numesc homari jumbo, pentru că au în jur de un kil jumate fiecare. Homarii sub jumătate de kil se numesc homari pui. Homarilor cărora le lipsește un clește li se zice homari brac. Cei pe care-i scot acum din frigider, înveliți în alge umede, vor trebui să stea la fiert cam jumătate de oră. Astea-s alte lucruri pe care le-nveți la cursurile de gospodărie.

Dintre cei doi clești din față, ăla mai mare, prevăzut cu un fel de măsele, se cheamă zdrobitor. Cleștele mai mic, dotat cu incisivi, se cheamă tăietor. Piciorușele din lateral se numesc umblătoare. Pe partea inferioară a cozii se află cinci rânduri de aripioare micuțe numite înotătoare. Tot cursurile de gospodărie. Dacă înotătoarele din primul rând sunt moi, homarul e femelă. Dacă sunt tari și aspre, e mascul.

Dacă homarul e femelă, trebuie să te uiți între cele două picioare din spate după o deschidere osoasă în formă de inimă. Acolo femela încă mai depozitează spermă vie, asta dacă a făcut sex în ultimii doi ani.

Speakerphone-ul sună chiar când pun homarii, trei masculi și o femelă, fără spermă, într-o oală de pe aragaz.

Speakerphone-ul sună când dau drumul la foc, la prima gradație.

Speakerphone-ul sună în timp ce mă spăl pe mâini.

Speakerphone-ul sună în timp ce-mi torn o ceașcă de cafea în care amestec zahăr și frișcă.

Speakerphone-ul sună în timp ce iau o mână de alge din pungă și o presar peste homarii din oală. Unul și-a ridicat cleștele zdrobitor ca și cum

ar implora amânarea sentinței. Atât cleștii zdrobitorii, cât și tăietorii sunt prinși cu elastice.

Speakerphone-ul sună în timp ce mă spăl încă odată pe mâini și mi le șterg pe prosop.

Speakerphone-ul sună, iar eu răspund în sfârșit.

Casa Gaston, zic.

— *Reședința* Gaston, urlă speakerphone-ul la mine. Zi: *Reședința* Gaston! Zi așa cum te-am învățat.

La cursurile de gospodărie te-nvață că nu e corect să denumești o casă „reședință" decât dacă e vorba de o gravură sau de orice alte reproduceri. Am mai avut conversația asta de-un milion de ori.

Mai iau o gură de cafea și-mi fac de lucru cu butonul de la aragaz ajustând flacăra. Speakerphone-ul urlă-n continuare:

— E cineva acolo? Alo? S-a-ntrerupt?

Ăștia doi la care lucrez au fost singurii dintre invitații de la o petrecere care nu au știut să ridice bolul de spălat degetele cu milieu. De-atunci au devenit obsedați de etichetă. Deși afirmă că e inutil, că e degeaba, în realitate sunt îngroziți dacă nu știu toate tipicurile.

Speakerphone-ul urlă-n continuare:

— Răspunde, la dracu'! Zi cum stă treaba cu petrecerea de diseară. Cu ce mâncare o să ne luptăm? Toată ziua ne-am făcut griji.

Deschid dulapul de deasupra aragazului și caut ustensilele pentru homar, spărgătorul de nuci, țepușa și bavetele.

Mulțumită lecțiilor mele, oamenii ăștia au învățat cele trei moduri în care se poate dispune argintăria pentru desert. Datorită mie știu să bea ceai cu gheață fără să scoată linguriță cu coadă lungă din pahar. E complicat, dar trebuie să ții linguriță între degetul arătător și cel mijlociu, lipită de buza opusă a paharului. Aveți grijă să nu vă scoateți ochii. Nu multă lume știe să bea așa. O să-i vezi cum scot linguriță udă și se uită unde s-o

pună fără să murdărească fața de masă. Sau, mai rău, scot lingurița și-o pun unde dă Dumnezeu, lăsând o pată umedă de ceai.

Când speakerphone-ul tace, atunci și numai atunci încep să vorbesc.

Întreb speakerphone-ul: Mă ascultați?

Îi spun speakerphone-ului: Imaginați-vă o farfurie.

Diseară, zic, sufleul de spanac va fi plasat sus, puțin în stânga, acolo unde acele ceasornicului arată ora 1. Sfecla va fi plasată în dreptul orei 4. O mâncare cu carne și migdale tăiate felii va ocupa cealaltă parte a farfuriei, în dreptul orei 9. Invitații vor avea nevoie de un cuțit. Și, atenție, carnea o să aibă oase.

Ăsta-i cel mai bun loc în care am lucrat, nu tu copii, nu tu podele de ceruit, așa că nu vreau s-o feștelesc. Dacă nu mi-ar păsa, le-aș spune celor pentru care lucrez toate porcăriile care-mi trec mie prin minte. Cum ar fi: Șerbetul se linge direct din bol, așa cum fac câinii.

Sau: Apucați cotletul de miel cu dinții și scuturați zdravăn din cap, dintr-o parte-ntr-alta.

Mai nasol e că probabil chiar așa ar face. Au încredere în mine, pentru că niciodată nu i-am învățat ceva greșit.

Pe lângă lecțiile de etichetă, cea mai dură provocare este să mă cobor la așteptările lor.

Întrebați-mă cum se repară găurile, chiar și cele mai evidente, din furouri, din smochinguri și din pălării. Secretul e să pui puțină ojă de unghii incoloră pe dosul găurii.

La cursurile de gospodărie nu te-nvață nimeni toate lucrurile pe care va trebui să le știi, dar, după îndeajuns de mult timp, le deprinzi și singur. În parohia unde am crescut, te-nvățau cum să faci lumânări care să nu picure. Iei lumânările și le moi în apă cu multă sare. Apoi le ții în congelator până când vrei să le folosești. Ăsta era genul lor de sfaturi casnice. Lumânările se aprind cu un

mănunchi de spaghete nefierte. Șaisprezece ani am făcut curățenie pentru diverși oameni, dar niciodată nu m-a pus cineva să mă-nvârt prin casă cu spaghete aprinse în mână.

Nimic din ce te-nvață la cursurile de gospodărie nu se dovedește esențial în lumea exterioară.

Spre exemplu, nimeni nu te-nvață că cremele hidratante în nuanțe verzui estompează urmele roșii lăsate de palme pe obraji. Iar orice gentleman care a fost vreodată zgâriat de inelul cu diamant al unei doamne care i-a aplicat un dos de palmă trebuie să știe că un creion hemostatic oprește sângerarea. Apoi astupi rana cu o picătură de Super Glue și gata, poți să te duci liniștit la premiera unui film și să zâmbești fotografilor cu gura până la urechi fără să etalezi copci sau cicatrice.

Dacă ai întotdeauna la tine o cârpă roșie ca să ștergi sângele, n-o să mai fie nevoie să pui batistele la înmuiat.

Agenda mea zilnică zice să m-apuc să ascut un cuțit de măcelar.

Continui să-i informez pe cei pentru care lucrez la ce să se-aștepte de la dineul de diseară.

Cel mai important e să nu intre în panică. Da, vor avea de-a face cu un homar.

Pe masă o să fie doar solniță, nu și piperniță. După friptură o să se servească și niște vânat, în cazul de față, pui de porumbel. Dacă există ceva mai complicat de mâncat decât homarul, atunci ăsta e puiul de porumbel. Înțoliți pentru disecția care va urmă, invitații vor trebui să demanteleze toate oscioarele alea nenorocite. După aperitiv o să se servească vin, apoi sherry la supă, vin alb la homar, vin roșu la friptură, apoi alt vin roșu la supliciul unsuros al porumbelului. În acest moment, fața de masă albă va fi deja toată pișată cu arhipelaguri de pete de sos și vin.

Așa stă treaba cu slujba mea. Nici măcar în locurile bune unde am muncit nimeni nu-și dorea să știe unde se cuvine să stea invitatul de onoare.

Dineul ăla ultraselect de care îți vorbeau profesorii la cursurile de gospodărie, cu pauza în care se aduceau flori proaspete și ceșcuțele de cafea, încheind astfel o zi perfectă, plină de armonie și eleganță - ei bine, nu dă nimeni nici mucii pe toate astea.

În seara asta, undeva între supă și friptură, invitații vor trebui să mutileze un ditamai homarul. Treizeci și patru de industriași, treizeci și patru de monștri de succes, treizeci și patru de sălbatici pretutindeni elogiați, toți în smoching, se vor preface că știu să mănânce civilizat.

Iar după homar, servitorii vor aduce bolurile cu apă fierbinte și felii de lămâie pentru degete și toate cele treizeci și patru de autopsii grosiere se vor încheia cu manșetele tuturor mânjite cu usturoi și unt până la coate, iar fețele unsuroase ale tuturor se vor înălța rânjind, după ce vor fi supt carnea din cine știe ce cavitate a toracelui.

După șaptesprezece ani de muncă zi de zi în atâtea case, am devenit specialist în fețe pălmuite, cremă de mălai, ochi învinețiți, umeri luxați, ouă bătute, tibii pocnite, cornee zgâriate, ceapă tocată, mușcături de toate tipurile, pete de nicotină, lubrifianți sexuali, dinți scoși, buze sparte, frișcă, brațe sucite, leziuni vaginale, șuncă tocată, arsuri de țigară, ananas zdrobit, hernii, întreruperi de sarcină, pete de animale, nucă de cocos mărunțită, ochi scoși, încheieturi scrântite și vergeturi.

Dacă doamnele pentru care lucrați bocesc ore-n șir, ziceți-le să folosească un dermatograf mov pentru ca albul ochilor să nu mai pară așa de injectat. Iar când cineva îi va scoate un dinte soțului ei, puneți dintele într-un pahar cu lapte și țineți-l acolo până când respectivul apucă să se ducă la dentist, între timp, amestecați niște oxid de zinc cu ulei de cuișoare până se face o pastă.

Clătiți alveola, astupați-o cu pastă și uite-așa o să aveți o plombă la minut, care o să se întărească cât ai zice pește.

Petele de lacrimi de pe fața de pernă se scot întocmai ca acelea de transpirație. Dizolvați cinci aspirine în apă și ștergeți pata până iese complet. Chiar și când are urme de rimel, problema se rezolvă.

Dacă poți să-i zici așa.

Indiferent dacă cureți o pată, un pește sau o casă, îți dorești să crezi că lumea devine mai bună datorită gestului tău, dar, în realitate, nu faci altceva decât să înrăutățești lucrurile. Îți spui că, dacă muncești mai bine și mai repede, poți să împiedici instaurarea haosului, dar, într-o bună zi, te trezești că schimbi becul din *patio* cu o durată de viață de cinci ani și dintr-odată îți dai seama că o să apuci să mai schimbi becul ăsta doar de zece ori, poate, înainte să mori.

Timpul se scurge. Nu mai ai energia de pe vremuri. Începi s-o lași mai moale.

Începi să depui armele.

Anul ăsta mi-a apărut păr pe spate și cred că mi s-a îngroșat nasul. În fiecare dimineață când mă uit în oglindă fața mea arată din ce în ce mai mult ca o mutră, cum s-ar zice.

De când lucrez în casele astea de mahări, am învățat că cel mai ușor mod de a curăța sângele din portbagaj e să nu pui întrebări.

Speakerphone-ul zice:

— Alo?

Cel mai bun mod de a-ți păstra slujba este să faci tot ce ți se cere.

Speakerphone-ul zice:

— Alo?

Dacă vrei să scoți urmele de ruj de pe guler, le freci cu puțin oțet alb.

În cazul petelor persistente lăsate de proteine, precum cele de spermă, clătiți cu apă rece cu sare, apoi spălați-le normal.

Asta înseamnă calificare la locul de muncă - și sunt informații prețioase. Puteți să luați notițe dacă vreți.

Ca să strângeți cioburile de la fereastra spartă din dormitor sau de la un pahar înalt, folosiți o bucată de pâine. Va strânge până și cele mai mici așchii.

Să-mi ziceți dacă știți deja toate astea, ca să mă opresc.

Speakerphone-ul zice:

— Alo?

Am fost și acolo. Am făcut și asta.

La cursurile de gospodărie te mai învață și cum să răspunzi corect unei invitații la nuntă. Cum să te adresezi Papei. Cum să gravezi argintul. La școala Bisericii Credincioșilor, te-nvață cum lumea poate să fie o mică piesă de teatru de o eleganță desăvârșită, în care manierele sunt perfecte și al cărei regizor ești tu însuți. Profesorii îți zugrăvesc tabloul unui dineu la care toată lumea știe să mănânce homari.

Apoi îți dai seama că nu-i deloc așa.

Și tot ce poți să faci e să te pierzi în detaliile infime ale vieții cotidiene, îndeplinind aceleași sarcini la nesfârșit.

Curăță șemineul.

Tunde peluza.

Întoarce toate sticlele din cramă.

Tunde iarăși peluza.

Lustruiește argintăria.

De la capăt.

Totuși, măcar pentru o dată, aș vrea să arăt că știu să fac ceva mai bun în viață. Pot să fac mai mult decât să șterg urmele. Putem avea o lume mult mai bună decât asta cu care ne mulțumim. Nu trebuie decât să întrebați.

Nu, serios, dați-i drumul. Întrebați-mă.

Cum se mănâncă o anghinare?

Cum se mănâncă sparanghelul?

Întrebați-mă.

Cum se mănâncă un homar?

Homarii par destul de morți, așa că scot unul din oală. Mai întâi, răsuciți cleștii mari din față, îi spun speakerphone-ului.

Pun ceilalți homari în frigider, ca oamenii pentru care lucrez să facă exerciții singuri. Luați notițe, îi spun speakerphone-ului.

Rup cleștii și mănânc carnea dinăuntru.

Apoi îndoiți homarul spre spate până când i se desprinde coada. Detașați vârful cozii, telsonul, și folosiți furculița de pește ca să scoateți carnea. Îndepărtați vena intestinală care se întinde pe toată lungimea cozii. Dacă vena e curată, înseamnă că homarul n-a mai mâncat de ceva vreme. Dacă vena e groasă și neagră, înseamnă că încă e plină de rahat.

Mănânc carnea din coadă.

Furculița de pește, îi spun, cu gura plină, speakerphone-ului, furculița de pește e furculița aia mică cu trei dinți.

Apoi desfaceți învelișul exterior, carapacea, și mâncați glanda digestivă de culoare verde, numită Tomalley. Chestia aia vâscoasă și albă e sângele coagulat, conține cupru. Mâncați icrele de culoarea coralului.

Le mănânc pe toate.

Homarii au ceea ce se numește sistem circulator deschis, sângele umplându-le toate cavitățile și scăldându-le diferitele organe.

Plămânii sunt spongioși și destul de tari, dar puteți să-i mâncați, îi spun speakerphone-ului și-mi ling degetele. Stomacul e punga aia care arată de parcă e plină cu dinți, plasată imediat în spatele capului. Să nu mâncați stomacul.

Excavez peste tot. Sug cărnița din umblătoare. Smulg micile branhii. Ocolesc ganglionii creierului.

Mă opresc.

Ceea ce văd nu e cu putință.

— OK, și mai departe? Asta-i tot? Ce mai e de mâncat? țipă speakerphone-ul.

Așa ceva nu se poate întâmpla pentru că, potrivit agendei mele zilnice, ceasul e aproape trei. La ora asta ar trebui să sap grădina. La patru, să rearanjez răzoarele cu flori. La cinci jumate să scot salvia și să plantez irișii olandezi, trandafiri, guraleului, ferigi, strat vegetal.

— Ce se-ntâmplă-acolo? Răspunde! Ce-ai pățit? țipă speakerphone-ul.

Îmi verific programul, care zice c-aș fi fericit. Sunt eficient. Muncesc din greu. Totul e bine aici jos, în alb și negru. Rezolv tot ce e de rezolvat.

— Ce facem mai departe? țipă speakerphone-ul.

Azi e pur și simplu una din zilele alea în care n-ai de ales decât să înghiți toate umilințele.

— Ce mai e de făcut? țipă speakerphone-ul.

Nu dau atenție speakerphone-ului pentru că nu mai e nimic de făcut. Aproape nimic.

S-ar putea ca lumina să-mi joace feste, dar am mâncat aproape tot homarul înainte să observ că încă îi mai bătea inima.

43

Potrivit agendei mele zilnice, încerc să-mi mențin echilibrul. M-am urcat pe-o scară până sus, cu brațele pline de flori artificiale: trandafiri, margarete, nemțișor, micșunele. Cu degetele de la picioare încârligate în pantofi, mă străduiesc să nu cad. Culeg încă un buchet de poliester; în buzunarul cămășii am, împăturit cu grijă, un necrolog de săptămâna trecută.

Bărbatul pe care l-am omorât săptămâna trecută zace pe-aici pe undeva. Adică ce-a mai rămas din el. Cel care, singur în apartamentul său pustiu, își pusese o pușcă sub bărbie și-mi cerea la telefon să-i dau măcar un motiv ca să nu apese pe trăgaci. Sunt convins c-o să dau de el. Trevor Hollis.

Plecat dintre noi, dar niciodată uitat.

Odihnindu-se în pace.

Chemat din această viață.

Sau o să dea el de mine. Tot sper să se-ntâmple așa.

Cocoțat acolo, în capul scării, probabil că sunt la vreo șase, dacă nu opt, chiar zece metri înălțime de podeaua galeriei în care, chipurile, inventariez flori artificiale, cu ochelarii pe vârful nasului. Pixul meu scrie cuvinte în carnet. Exemplarul Numărul 786, notez eu acolo, e un trandafir roșu de aproape o sută de ani.

Sper că pe-aici toți sunt morți de-a binelea.

La casele unde lucrez trebuie să îngrijesc și grădina, să plantez flori proaspete peste tot. Face parte din însărcinările mele. Trebuie, de asemenea, să culeg flori din grădina de care se presupune că am grijă.

Trebuie să înțelegeți că nu sunt profanator de morminte.

Petalele și caliciul (sepalele) trandafirului sunt din celuloid roșu. Produs pentru prima dată în 1863, celuloidul este cel mai vechi și cel mai puțin stabil tip de plastic, din punct de vedere chimic. Frunzele trandafirului sunt din celuloid verzui, notez în carnet.

Mă opresc din scris și mă uit pe deasupra ochelarilor. La capătul galeriei, atât de departe încât pare doar un contur negru minuscul, profilat pe un vitraliu imens, se vede cineva. Vitraliul înfățișează o Sodomă, un Ierihon sau un Templu al lui Solomon mistuit de flăcările Vechiului Testament, arzând în tăcere. Limbile de foc portocalii și roșii se încolăcesc în jurul blocurilor de piatră, al stâlpilor, al frizelor care se prăbușesc și din toate acestea se desprinde o siluetă într-o rochiță neagră, mărindu-se pe măsură ce se apropie.

Sper din tot sufletul că e moartă. Îmi doresc în secret să mă-ndrăgostesc pe loc de fata asta. De o fată moartă. De orice fată moartă. Nu sunt eu ăla care să facă mofturi.

Minciuna pe care le-o servesc tuturor e că fac o cercetare asupra evoluției florilor în perioada revoluției industriale. Pentru teza mea la cursul Natură și Design 456. Studii postuniversitare, de-aia par așa bătrân.

Fata are părul lung și roșcat, așa cum numai femeile care aparțin vreunei religii ortodoxe îl mai au în zilele noastre. De la înălțimea amețitoare a scării, mă uit iar și iar la brațele și piciorușele subțiri și flexibile ale fetei, întrebându-mă dacă într-o bună zi aș putea să devin pedofil.

Deși nu e cel mai vechi exemplar din studiul meu, trandafirul pe care mă prefac că-l examinez e cu siguranță cel mai fragil. Organul sexual feminin, pistilul, inclusiv stigmatul, stilul și ovarul sunt complet deschise. Organul sexual masculin, stamina, are un filament de sârmă care se termină în vârf cu o anteră minusculă de sticlă.

Printre sarcinile mele se numără și plantarea florilor proaspete în grădină, dar eu nu-s în stare să cultiv nimic. Nici măcar o buruiană.

Minciuna pe care mi-o servesc mie însumi e că mă aflu aici ca să adun flori - flori proaspete de pus în casă. Florile artificiale le fur pentru grădină, așa, ca să ia ochii. Oamenii la care lucrez oricum nu se uită la propria grădină decât din casă, așa că mai întâi pun pământul cu iarbă artificială, ferigi și iederă cu frunze ascuțite, toate artificiale, apoi plantez florile de sezon artificiale. Peisagistica e foarte frumoasă dacă nu te uiți prea de-aproape.

Iar florile pare atât de reale. Atât de naturale. De netulburate.

Cel mai bun loc în care poți găsi bulbi pentru cultivare forțată e containerul din spatele mausoleului. Acolo zac aruncate ghivece cu bulbi adormiți, zambile și lalele, crini-tigru și crini stargazer, narcise și brânduțe, toate numai bune de luat acasă și trezite la viață.

Exemplarul Numărul 786, notez în carnet, se găsește în vaza Criptei 2387, pe primul rândul de deasupra, în galeria sudică mai mică, pe etajul șapte al aripii Seninătății. Tocmai această poziție, notez în carnet, la o înălțime de zece metri de podeaua galeriei, ar fi explicația stării aproape perfecte în care se află trandafirul, în una dintre cele mai vechi cripte ale uneia dintre aripile originale ale clădirii Columbia Memorial Mausoleum.

După care șutesc trandafirul.

Oamenilor care dau peste mine le spun cu totul altceva.

Versiunea oficială a prezenței mele se bazează pe faptul că mausoleul oferă cele mai bune modele de flori artificiale datând de la jumătatea secolului al XIX-lea. Fiecare dintre cele șase aripi principale - aripa Seninătății, aripa Mulțumirii, aripile Eternității, Păcii, Armoniei și Noii Speranțe - are optsprezece etaje. Alveolele de beton sunt adânci

de trei metri ca să poată adăposti chiar și cel mai lung sicriu. Aerul nu circulă prin kilometrii de galerii. Vizitatorii se arată rareori. Iar vizitele lor sunt scurte. Temperatura și umiditatea sunt scăzute și constante în tot cursul anului.

Cele mai vechi exemplare sunt mostre ale terminologiei floriculturii din epoca victoriană. Potrivit clasicului tratat din 1840 al Doamnei de la Tour, intitulat *Le langage des fleurs,* liliacul mov simboliza moartea. Liliacul alb, cel din genul *Syringa,* simboliza primele semne ale dragostei.

Mușcatele simbolizau noblețea.

Pintenul-cocoșului, caracterul copilăros.

Și, cum majoritatea florilor artificiale împodobeau pălăriile, un astfel de mausoleu oferă cele mai bune exemplare care mai pot fi găsite.

Asta le spun oamenilor. Propria mea versiune oficială asupra adevărului.

În timpul zilei, dacă se-ntâmplă ca oamenii să dea peste mine, o să mă vadă în vârful scării, cu carnetul și pixul în mână, ciordind un mănunchi de panseluțe artificiale, depuse lângă o criptă de deasupra. Îmi trebuie pentru un curs la facultate, o să le șoptesc eu atunci, cu mâna pâlnie la gură.

Fac o cercetare.

Uneori vin aici seara târziu. Adică după ce a plecat toată lumea. Mă plimb încolo și-ncoace, singur, până după miezul nopții, și visez că, într-una din nopți, după colț o să mă aștepte o criptă deschisă și un cadavru uscat, cu chipul zbârcit, cu hainele țepene și pătate de fluidele scurse din corp. O să dau peste hoitul ăsta în vreo galerie întunecoasă, cufundată într-o tăcere întreruptă doar de bâzâitul unui singur neon care o să pâlpâie de câteva ori, apoi o să mă abandoneze pentru veșnicie în întuneric, lângă monstrul ăsta mort.

Cu ochii surpați în orbitele negre, îmi doresc să văd cum cadavrul orbecăie și se agață de pereții reci de marmură, lăsând dâre din carnea putredă care lasă să i se vadă oasele albe ale mâinilor. Gura

stricată îi atârnă larg deschisă, din nas n-au mai rămas decât două găuri negre, iar pe sub zdrențele cămășii se ițesc claviculele.

Caut numele din necrologuri. Săpate în piatră pentru eternitate se află numele celor care mi-au urmat sfatul.

Dă-i drumul. Omoară-te.

Iubitul nostru fiu. Draga noastră fiică. Prieten devotat.

Apasă pe trăgaci.

Suflet preaînalt.

Am venit. E timpul să-mi iau revanșa. Hai să te văd.

Vino să mă prinzi.

Vreau să fiu hăituit de zombi mâncători de carne.

Vreau să trec pe lângă lespedea de marmură care acoperă o criptă și să aud cum ceva râcâie piatra și se zbate acolo înăuntru. Noaptea, îmi lipesc urechea de plăcile de marmură și aștept. De-aia sunt aici, de fapt.

Exemplarul Numărul 786, notez eu în carnet, are tulpina din sârmă de galanterie de 0,2 mm, învelită în bumbac verde. Pedunculii frunzelor par a fi făcuți din sârmă de 0,8 mm.

Să nu credeți că-s dement sau ceva. Pur și simplu încerc să găsesc o dovadă că moartea nu înseamnă sfârșitul. Chiar dacă, într-o noapte, zombii ar pune gheara pe mine în vreo sală întunecoasă și m-ar face bucăți, cel puțin aș ști că ăsta nu e sfârșitul absolut. Și asta ar fi întru câtva o consolare.

Adică ar demonstra că există un soi de viață după moarte, drept pentru care aș muri fericit. Așa că aștept. Așa că stau la pândă, îmi încordez auzul. Îmi lipesc urechea de fiecare criptă rece. Apoi notez: Nici o activitate în Cripta 7896.

Nici o activitate în Cripta 7897.

Nici o activitate în Cripta 7898.

Exemplarul Numărul 45, notez eu în carnet, e un trandafir alb din bachelită. Cel mai vechi plastic sintetic, bachelita a fost inventată în 1907, când un chimist a încălzit la temperatură înaltă un amestec de fenol și formaldehidă. În terminologia floriculturii din epoca victoriană, trandafirul alb simbolizează tăcerea.

Astăzi, când o văd pe fata asta, e cea mai bună zi posibilă pentru documentare asupra unor noi sortimente de flori. E lunea de după weekendul cu Memorial Day[6], iar hoardele de vizitatori au plecat acasă pentru încă un an. Și așa, rămas singur acolo, am văzut-o pentru prima dată pe fata asta care sper să fie moartă.

A doua zi după Memorial Day, omul de serviciu vine cu o pubelă și strânge toate florile proaspete. Florarii numesc ultimul stadiu al florilor proaspete „faza funerară”.

Omul de serviciu și cu mine ne-am încrucișat de multe ori pașii, dar nu ne-am vorbit niciodată. Îmbrăcat în salopeta lui albastră, a dat peste mine odată în timp ce trăgeam cu urechea la o criptă. Dar chiar și atunci, când m-a surprins în raza lanternei, s-a făcut că nu mă vede. Mă descălțasem și, cu un pantof în mână, băteam în placă și strigam Alo?. Mă aude cineva? întrebam, în codul Morse.

Florile ajunse în faza funerară nu arată bine decât o zi. În următoarea, încep să se ofilească. Apoi, când ajung să atârne din vazele de bronz de lângă fiecare criptă, veștede și înnegrite, scurgându-și apa împuțită pe dalele de marmură și tivite cu mucegaiul care arată ca o blană, e ușor să-ți imaginezi ce se-ntâmplă cu preaiubitul pecetluit înăuntru.

A doua zi după Memorial Day, omul de serviciu le aruncă la gunoi. Florile uscate.

În urmă a rămas un buchet proaspăt de bujori artificiali, de culoarea vișinei putrede, înmuiați zdravăn în vopsea pentru ca mătasea din care sunt

făcuți să pară aproape neagră. Anul ăsta au apărut pe piață orhidee de plastic parfumate. Iar lujerii ăia lungi de mătase sintetică ai uriașelor zorele albe-albăstrui merită osteneala să le furi.

Există și exemplare vechi de când lumea - flori din șifon, organdi, catifea, voal georgette creponat, crepdeșin și panglici late de satin. Am brațele pline de gura-leului, sângele-voinicului și salvie. Nalbă-roșie, noptiță și nu-mă-uita. False și frumoase, dar țepene și aspre, florile de anul ăsta au picături de rouă din polistiren transparent.

Anul ăsta, fata asta a ajuns cu o zi întârziere și cu un aranjament banal de lalele și anemone din poliester, clasicele flori victoriene ale tristeții și morții, ale bolii și ale părăsirii, și iată-mă urmărind-o din vârful scării, în capătul galeriei vestice, la etajul șase al aripii Mulțumirii, luând notițe în micul meu album.

Floarea de dinaintea mea este Exemplarul 237, o crizantemă din viscoză care trebuie să fi fost făcută după război, pentru că în perioada interbelică nu se găseau nici mătase, nici viscoză sau sârmă pentru flori artificiale. Florile din timpul războiului erau făcute din hârtie creponată sau din hârtie de orez și, în ciuda temperaturii constante de 16 grade din Columbia Memorial Mausoleum, tot s-au făcut praf.

Dinaintea mea se află Cripta Numărul 678, care-l adăpostește pe Trevor Hollis, în vârstă de douăzeci și patru de ani. Și-a lăsat în urmă mama, tatăl și sora. Multiubit. Fiu iubitor. În amintirea plină de iubire. Ultima mea victimă. L-am găsit.

Cripta Numărul 678 se află pe unul dintre rândurile de sus din peretele galeriei. Nu poți să ajungi la ea decât cu o scară sau cu liftul pentru sicrie, și chiar și de aici, din capul scării, cu două trepte mai sus decât limita de siguranță, văd că fata asta are ceva diferit. Ceva european. Ceva care te duce cu gândul la malnutriție. Se vede că i-a lipsit doza zilnică recomandată de mâncare și expunere

la lumina soarelui care te fac să arăți bine după standardele nord-americane. Albe și aspre, picioarele și mâinile care i se ivesc de sub rochie au un aspect ca de ceară. Parcă o și vezi trăind în spatele sârmei ghimpate. Iar în mine crește speranța nebună că fata e moartă. Așa simt și când mă uit acasă la filmele alea vechi cu vampiri și zombi care ies din mormânt, flămânzi după carne de om. În mine crește aceeași dorință nebună ca atunci când mă uit la morții cei vii și voraci și îmi zic, ah, te rog, ah, te rog, ah, te rog.

Dorința mea e să mă agațe o fată de-asta moartă. Să-mi lipesc urechea de pieptul ei și să nu aud nimic. Nu sunt decât carne și sânge, piele și oase - să flu devorat de zombi mi se pare mult mai tare. Demon, înger sau spirit malefic, vreau să mi se arate cineva. Vârcolac, fantomă sau bestie cu picioare lungi, vreau doar să-mi țină cineva de urât.

De-aici de sus, de la al șaselea rând de cripte, rochia ei neagră arată de parcă ar fi fost călcată ca să i se dea luciu. Brațele și picioarele ei albe și subțiri par învelite într-un nou tip de piele umană de slabă calitate. Chiar și de aici, de sus, chipul ei pare fabricat în serie.

Cântarea Cântărilor, Capitolul 7, Versetul 2:

„Cât de frumoase sunt, domniță, picioarele tale în sandale! Rotundă-i coapsa ta, ca un colan...”

În ciuda soarelui care strălucește afară, aici înăuntru totul e rece la atingere. Lumina nu pătrunde decât prin vitralii. Miroase a ploaie infiltrată în zidurile de ciment. Când pipăi ceva, nu dai decât peste marmură lustruită. Sunetele se pierd pe undeva, picăturile unei ploi străvechi alunecă pe armături, pătrund prin lucarnele crăpate, se scurg în criptele nevândute.

Rotocoale de praf, scame și păr mișună pe podele, purtate de curenții de aer. Caca de fantome, așa li se spune.

Fata se uită-n sus și mă vede, apoi se apropie. Încălțările ei dintr-un fel de pâslă neagră nu scot nici un zgomot pe dalele de marmură.

E ușor să te rătăcești aici. Coridoarele se întretaie în unghiuri ciudate. Ca să găsești cripta pe care o cauți ai nevoie de o hartă. Galeriile se deschid în alte galerii, oferind perspective telescopice de o asemenea adâncime, încât nici n-ai cum să vezi că la capătul lor se află o canapea sculptată sau o statuie de marmură, te surprind abia când ajungi în dreptul lor. Însă nuanțele pastelate, care se repetă la nesfârșit, te ajută să nu intri în panică nici după ce te-ai pierdut.

Fata se oprește lângă scară, iar eu sunt prins aici sus, suspendat la jumătatea distanței dintre ea și raiul îngeresc pictat pe tavan. Imaginea mea se reflectă întreagă în criptele de marmură șlefuită, printre epitafuri.

Acest monument înălțat în onoarea.

Înălțat în acest loc.

Înălțat în scumpă ofrandă.

Exact așa mă simt și eu.

Degetele mele reci strâng anevoie pixul. Exemplarul Numărul 98 este o camelie roz din mătase chinezească. Rozul perfect denotă faptul că mătasea a fost fiartă în apă cu săpun ca să se ducă toată sericina. Tulpina principală e confecționată dintr-o sârmă învelită în polipropilenă verde, tipică pentru aranjamentele florale ale epocii respective. Camelia simbolizează perfecțiunea fără de egal.

Cu chipul el perfect rotund, ca o mască, fata mă privește de la piciorul scării. N-aș ști să spun dacă e vie sau e o fantomă. Din cauza rochiei prea largi, nu-i văd pieptul înălțându-se sau coborând. Iar aerul e prea cald ca să se vadă aburii respirației.

Cântarea Cântărilor, Capitolul 7, Versetul 3:

„Sânul tău e cupă rotunjită pururea de vin tămâios plină, trupul tău e snop de grâu, încins frumos cu crini de câmp”.

Biblia suprapune sexul și mâncarea la greu.

Aici, între Exemplarul Numărul 136, cochiliile micuțe vopsite în roz ca să pară niște boboci de trandafiri, și Exemplarul Numărul 78, narcisa de bachelită, vreau să mă strângă în brațele ei moarte și reci și să-mi spună că viața nu are un sfârșit absolut. Viața mea nu poate fi o grămadă de gunoi în fază funerară, care mâine o să putrezească și căreia nu-i va mai supraviețui decât numele meu într-un necrolog.

Printre toți oamenii ăia pecetluiți în kilometrii de ziduri de marmură, ai impresia că te afli într-o clădire înțesată de mii de indivizi, dar, în același timp, ești singur. Dacă m-ar întreba ceva, un an s-ar scurge până i-aș răspunde.

Respirația mea aburește datele săpate în piatră care marchează scurta viață a lui Trevor Hollis. Epitaful zice așa:

Doi bani n-a dat pe el o lume-ntreagă,
Dar mie el mi-a fost o-ntreagă lume.

Trevor Hollis, dă tot ce-ai mai rău în tine. Hai să te văd, vino să-ți iei revanșa.

Cu capul lăsat pe spate, fata zâmbește-n sus, către mine. Pe fundalul de piatră atotstăpânitoare, părul ei arde-n văpăi, iar ea-mi zice:

— Ai adus flori.

Îmi mișc brațele și câteva flori, violete, margarete și dalii plutesc în jurul ei.

Ea prinde din zbor o hortensie.

— N-a mai venit nimeni pe-aici de la înmormântare.

Cântarea Cântărilor, Capitolul 7, Versetul 4:

„Cei doi sâni ai tăi par doi pui de căprioară, par doi iezi micuți gemeni”.

Gura ei cu buze prea subțiri și prea roșii pare despicată cu un cuțit.

— Bună, zice. Mă cheamă Fertility.

Îmi întinde floarea, ca și cum n-ar vedea că mi-e imposibil s-o ajung de la distanța asta, și mă-

ntreabă:

— Și, spune-mi, cum l-ai cunoscut pe fratele meu, Trevor?

42

O chema Fertility Hollis. Ăsta era numele ei, fără mișto, și vreau să vorbesc neapărat despre chestia asta mâine, când o să mă văd cu asistenta socială care se ocupă de mine.

Astea-s condițiile când te afli sub supraveghere. Trebuie să mă întâlnesc cu asistenta socială o dată pe săptămână, timp de o oră. Drept compensație, mă bucur de un trai subvenționat. Datorită programului în care m-au înscris, am dreptul la subvenții pentru locuință. Și alimente gratuite de la stat: brânză, lapte praf, miere și unt. Plasament gratuit în locuri de muncă. Și astea sunt doar câteva dintre beneficiile pe care le ai când ești înscris în Programul Federal de Retenție a Supraviețuitorilor. Un apartament prăpădit și supliment de brânză. O slujbă prăpădită și toată carnea aia de vițel pe care o șterpelesc înainte să mă duc acasă, cu autobuzul. Destul cât să o scoți la capăt.

Nu te-alegi cu cine știe ce mari favoruri, nu obții dreptul de a parca pe locurile rezervate persoanelor cu handicap, în schimb, o dată pe săptămână, timp de o oră, capeți un asistent social. Asistenta mea vine în fiecare marți la casa unde fac curat, cu mașina ei de serviciu de o culoare ternă, folosită în comun de angajați cu compasiunea ei profesională, cu dosarele fiecărui caz în parte și cu foaia de parcurs ca să se știe câți kilometri a făcut de la un subiect la altul. Săptămâna asta are douăzeci și patru de clienți. Săptămâna trecută a avut douăzeci și șase.

În fiecare marți vine să asculte.

În fiecare săptămână, o-ntreb câți supraviețuitori mai sunt la nivel național.

Stă în bucătărie și se-ndoapă cu chipsuri de tortilla și daiquiri. Și-a scos pantofii din picioare și

extrage din sacoșa de pânză plină cu dosarele subiecților, aflată între noi pe masa din bucătărie, un clipboard pe care sunt prinse formularele cu situația săptămânală a fiecărui subiect. Le răsfoiește, apoi îl desprinde pe-al meu și-l pune deasupra. Urmărește cu degetul o coloană de cifre și zice:

— O sută cincizeci și șapte de supraviețuitori. La nivel național.

Începe să completeze data, apoi se uită la ceas ca să știe ce oră să treacă în formularul meu săptămânal. Întoarce clipboardul și mi-l întinde ca să citesc și să semnez în josul formularului. Asta dovedește că a fost aici. Că am discutat. Că ne-am împărtășit sentimentele. Îmi dă un pix. Că ne-am deschis inimile. Ascultă-mă, vindecă-mă, salvează-mă, crede-mă. Nu e vina ei dacă imediat ce o să iasă pe ușă o să-mi tai gâtul.

În timp ce semnez formularul, mă-ntreabă:

— O știi pe femeia care stătea pe strada asta și făcea curat în casa aia mare gri cu cafeniu?

Nu. Mda. În fine, știu despre cine vorbește.

— Una înaltă. Cu părul lung, strâns în coadă. O adevărată Brunhildă, adaugă asistenta. Ei bine, a dat colțu' acu' două nopți. S-a spânzurat cu un prelungitor.

Asistenta își privește unghiile, mai întâi ținându-și degetele îndoite în palmă, apoi cu ele întinse. Răscolește prin sacoșă și scoate o sticluță de lac de unghii roșu ca focul.

— Mă rog, zice. Bine c-am scăpat de ea. Nu puteam s-o sufăr.

Îi dau înapoi clipboardul și o-ntreb: Și mai cine?

— Unu' care era grădinar. Asistenta agită sticluța roșie cu capac înalt, alb, ținând-o în dreptul urechii. Cu mâna liberă caută un formular. Îmi întinde clipboardul ca să văd formularul săptămânal al Subiectului Numărul 134, pe care a

fost aplicată o ștampilă mare roșie cu EXTERNAT. Apoi data.

Ștampila trebuie să fi fost folosită în vreun spital. În alte programe, EXTERNAT desemna un subiect care fusese eliberat. În cazul de față înseamnă că subiectul e mort. Numai că nimeni nu vrea să comande o ștampilă cu MORT. Asistenta mi-a zis asta acum vreo câțiva ani, când sinuciderile începuseră iarăși să se-nmulțească. Din țărână ești și în țărână te vei întoarce. Așa se reciclează lucrurile.

— Individu' ăsta a băut nu știu ce fel de erbicid, spune ea, răsucind sticluța cu ambele mâini ca s-o deschidă.

O răsucește și-o răsucește până când i se albesc încheieturile degetelor.

— Oamenii ăștia ar face orice ca să mă scoată de incompetentă, adaugă ea.

Lovește sticluța de marginea mesei, apoi încearcă din nou s-o deschidă.

— Uite, zice, și-mi întinde sticluța peste masă. Poți s-o deschizi, te rog?

Sigur, nici o problemă, deschid sticluța și i-o dau înapoi.

— Îi cunoșteai pe-ăștia doi? mă-ntreabă.

Păi, nu prea. Nu-i cunoșteam. Adică știam cine sunt, dar nu-i cunoscusem înainte. Nu-i cunoscusem când eram copil, dar îi mai văzusem prin cartier în ultimii ani. Încă mai purtau vechile haine permise de biserică. Bărbatul purta bretele, pantaloni lălâi, cămașă cu mâneci lungi închisă până-n gât chiar și vara, pe caniculă. Femeia purta o fustă petrecută, ca un șorț, de o culoare ternă, așa cum îmi amintesc că aveau toate femeile din parohie, încă mai purta bonetă pe cap. Bărbatul avea întotdeauna pe cap pălăria cu boruri largi, vara de paie, iarna neagră, de fetru.

Mda. OK. I-am mai văzut. Era și greu să nu-i vezi.

— Și când i-ai văzut, zice asistenta, întinzându-și oja pe fiecare unghie, roșu peste roșu, chestia asta te-a tulburat? Te întristai când vedeai oameni de la fosta ta biserică? Îți venea să plângi? Sau te apucau nervii când îi vedeai îmbrăcați ca pe vremurile când erai la biserică?

Speakerphone-ul începe să sune.

— Îți aduce aminte de părinții tăi?

Speakerphone-ul sună.

— Te-apucă furia când te gândești la ce i s-a întâmplat familiei tale?

Speakerphone-ul sună.

— Măcar îți mai amintești cum era înainte să-nceapă sinuciderile?

Speakerphone-ul sună.

— N-ai de gând să răspunzi? întreabă asistenta.

Imediat. Mai întâi să mă uit în agendă. Îi arăt registrul gros ca să vadă lista tuturor lucrurilor pe care ar trebui să le fac azi. Oamenii la care lucrez sună ca să mă verifice. Ferească Dumnezeu să mă prindă în casă, răspunzând la telefon, când fix în clipa respectivă trebuia să fiu afară și să curăț piscina.

Speakerphone-ul sună.

Potrivit agendei, ar trebui să calc la abur draperiile din camera de oaspeți albastră. Ce-o mai fi și asta.

Asistenta tot crănțăne chipsuri de tortilla, așa că-i fac semn să tacă. Speakerphone-ul sună, iar eu răspund în sfârșit.

— Ce ne spui despre banchetul de diseară? urlă speakerphone-ul.

Liniștiți-vă, zic. Nu trebuie să vă bateți capul. Somon fără oase. Și un fel de morcovi tăiați mărunt. Andive înăbușite.

— Ce-s alea?

Niște frunze prăjite, zic. Trebuie să le mâncați cu furculița mică, așezată cel mai la stânga. Cu dinții în jos. Dar știți cum sunt andivele înăbușite.

Ați mâncat anul trecut la o petrecere de Crăciun. Vă plac foarte mult andivele înăbușite. Luați doar trei îmbucături, îi spun speakerphone-ului. Vă promit că o să vă placă la nebunie.

— Ai putea să cureți petele de pe polița căminului? întreabă speakerphone-ul.

Potrivit agendei, abia mâine trebuie să-ndeplinesc această sarcină.

— Ah, face speakerphone-ul. Am uitat.

Mda. Vezi să nu. Ați uitat.

Jigodiilor.

Dacă vă-nchipuiți că sunt valetul perfect al unor oameni rafinați, vă spun eu că vă-nșelați în ambele privințe.

— Mai trebuie să știm ceva?

E Ziua Mamei.

— O, băga-mi-aș pula. Naiba s-o ia! spune speakerphone-ul. Ai apucat să trimiți ceva? Suntem acoperiți?

Evident. Le-am trimis ambelor mame un minunat aranjament floral, iar florăria o să li le treacă în cont.

— Ce-ai scris în felicitare?

Scumpei mele mame, la care mă gândesc tot timpul. Nici un fiu/Nici o fiică n-a avut vreodată pe lume o mamă care să-l/s-o iubească mai mult. Cu toată dragostea. Apoi semnătura respectivă.

Și un P.S.: O floare artificială e la fel de frumoasă ca una proaspătă.

— Sună bine. Ar trebui să le-ajungă până la anul, zice speakerphone-ul. Nu uita să uzi florile de pe verandă. Vezi că scrie și-n agendă.

Apoi închid. Oamenii ăștia știu că nu e cazul să-mi amintească vreodată ceva. Dar vor să aibă ei ultimul cuvânt.

Hai că n-a fost greu.

Asistenta își vântură unghiile proaspăt înroșite, suflând peste ele ca să se usuce, între două exalări lungi, mă-ntreabă:

— Dar familia ta?

Suflă peste unghii.

— Dar mama ta? mă-ntreabă.

Suflă peste unghii.

— Ți-o mai aduci aminte pe mama ta?

Suflă peste unghii.

— Crezi c-o fi simțit ceva?

Suflă peste unghii.

— Când s-a sinucis, adică.

Evanghelia după Matei, Capitolul 24, Versetul 13:

„Dar cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui”.

Potrivit agendei mele, acum ar trebui să curăț filtrul aparatului de aer condiționat. Să dau cu aspiratorul în livingul verde. Să lustruiesc mânerele de alamă ale ușilor. Să pun deoparte ziarele vechi pentru reciclat.

Ora aproape s-a terminat și nici n-am apucat să discutăm despre Fertility Hollis. Despre cum ne-am întâlnit la mausoleu. Ne-am plimbat cam o oră, timp în care ea mi-a povestit despre diferitele curente artistice ale secolului XX și reflectarea acestora în maniera în care este reprezentat Isus pe cruce. În aripa cea mai veche a mausoleului, cea denumită a Mulțumirii, Isus e slab și are o alură romantică, niște ochi imenși și uzi, ca de femeie, tiviți cu gene lungi. În aripa ridicată în anii ’30, Isus e un simbol al realismului social și posedă niște mușchi enormi de superman. În anii ’40, în aripa Seninătății, Isus devine o compoziție abstractă de suprafețe plane și forme cubice. Isusul anilor '50 e din lemn lustruit, un schelet în genul designului danez modernist. Cel al anilor ’60 e înjghebat din resturi de lemn.

În anii '70 nu s-a construit nici o aripă, iar în cea din anii ’80 nu e nici un Isus, doar marmură seculară din aia verde și lustruită și elemente de alamă pe care le găsești în orice magazin universal.

Fertility mi-a vorbit despre artă în timp ce rătăceam prin aripa Mulțumirii, a Seninătății, a Păcii, a Bucuriei, a Salvării, a Extazului și a Încântării.

Mi-a spus că se numește Fertility Hollis.

I-am spus să-mi zică Tender Branson. Asta-i tot ce am în materie de nume real real.

De-acum înainte, o să vină în fiecare săptămână la cripta fratelui său. A promis că va fi aici miercurea viitoare.

— Au trecut zece ani. De ce nu vrei să-ți deschizi sufletul și să-mi împărtășești ceea ce simți față de familia ta moartă? mă-ntreabă asistenta.

Îmi pare rău, îi zic, dar chiar trebuie să mă-ntorc la muncă. Îi spun că ora s-a terminat.

41

Până să nu fie prea târziu, adică până nu se prăbușește avionul, trebuie să vă explic ce-i cu numele meu. Tender[7]. Branson. Care nu e tocmai un nume. Ci mai degrabă un rang. E ca și cum cineva aparținând altei culturi și-ar boteza copilul Locotenentul Smith sau Episcopul Jones. Sau Guvernatorul Brown. Sau Doctorul Moore. Șeriful Peterson.

Singurele nume acceptate în cultura Credincioșilor erau cele de familie. Numele de familie venea de la soț. Numele de familie conferea titlul de proprietate. Numele de familie era o etichetă.

Numele meu de familie e Branson.

Rangul meu e Tender Branson. E rangul cel mai de jos.

Asistenta mea socială m-a întrebat odată dacă nu cumva numele de familie era un fel de gir ori un blestem care începea să funcționeze în momentul în care băieții și fetele plecau să muncească în lumea exterioară.

De când cu sinuciderile, oamenii din lumea exterioară își făcuseră aceeași imagine sinistră despre cultura Credincioșilor pe care fratele meu Adam o avea, la rându-i, despre ei.

În lumea exterioară, mi-a spus fratele meu, oamenii erau la fel de necugetați ca animalele și preacurveau cu străinii de pe stradă.

Oamenii din lumea exterioară mă-ntreabă dacă unele nume de familie aduceau automat bani mai mulți. Dacă pentru altele prețurile contractelor erau, dimpotrivă, mai mici.

Oamenii ăștia mă-ntreabă fără jenă dacă tații își lăsau fiicele însărcinate ca să crească fluxul de numerar. Dacă copiii Credincioșilor cărora nu le era permis să se însoare erau castrați, prin asta

vrând să știe dacă așa eram și eu. Dacă fiii Credincioșilor se masturbau sau păcătuiau cu animale sau practicau sodomia, prin asta vrând să știe dacă așa făceam și eu.

Așa eram și eu? Așa făceam și eu?

Oameni complet străini mă-ntreabă verde-n față dacă sunt virgin.

Nu știu. Am uitat. Sau nu e treaba ta.

Doar așa, ca să se știe, fratele meu Adam Branson era mai mare ca mine cu trei minute și treizeci de secunde, dar, după standardele Credincioșilor, asta putea la fel de bine să însemne ani de zile.

Din moment ce doctrina Credincioșilor nu dă doi bani pe cel care iese pe locul doi.

Primul născut în fiecare familie primea numele Adam, prin urmare Adam Branson avea să moștenească pământurile noastre din colonia parohială.

Toți băieții care se nasc după Adam primesc numele Tender. Ceea ce, în cazul familiei Branson, înseamnă că eu sunt unul dintre cei minimum opt Tender Branson cărora părinții mei le-au dat drumul în lume spre a deveni misionari muncitori.

Toate fiicele, de la prima până la ultima, primeau numele Biddy[8].

Tender-ii sunt muncitorii care slugăresc.

Biddy-ile îți îndeplinesc ordinele.

E foarte posibil ca ambii termeni să fie denumiri argotice sau porecle folosite în locul numelor tradiționale mai lungi, dar n-am cum să știu asta.

Dacă bătrânii bisericii o alegeau pe o Biddy Branson să-i fie soție unui Adam dintr-o altă familie, prenumele ei, adică rangul, se schimba în Author[9].

Când se va mărita cu Adam Maxton, Biddy Branson va deveni Author Maxton.

Pe părinții lui Adam Maxton îi chema tot Adam și Author Maxton, asta până când fiul lor

proaspăt căsătorit avea un copil cu soția lui. Din acel moment, trebuia să te adresezi celor doi membri ai cuplului mai în vârstă cu apelativul Elder[10] Maxton.

În cazul majorității cuplurilor, când primul născut avea, la rândul său, întâiul copil, femeia Elder Maxton era deja moartă din cauza sarcinilor repetate.

Aproape toți bătrânii bisericii erau bărbați. Un bărbat putea să devină bătrân al bisericii chiar și la vârsta de treizeci și cinci de ani, dacă se mișca îndeajuns de repede.

Nu era nimic complicat.

Un fleac pe lângă sistemul din lumea exterioară, cu toate rangurile alea, părinți, bunici și străbunici, mătuși și unchi, nepoate și nepoți, toți având prenume diferite.

În cultura Credincioșilor, când îți spuneai numele, lumea afla imediat totul despre tine. Dacă erai Tender sau Biddy. Adam sau Author. Sau Elder. Numele îți spunea cum o să arate viața ta.

Oamenii mă-ntreabă dacă nu m-apucă furia la gândul că am pierdut dreptul de a deține o proprietate și de a-mi întemeia o familie numai din cauza faptului că fratele meu s-a născut cu trei minute și treizeci de secunde mai devreme. Iar eu m-am învățat să le spun că da. Pentru că asta vor să audă oamenii din lumea exterioară. Numai că nu-i adevărat. N-am fost niciodată furios pe chestia asta.

E ca și cum te-ai enerva că nu ești violonist concertist pentru că nu te-ai născut cu degete mai lungi.

Ca și cum ți-ai dori ca părinții tăi să fi fost mai înalți, mai slabi, mai puternici, mai fericiți. Sunt anumite detalii din trecut pe care pur și simplu nu le poți controla.

Cert e că Adam s-a născut primul. Și poate el e cel care mă invidiază pentru că am avut șansa să plec și să văd lumea exterioară. În timp ce eu îmi

făceam bagajele, Adam urma să se mărite cu o anume Biddy Gleason pe care abia dacă o cunoștea.

Sinedriul bătrânilor bisericii ținea socoteala căsătoriilor, cine se însurase cu ce biddy din ce familie, în așa fel încât cel pe care oamenii din lumea exterioară îi numesc „veri” să n-ajungă să se căsătorească. Când Adam-ii dintr-o generație împlineau șaptesprezece ani, bătrânii bisericii se reuneau pentru a-i desemna o soție cât mai puțin înrudită. Fiecare generație avea parte de un sezon de nunți. În colonia parohială trăiau aproape patruzeci de familii și, cu fiecare nouă generație, în aproape toate familiile se oficiau căsătorii acasă și se organizau petreceri. Un tender sau o biddy asistau la sezonul de nunți doar de pe margine.

Dacă erai o biddy, puteai visa să ți se-ntâmple și ție așa ceva.

Dacă erai un tender, nu visai.

40

În seara asta telefonul sună ca de obicei. Afară-i lună nouă. Oamenii sunt gata să moară din cauza notelor proaste primite la școală. Din cauza necazurilor familiale. Din cauză că au probleme cu iubitul. Din cauza slujbelor lor amărâte. Toate astea în timp ce eu mă căznesc să despic niște cotlete de miel șterpelite.

Sunt și convorbiri interurbane, iar operatoarea mă-ntreabă dacă accept cu taxă inversă un apel de la Cutare sau Cutare care vrea puțină atenție.

În seara asta testez un nou fel de a mânca somon *en croûte,* o mișcare sexy din încheietură, o mică demonstrație de măiestrie pentru ca oamenii la care muncesc să-și dea pe spate invitații la următoarea petrecere. Un truc de salon. Chestie de etichetă, cum era pe vremuri la bal. Inventez o modalitate spectaculoasă de a mânca garnitura de ceapă cu smântână. Tocmai când sunt pe punctul de a finaliza o tehnică infailibilă de curățare a surplusului de smântână cu salvie din farfurie, sună iarăși telefonul.

E un tip care zice că pică la examenul de algebră liniară.

Așa, pentru antrenament, îi zic: Omoară-te.

Sună o femeie care se plânge de copiii ei obraznici.

Fără să pierd ritmul, îi zic: Omoară-te.

Sună un bărbat care zice că nu-i pornește mașina.

Omoară-te.

Sună o femeie care întreabă la ce oră începe ultimul film.

Omoară-te.

— Alo, zice, nu e 555-1327? N-am sunat la Moorehouse CinePlex?

Omoară-te, îi zic. Omoară-te. Omoară-te.

Sună o fată și mă-ntreabă:

— Suferi tare când mori?

Păi, iubire, îi spun, cam da, dar mai tare suferi cât trăiești.

— Chiar mă-ntrebam, zice ea. Fratele meu s-a sinucis săptămâna trecută.

Trebuie să fie Fertility Hollis. Câți ani avea fratele tău? o-ntreb, îngroșându-mi vocea în speranța că n-o să mă recunoască.

— Douăspatru, spune ea, fără să-nceapă să plângă sau mai știu eu ce. Nici măcar nu pare prea afectată.

Vocea ei mă face să mă gândesc la gura ei, la respirația ei, la sânii ei.

Epistola I către Corinteni, Capitolul 6, Versetul 18:

„Fugiți de desfrânare!... Cine se dedă desfrânării păcătuiește în însuși trupul său”.

Cu vocea mea de bas o-ndemn să-mi povestească cum se simte.

— Păi, ar cam fi timpul, zice ea. Dar nu pot să iau o hotărâre. Trimestrul de primăvară e pe sfârșite, unde mai pui că mi-e scârbă de slujba pe care o am. Contractul de închiriere mi se termină în curând. Plăcuțele de înmatriculare îmi expiră săptămâna viitoare. Dacă tot am de gând s-o fac, ăsta pare un moment bun ca să mă sinucid.

Ai multe motive să trăiești, îi zic, sperând din tot sufletul să nu-mi ceară să-i fac o listă. Nu e nimeni cu care să-mpartă durerea provocată de moartea fratelui ei, o-ntreb? Poate un vechi prieten de-al fratelui ei care s-o ajute să treacă peste această tragedie?

— Nu prea.

Nu se mai duce nimeni la mormântul fratelui ei, o-ntreb?

— Nup.

Nimeni-nimeni, o-ntreb? Nu pune nimeni flori pe mormânt? Nici măcar un vechi prieten, unul singur?

— Nup.

E clar că am făcut o impresie extraordinară.

— Nu, zice ea. Stai puțin. Există un tip... cam ciudat.

Minunat. Vasăzică sunt un tip ciudat.

Adică cum ciudat, o-ntreb?

— Ți-i mai aduci aminte pe sectanții ăia care s-au sinucis în grup? Acum vreo șapte sau opt ani. Toți locuitorii din orășelul ăla pe care-l întemeiaseră s-au dus, cu mic, cu mare, la biserică și au băut otravă, iar când a venit FBI-ul, i-a găsit zăcând morți pe podea, încă ținându-se de mână. Tipul ăsta mi-a adus aminte de ei. Nu din cauza hainelor alea ca dracu' de pe el, ci din cauza părului care arăta ca și când s-ar fi tuns singur cu ochii-nchiși.

Se-ntâmplase acum zece ani, iar eu nu vreau altceva decât să-nchid telefonul.

Cartea a doua Paralipomena, Capitolul 21, Versetul 19:

„...i-au căzut toate măruntaiele..."

— Alo? Mai e cineva acolo?

Da, zic. Și mai ce?

— Nimic, zice. Pur și simplu l-am găsit acolo, lângă cripta fratelui meu, cu un buchet mare de flori în mână.

Păi, vezi, zic. E exact genul de om de care ai nevoie ca să depășești o asemenea criză.

— N-aș prea crede, spune ea.

E măritată, o-ntreb.

— Nu.

Are pe cineva?

— Nu.

Atunci fă cunoștință cu el, îi zic. Pierderea pe care amândoi ați suferit-o o să vă unească. Cine știe, s-ar putea chiar să-și găsească marea iubire.

— N-aș prea crede, zice ea. În primul rând, nu l-ai văzut cum arată. Tot timpul m-am întrebat dacă fratele meu nu cumva e homosexual, iar tipul

ăsta ciudat cu florile lui îmi confirmă bănuielile. În plus, nu era prea atrăgător.

Plângerile lui Ieremia, Capitolul 2, Versetul 11:

„...măruntaiele mele fierb...”

Poate o să arate altfel cu o tunsoare mai bună. L-ai putea ajuta în sensul ăsta. Să-și schimbe un pic aspectul.

— N-aș prea crede, zice ea. Gagiul e urât cu spume. Are niște perciuni aproape până la gură. Și nu ca tipii ăia care se ajută de părul de pe față așa cum fac femeile cu machiajul, știi tu, ca să-și ascundă bărbia dublă sau pometii prea puțin proeminenți. Băiatul n-are nici urmă de trăsături frumoase. În plus, e și homo.

Epistola I către Corinteni, Capitolul 11, Versetul 14:

„Nu vă învață, oare, însăși firea că pentru bărbat, dacă își lasă părul lung, este ocară?”

N-are nici o dovadă că e sodomit, îi spun.

— Dar ce dovadă-ți mai trebuie?

Du-te la el și-ntreabă-l, îi zic. N-o să-l mai vezi?

— Păi, i-am spus că ne întâlnim săptămâna viitoare la mormânt, dar nu prea știu ce să zic. N-am vorbit serios. Am zis doar așa, ca să scap de el. Că era cam amărât. S-a ținut de mine o oră-ntreagă, prin tot mausoleul.

Nu contează, tot ar trebui să se-ntâlnească, îi spun. Dacă așa i-a promis. Să se gândească la bietul Trevor, fratele ei mort. Ce-ar zice Trevor dacă i-ar da papucii singurului lui prieten?

— De unde știi cum îl cheamă? Întreabă ea.

Pe cine?

— Pe fratele meu, Trevor. I-ai zis pe nume.

Mi l-o fi zis mai înainte. Acum un minut mi l-a zis. Trevor. Douăspatru de ani. Sinucis săptămâna trecută. Homosexual. Presupus homosexual. Avea un iubit secret care își dorește cu disperare să plângă pe umărul ei.

— Ai reținut toate astea? Chiar că știi să asculți oamenii, spune ea. Sunt impresionată. Ia zi, cum arăți?

Urât, îi zic. Hidos. Cu un păr urât. Cu un trecut urât. Nu i-ar plăcea deloc felul în care arăt.

O-ntreb de prietenul fratelui ei, presupusul lui iubit, acum văduv, o-ntreb dacă o să se ducă la întâlnirea cu el, așa cum a promis.

— Nu știu, zice. Poate. O să mă duc să mă-ntâlnesc cu fraierul ăla dacă faci și tu ceva pentru mine, chiar acum.

Ține minte, îi zic. Ai șansa să aduci o schimbare fundamentală în viața cuiva care e marcat de singurătate. Ai șansa extraordinară să oferi dragoste și sprijinul necesar și încurajator unui om care are disperată nevoie de iubirea ta.

— Mă fut în ea de iubire, face ea, iar vocea i se îngroașă până se confundă cu a mea. Zi ceva să mă exciți.

Nu știu ce vrea să spună.

— Știi ce vreau să spun.

Geneza, Capitolul 3, Versetul 12:

„...Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat”.

Ascultă, îi zic. Nu sunt singur aici. E plin de voluntari buni și grijulii care lucrează din greu.

— Fă-o, zice. Linge-mă pe țâțe.

Îi spun că profită de firea mea grijulie și iubitoare. Îi spun că trebui să-nchid.

— Linge-mă peste tot, zice.

Trebuie să-nchid, îi spun.

— Mai tare, face ea. Mai tare. Ah, mai tare, mai tare. O aud cum râde și zice: Hai, dă-mi limbi. Dă-mi limbi. Dă-mi limbi. Dă-mi. Limbi.

Trebuie să-nchid, îi spun. Dar nu-nchid.

— Știu că mă vrei, îi dă înainte Fertility. Spune-mi ce vrei să-ți fac. Hai, că asta-ți dorești. Fă-mă să fac ceva nebunesc.

Și, înainte să apuc măcar să mi-o scot din chiloți, Fertility Hollis scoate un urlet răgușit de

orgasm ca al unei zeițe porno.

Iar eu închid telefonul.

Epistola I către Timotei, Capitolul 5, Versetul 15:

„Căci unele s-au și abătut, ca să se ducă după Satana”.

Mă simt așa de jalnic și de folosit, de murdărit și de umilit. Murdărit, înșelat și aruncat la coș ca o cârpă jegoasă.

Și telefonul începe să sune. Ea e. Ea trebuie să fie, așa că nu ridic receptorul.

Și telefonul sună toată noaptea, iar eu stau acolo, simțindu-mă ca un fraier, și n-am curaj să răspund.

39

Acum vreo zece ani am avut prima întâlnire cu asistenta socială care se ocupă de mine. E o persoană care chiar există, care are un nume și lucrează la un birou, dar nu vreau să-i fac necazuri. Are și ea problemele ei. Și-a luat diploma în asistență socială. Are treizeci și cinci de ani și nu poate să mențină o relație. Cu zece ani în urmă avea douăzeci și cinci de ani, tocmai terminase facultatea, când au copleșit-o cazurile care îi fuseseră repartizate în cadrul celui mai nou program guvernamental, Programul de Retenție a Supraviețuitorilor.

S-a-ntâmplat așa: un polițist a sunat la ușa casei unde lucram pe-atunci. Acum zece ani, aveam douăzeci și trei de ani și eram tot la primul loc de muncă, pentru că încă trăgeam de-mi ieșea sufletul. Nu știam altceva. Iarba de pe peluză era mereu verde închis de cât o udam și așa de bine tăiată încât ți se desfășura înaintea ochilor perfectă și catifelată ca o haină de vizon verde. Lucrurile din casă erau întotdeauna fără pată. La douăzeci și trei de ani încă mai crezi că n-o să cobori niciodată ștacheta.

Pe alee, la câțiva metri în spatele polițistului, alți doi polițiști și asistenta stăteau lângă o mașină de poliție.

Până în momentul acela, în care am deschis ușa, nu vă puteți imagina ce satisfacție îmi aducea munca. Toată viața îmi dorisem să ajung aici, să primesc botezul și să fiu trimis să fac curat în casele din lumea exterioară cea plină de păcate.

Când oamenii pentru care lucram au trimis bisericii o donație pentru prima mea lună de muncă, radiam de fericire. Chiar credeam că îmi aduc obolul la zidirea Raiului pe Pământ.

Fără să-mi pese de cum se uitau oamenii la mine, purtam întotdeauna hainele impuse de biserică, pălăria, pantalonii lălâi fără buzunare. Cămașa albă cu mânecă lungă. Indiferent de cât era de cald afară, când ieșeam în public purtam haina maro. Nu țineam cont de tâmpeniile pe care mi le spuneau oamenii.

— Cum de porți cămăși cu nasturi? voia să știe cineva de la magazinul de obiecte de uz casnic.

Pentru că nu sunt Amish.

— Trebuie să porți lenjerie de corp specială?

Probabil că se refereau la Mormoni.

— Nu contravine religiei tale să trăiești în afara coloniei?

Asta părea o cutumă a Menoniților.

— N-am întâlnit niciodată un Huterit.

Păi, mai ai de așteptat.

Era bine să ieși în evidență, un om misterios și plin de pioșenie. Nu-ți ascundeai lumina sub obroc. Te țineai drept, așa cum îți ții degetul mare când te doare. Erai singurul om sfânt care-l mai oprea pe Dumnezeu să nu distrugă Sodoma și Gomora care clocoteau în jurul tău, în mall-ul Valley Plaza.

Erai mântuitorul tuturor, chiar dacă nimeni nu știa asta. În zilele caniculare de vară, ardeai în hainele tale de lână, groase și urâte, ca un martir pe rug.

Încă și mai bine te simțeai când întâlneai pe cineva îmbrăcat la fel ca tine. Cu pantaloni maro sau rochie maro și cu nelipsiții pantofi maro butucănoși ca niște cartofi. Și vă angajați într-o conversație potolită. Căci așa de puține lucruri ne puteam spune unii altora în lumea exterioară. Doar două-trei vorbe, așa că începeai lent, fără să grăbești cuvintele să-ți iasă din gură. Aveai voie să ieși în lume numai ca să te duci la cumpărături, și asta doar dacă ți se încredințau bani.

Când întâlneai pe cineva din colonia parohială îi spuneai:

Să-ți ajute Dumnezeu să fii de folos toată viața.

Sau spuneai:

Lăudat și mărit fie Domnul Dumnezeu pentru această zi închinată trudei.

Sau spuneai:

Fie ca strădaniile noastre să-i ducă pe toți cei de lângă noi în Rai.

Sau puteai să zici:

Dea Domnul să nu te prăpădești înainte să-ți fi isprăvit toată lucrarea.

Asta era limita.

Când vedeai pe cineva care arăta la fel de virtuos și de înfierbântat în hainele impuse de biserică, în cap ți se învârteau frânturile astea de conversație. Vă repezeați unul către celălalt, dar n-aveați voie să vă atingeți. N-aveați voie să vă îmbrățișați. N-aveați voie să vă dați mâna. Rosteai doar replica îngăduită. Ea își rostea replica ei. Și o luați de la capăt până când fiecare dintre voi spunea două replici. Cu capetele plecate, vă întorceați la sarcinile voastre.

Asta reprezenta cea mai mică parte din cea mai mică parte a regulilor pe care trebuia să le respecți. Jumătate din educația ta în sânul coloniei consta în doctrina religioasă și în canoane. Jumătatea cealaltă o reprezentau sarcinile de serviciu. Acestea includeau grădinărit, etichetă, întreținerea materialelor, curățenie, tâmplărie, cusut, creșterea animalelor, aritmetică, scoaterea petelor și toleranța.

Printre regulile pe care trebuia să le respecți în lumea exterioară se număra și obligația de a scrie săptămânal bătrânilor bisericii scrisori în care te spovedeai. Trebuia să te abții de la dulciuri. Băutura și țigările erau interzise. Întotdeauna trebuia să ai o ținută îngrijită. N-aveai voie să te

dedai la distracțiile de la televizor. Nu-ți era îngăduit să întreții relații sexuale.

Evanghelia după Luca, Capitolul 20, Versetul 35:

„Iar cei ce se vor învrednici... nici nu se însoară, nici nu se mărită”.

Bătrânii din Biserica Credincioșilor te făceau să crezi că e la fel de ușor să alegi celibatul ca și cum ai zice că nu vrei să joci baseball.

Spui nu și basta.

Și tot așa. Ferească Dumnezeu să te duci la dans. Sau să pui gura pe zahăr rafinat. Sau să cânți. Dar regula cea mai importantă de ținut minte era:

Dacă membrii coloniei parohiale aud chemarea Domnului, veseliți-vă. Când apocalipsa e iminentă, sărbătoriți, căci toți Credincioșii trebuie să se izbăvească întru Domnul.

Iar tu trebuia să te supui.

Nu conta cât de departe erai. Nu conta de cât timp munceai în afara coloniei parohiale. Și, cum erai oprit de la ascultarea transmisiilor de la radio sau de la televizor, putea dura ani de zile până când toți membrii bisericii să afle că sosise ceasul Izbăvirii. Așa se numea, potrivit doctrinei bisericii: Izbăvirea. Fuga în Egipt. Fuga din Egipt. În Biblie, toată lumea fuge dintr-un loc în altul.

Puteau să treacă ani de zile până să afli, dar, în clipa în care aflai, trebuia să faci rost de o armă, să bei otravă, să te îneci, să te spânzuri, să-ți tai gâtul sau să te arunci de la etaj.

Trebuia să ajungi în Rai.

De-aia veniseră să mă ia cei trei polițiști și asistentul social.

— N-o să-ți vină ușor să auzi asta, a zis polițistul, și atunci am știut că rămăsesem de căciulă.

Venise apocalipsa, Izbăvirea, și, în ciuda muncii și a banilor pe care-i adusesem conform planului nostru, Raiul pe Pământ pur și simplu n-avea să se pogoare niciodată.

Înainte să mă pot gândi la ceva, asistenta a făcut un pas în față și a zis:

— Știm ce ai fost programat să faci în momentul ăsta. Dar suntem pregătiți să te ținem sub observație ca să împiedicăm asta.

Când se proclamase Izbăvirea, existau vreo cincisprezece mii de membri ai bisericii, împrăștiați la muncă în toată țara. După o săptămână rămăseseră cinci sute. După un an, patru sute.

Până și vreo câțiva asistenți sociali se sinuciseseră.

Guvernul ne identificase pe mine și pe majoritatea supraviețuitorilor după scrisorile pe care le trimiteam lună de lună în colonia parohială. Habar n-aveam că scriam și trimiteam obolurile noastre unor bătrâni ai bisericii care erau deja morți și înălțați la cer. Habar n-aveam că asistenții sociali ne citeau răbojurile lunare în care mărturiseam de câte ori înjuraserăm sau avuseserăm gânduri necurate. Așa că orice i-aș fi spus asistentei, ea știa deja.

De-atunci au trecut zece ani și supraviețuitorii nu se mai strâng niciodată laolaltă. Iar dacă ne întâlnim, n-a mai rămas nimic între noi în afară de stânjeneală și dezgust. N-am fost în stare să ne îndeplinim jurământul ultim. Rușinea e față de noi înșine. Dezgustul e față de ceilalți. Doar cei care se fălesc cu propria suferință mai poartă hainele impuse de biserică. Un mod de a-și pune cenușă-n cap. N-au putut să se salveze. Au fost slabi. Regulile nu mai există, nimic nu mai contează. Am devenit brusc cu toții niște colete cu livrare rapidă direct în Iad.

Și eu am fost slab.

Așa că mașina poliției m-a dus în centru, iar asistenta, stând lângă mine pe bancheta din spate, mi-a zis:

— Ai fost victima nevinovată a unui cult îngrozitor și opresiv, dar de-aia suntem aici, ca să

te ajutăm să-ți revii.

Cu fiecare minut care se scurgea, mă îndepărtam tot mai mult de ceea ce ar fi trebuit să fac.

— Din câte am înțeles, ai probleme cu masturbarea. N-ai vrea să vorbim despre chestia asta?

Cu fiecare minut care se scurgea, îmi era tot mai greu să-mi țin promisiunea făcută la botez. Trage, taie, sufocă-te, sângerează sau sari în gol.

Lumea de dincolo de geamurile mașinii îmi trecea așa de repede prin fața ochilor, că-mi ieșiseră din orbite.

— Viața ta a fost un coșmar groaznic, dar de-acum înainte o să fie bine. Auzi ce-ți spun? Stai liniștit și totul o să fie OK.

Au trecut de-atunci aproape zece ani și încă mai aștept asta.

Cel mai simplu era s-o cred pe cuvânt.

Acum însă, după zece ani, nu s-au schimbat prea multe. Am făcut zece ani de terapie, dar sunt cam tot acolo de unde am plecat. Așa că nu prea am ce sărbători.

Am rămas împreună. Azi are loc ședința noastră săptămânală numărul cinci sute și ceva și ne-o petrecem în baia de oaspeți albastră. Care nu e totuna cu baia de oaspeți verde, cu cea albă, cu cea galbenă și cu cea de culoarea levănțicii. Asta ca să vă dați seama câți bani câștigă oamenii ăștia. Asistenta stă pe marginea căzii, cu picioarele în câțiva centimetri de apă caldă. Și-a pus pantofii pe capacul closetului lângă un pahar de martini plin cu grenadine, gheață pisată, zahăr superrafinat și rom alb. După fiecare serie de întrebări se apleacă și, cu mâna în care ține pixul, apucă piciorul paharului, ținându-le pe amândouă ca pe niște bețișoare chinezești.

Mi-a zis că i-a dat papucii ultimului iubit.

Ferească Dumnezeu să se ofere să m-ajute la curățenie.

Ia o-nghițitură. Pune paharul înapoi cât timp răspund la întrebări. Notează în blocnotesul cu foi gălbui, tipizate, care îi tronează pe genunchi, mai pune o-ntrebare, mai ia o-nghițitură. Fața parcă-i e tencuită cu un strat gros de machiaj.

Larry, Barry, Jerry, Terry, Gary, toți foștii ei iubiți. Îmi spune că lista foștilor pacienți și cea a foștilor iubiți merg cap la cap.

Săptămâna asta, îmi spune, am atins un nou minimum, adică o sută treizeci și doi de supraviețuitori la nivel național, dar rata sinuciderilor tinde să se stabilizeze.

Potrivit agendei mele zilnice, frec chitul de rosturi dintre micile plăci hexagonale de gresie albastră cu care e placată pardoseala băii. Sunt ’jde milioane de kilometri de chit din ăsta. Dacă l-ai pune cap la cap, ar acoperi de zece ori distanța până la lună și-napoi. Și tot chitul ăsta e spârcâit cu mucegai negru. Mirosul amoniacului cu care frec pardoseala, ajutându-mă de o periuță de dinți, amestecat cu fumul țigării asistentei, îmi provoacă o senzație de sfârșeală combinată cu palpitații.

Poate că am luat-o și puțin razna. Amoniacul. Fumul de țigară. Și Fertility Hollis care îmi tot dă telefoane acasă. N-am curaj să răspund, dar știu sigur că ea e.

— Te-au abordat cumva persoane necunoscute în ultima vreme? mă-ntreabă asistenta.

— Ai primit cumva telefoane care ar putea fi considerate amenințătoare? mă-ntreabă ea.

Așa cum stă acolo și mă tot chestionează, cu țigara în colțul gurii, seamănă cu un câine care bea martini roz și-ți arată colții. Un fum, o-nghițitură, o-ntrebare; respiră, bea și vorbește, exemplifică funcțiile principale ale gurii umane.

Înainte nu fuma, dar îmi spune din ce în ce mai des că nu suportă ideea că o să apuce o vârstă înaintată.

— Măcar dacă mi s-ar întâmpla și mie ceva bun în viață, cât de puțin, zice, vorbind cu o nouă țigară în mână înainte s-o aprindă. Apoi ceva invizibil începe să bipăie, și să bipăie, și să bipăie, până când asistenta apasă un buton de la ceas. Se răsucește ca să ajungă la sacoșa ei de pânză care zace pe jos, lângă closet, și scoate un flacon de plastic.

— Imipramin, zice. Îmi pare rău că nu pot să-ți ofer.

La început, în cadrul programului de retenție se apucaseră să-i trateze pe supraviețuitori prescriindu-le medicație, adică Xanax, Prozac, Valium, Imipramin. Planul s-a dus naibii pentru că prea mulți pacienți au încercat să pună mâna odată pe toate medicamentele prescrise pentru trei săptămâni, șase săptămâni, opt săptămâni, în funcție de greutatea corporală a fiecăruia, apoi le-au dat pe gât cu scotch și bere.

Chiar dacă medicamentele nu i-au ajutat pe pacienți, le-au mers la inimă asistenților.

— Te-a urmărit cineva, mă-ntreabă asistenta, cineva înarmat cu un pistol sau un cuțit, când te-ai întors seara acasă, după ce te-ai dat jos din autobuz?

Frec chitul dintre plăcile de gresie până devine din negru maro și din maro alb și o-ntreb de ce mă-ntreabă toate chestiile astea?

— Fără vreun motiv, zice.

Nu, zic, nu m-a amenințat nimeni.

— Te-am tot sunat săptămâna asta, zice, dar n-a răspuns nimeni. Care-i treaba?

Nici o treabă, îi spun.

Adevărul-adevărat e că nu răspund la telefon pentru că nu vreau să vorbesc cu Fertility Hollis decât când o s-o văd la față. La telefon părea așa de pusă pe sex, că nu vreau să risc. Concurez cu mine însumi. N-am chef să se-ndrăgostească de vocea de la telefon și, în același timp, să-mi dea papucii mie, persoanei reale. Cel mai bine e să nu

mai apuce în veci să vorbească cu mine la telefon. Pentru că în realitate sunt pocit și ciudat și sinistru, n-o să pot semăna niciodată cu persoana din mintea ei, așa că am un plan, un plan teribil: s-o fac să mă urască și, totodată, să se îndrăgostească de mine. Planul e s-o de-seduc. S-o dez-atrag.

— Când nu ești acasă, mă-ntreabă asistenta, are cineva acces la mâncarea ta?

Mâine după-amiază trebuie să mă-ntâlnesc cu Fertility Hollis la mausoleu, în cazul în care chiar o să vină. Apoi o să-mi pun în aplicare prima parte a planului.

— Ai primit scrisori de amenințare sau mesaje ciudate? mă-ntreabă asistenta.

— Măcar auzi ce-ți spun? mă-ntreabă asistenta.

Ce-i cu toate-ntrebările astea? Îi spun că o să beau pe loc sticla cu amoniac dacă nu-mi spune ce se-ntâmplă.

Asistenta se uită la ceas. Bate cu vârful pixului în tableta ei și mă lasă să aștept răspunsul cât trage din țigară și suflă fumul afară.

Dacă chiar vrea să mă ajute, îi zic, întinzându-i periuța de dinți, atunci trebuie să se-apuce de frecat.

Ea lasă jos paharul și ia periuța în mână. Începe să frece vreo doi centimetri de chit dintre plăcile de faianță de lângă ea. Se oprește și se uită la ce-a făcut, după care freacă iarăși. Apoi se uită încă o dată.

— Să mor io, zice. Chestia asta funcționează. Ia uite cum s-a curățat.

Cu picioarele încă în apă, asistenta se mișcă puțin ca să ajungă mai bine la perete și mai freacă un pic.

— Dumnezeule, am și uitat cât de bine e să faci o treabă ca lumea.

Mă oprisem din treabă, dar ea nu s-a prins. Mă las pe spate, pe călcâie, și mă uit la ea cum atacă mucegaiul.

— Ascultă-aici, zice, frecând în mai multe direcții chitul din jurul fiecărei plăcuțe de faianță albastre.

— E posibil ca nimic să nu fie adevărat, dar e spre binele tău. Situația ar putea deveni destul de periculoasă în ce te privește.

N-ar trebui să-mi spună asta, dar unele dintre sinuciderile supraviețuitorilor arată un pic cam suspect. Cele mai multe arată perfect. Majoritatea simt sinucideri normale, obișnuite, uzuale, îmi spune ea, dar printre ele sunt și câteva cazuri bizare. Un tip care era dreptaci s-a împușcat cu mâna stângă. O femeie care s-a spânzurat cu cordonul de la halatul de baie avea un braț luxat și vânătăi pe ambele încheieturi.

— Și astea n-au fost singurele cazuri, zice asistenta continuând să frece, numai că pare să existe un tipar.

La început, nimeni nu a dat prea multă atenție acestui lucru, mi-a spus ea. O sinucidere-i o sinucidere, mai ales în rândurile unui grup de genul ăsta. Toți ăștia care beneficiază de asistență se sinucid la grămadă. Panicarzi. Se trag unii pe-alții. Se iau unii după alții orbește.

Blocnotesul cu foi gălbui tipizate alunecă pe jos, iar ea zice:

— Sinuciderile sunt foarte contagioase.

Conform tiparului noilor sinucideri false, acestea par a surveni la finalul unei serii de sinucideri normale.

Cum adică sinucideri *false,* o-ntreb?

Fur un gât de martini. Are un gust ciudat de apă de gură.

— Adică crime, spune asistenta. Probabil că cineva îi omoară pe supraviețuitori și le fac să arate ca niște sinucideri.

Când seria de sinucideri reale e pe punctul de a înceta, se pornesc crimele, ca și cum ar vrea să țină mingea-n joc. După două-trei crime care arată ca niște sinucideri, sinuciderile adevărate devin

iarăși foarte atrăgătoare, așa că o altă duzină de supraviețuitori se lasă duși de val și-și iau zilele.

— E simplu să-ți imaginezi un ucigaș sau o echipă de asasini formată din membri ai bisericii care are grijă ca toți să ajungeți în Rai în același timp, zice asistenta. Știu că pare o tâmpenie și sună a paranoia, dar e perfect logic.

Izbăvirea.

Și de ce-mi tot pune întrebările astea?

— Pentru că din ce în ce mai puțini supraviețuitori se sinucid zilele-astea. Rata sinuciderilor normale e aproape zero. Oricine o fi făcând chestia asta o să ucidă din nou ca să ridice iar procentul celor care se omoară. Și tiparul crimelor e răspândit în toată țara.

Asistenta înmoaie periuța de dinți în borcanul cu amoniac și freacă în continuare, mai tare, cu țigara care i se fumează singură în cealaltă mână.

— Bine, cu excepția perioadei, care e aceeași, nu există un tipar real, zice. Bărbați. Femei. Tineri. Bătrâni. Trebuie să fii foarte atent pentru că s-ar putea să-ți vină și ție rândul.

De luni de zile n-am mai întâlnit nici o persoană în afară de Fertility Hollis.

O-ntreb pe asistentă, ca femeie: Cum vrea o femeie să arate un bărbat? Ce caută ea la un partener de sex?

Asistenta a lăsat în urmă o dâră de chit în zigzag curat lună.

— Dar trebuie să ții cont și de faptul că totul s-ar putea să aibă o explicație naturală. Adică să nu te omoare nimeni. Și să n-ai absolut nici un motiv să-ți fie frică.

38

O parte din sarcinile mele o reprezintă grădinăritul, așa că stropesc totul, buruieni și flori deopotrivă, cu erbicid, în doză dublă față de cea recomandată. După care îndrept răsadurile de salvie și nalbă artificiale. În anotimpul ăsta am grijă de o pseudogrădină rustică. Anul trecut am creat partere franțuzești artificiale. Iar înainte de asta, o grădină japoneză numai din flori de plastic. Nu trebuie să fac altceva decât să smulg florile din pământ. Apoi să le sortez și să le înfig la loc după un nou model. Așa că îngrijirea lor e floare la ureche. Cele care s-au fanat sunt reîmprospătate cu sprayul cu vopsea galbenă sau roșie.

Un pic de lac incolor sau fixativ de păr și florile de mătase nu se mai destramă la margini.

Năstureii și coada-șoricelului de plastic trebuie aspirate de praf. Trandafirii de plastic, prinși cu sârmă de scheletul tufelor moarte din cauza erbicidului, au nevoie de nițel parfum.

Niște păsărele albastre inspectează grădina de parcă și-ar căuta lentila de contact căzută de la ochi.

În cazul trandafirilor, golesc recipientul de erbicid și-l umplu cu zece litri de apă, la care adaug o jumătate de flacon de Eternity de la Calvin Klein. Stropesc margaretele false cu apă în care am dizolvat esență de vanilie de la bucătărie. Ochiul-boului capătă niște parfum White Shoulders. Pentru aproape toate celelalte plante folosesc odorizante de cameră sub formă de spray cu aerosoli. Cimbrișorul artificial e stropit cu spray de mobilă Pledge Lemon.

Strategia mea de-a o cuceri pe Fertility Hollis presupune o etapă în care trebuie să arăt nasol intenționat - și încep prin a deveni mai soios. Mai neîngrijit. Deși e cam greu să te murdărești în

grădină dacă nu prea pui mâna pe pământ; noroc cu hainele care îmi miros a erbicid și cu nasul un pic ars de soare. Cu ajutorul tulpinii de sârmă a unei cale de plastic scobesc în solul mort, iau o mână de pământ și mi-l întind în păr. Apoi îmi îndes niște pământ sub unghii.

Ferească Dumnezeu să încerc să mă fac frumos pentru Fertility. Ar fi cea mai păguboasă strategie de autoperfecționare. Ar fi o imensă greșeală să mă gătesc, să depun toate eforturile, să mă pieptăn, poate chiar să împrumut niște haine șic de la tipul la care muncesc, ceva cămăși de bumbac 100%, în culori pastelate, să mă spăl pe dinți, să-mi dau cu „deodorant", cum îi zic ei, și să mă înfățișez la Columbia Memorial Mausoleum la cea de-a doua măreață întâlnire arătând la fel de urât, dar dând de înțeles că m-am străduit să arăt bine.

Așa că ăsta sunt. Mai bine de-atât nu se poate. Dacă nu-ți convine pa, la revedere.

Ca și cum nu m-ar interesa ce părere are.

Marele meu plan nu presupune să arăt bine. Marele meu plan presupune să arăt ca și cum aș ascunde un potențial nefolosit, încerc să arăt cât mai firesc. Cât mai real. Materie primă. Nu disperat și cu limba scoasă, ci plin de potențial. Nu ca și cum mi s-ar scurge ochii după ea. Evident, vreau să sugerez că merit toate eforturile. Spălat, dar nu și călcat la dungă. Curat, dar nu cu lustru. Sigur de sine, dar modest.

Cinstit, așa vreau să arăt. Adevărul nu sclipește.

Agresivitate pasivă în acțiune.

Ideea e să mă folosesc de urâțenie în avantajul meu. Să mă plasez la un nivel scăzut care să contrasteze puternic cu ce va urma. Înainte și După. Broscoiul și prințul.

E ora două, miercuri după-amiază. Potrivit agendei mele zilnice, trebuie să rotesc covorul persan din salonul roz ca să nu se uzeze. Ceea ce

înseamnă că trebuie să muți toată mobila, inclusiv pianul, în altă cameră. După care rulezi covorul. Apoi mocheta. Dai cu aspiratorul. Speli cu mopul. Covorul are 4x5 metri. Întorci mocheta și o întinzi. Întorci covorul și-l întinzi. Aduci toată mobila înapoi.

Potrivit agendei mele zilnice, operațiunea n-ar trebui să-mi ia mai mult de jumătate de oră.

În loc de toate astea, frec urmele de pași de pe covor ca să se ridice firele și desfac franjurii pe care i-au înnodat oamenii la care muncesc. Apoi înnod alți franjuri de la capătul opus al covorului ca să pară că l-am rotit. Mișc puțin mobila și pun niște gheață în adânciturile din mochetă. Când o să se topească gheața, urmele nici n-o să se mai cunoască.

Îmi șterg luciul de pe pantofi. Mă duc la măsuța de machiaj a femeii pentru care lucrez și-mi dau cu mascara în fiecare nară până când părul din nas arată gros și des. Apoi mă duc să iau un autobuz.

Un alt avantaj al Programului de Retenție a Supraviețuitorilor e că primești în fiecare lună un abonament gratuit de autobuz. Pe dosul abonamentului a fost pusă o ștampilă: Proprietate a Departamentului de Resurse Umane.

Netransferabil.

Cât ține drumul până la mausoleu, îmi tot spun că mă doare-n cur dacă Fertility o să vină sau nu.

O mulțime de rugăciuni pe care le învățasem în parohie, acum pe jumătate uitate, mi se recită singure în minte. Am în cap un talmeș-balmeș de vechi rugăciuni și răspunsuri:

Să-mi ajute Dumnezeu să fiu de cel mai mare folos.

Fie ca orice sarcină să-mi fie iertarea mea.

În fiecare trudă a mea îmi aflu mântuirea.

Fie ca eforturile mele să nu se irosească.

Fie ca prin lucrarea mea să salvez lumea.

Dar de fapt îmi zic în gând te rog, te rog, te rog să vii acolo în după-amiaza asta, Fertility Hollis.

După ce intri pe porțile mausoleului, îți sună în urechi obișnuitele variante de doi bani ale unor melodii în realitate frumoase, asta ca să nu te simți prea singur. Aceleași zece cântece, dar doar muzica, fără cuvinte. Nu le pun cu cuvinte decât în anumite zile. Unele dintre galeriile vechi din aripa Sincerității și din cea a Noii Speranțe nici nu au muzică. N-o s-o auzi nicăieri decât dacă te chinui s-asculți.

Muzică asemenea unui tapet, muzică utilitară, muzică precum Prozacul sau Xanaxul, menită să-ți controleze stările. Muzică precum un odorizant de cameră sub formă de spray cu aerosoli.

Străbat aripa Seninătății și n-o văd pe Fertility. Trec prin aripa Credinței, prin cea a Bucuriei și prin cea a Liniștii, dar nici urmă de ea. Șutesc niște trandafiri de plastic de la cripta cuiva decedat ca să n-apar cu mâna-n gură.

Trec prin ură, mânie, frică și resemnare, când colo, lângă Cripta 678 din aripa Mulțumirii, iat-o pe Fertility Hollis cu părul ei roșu. Așteaptă până când ajung lângă ea, două sute patruzeci de secunde, și abia apoi se întoarce și zice bună.

Nu poate fi aceeași persoană care-și țipa orgasmul la telefon.

Bună, zic.

Are în mâini un buchet de flori artificiale portocalii, destul de drăguțe, dar pe care nu m-aș obosi să le fur. Rochia ei e din același brocart din care se fac perdelele, cu un model alb pe fundal alb. Materialul pare țeapăn și ignifug. Rezistent la pete. Nesifonabil. Discretă ca o soacră mică în rochia ei plisată și cu mâneci lungi, zice:

— Și ție ți-e dor de el?

Numai a martir nu arată.

De cine să-mi fie dor? o-ntreb.

— De Trevor, zice.

Stă cu picioarele goale pe pardoseala de piatră.

A, da, corect, de Trevor, îmi zic în gând. Iubitul meu sodomit în secret. Am uitat.

Mda, zic. Și mie mi-e dor de el.

Părul ei arată de parcă ar fi fost adunat cu furca și pus în vârful capului să se usuce.

— Ți-a povestit când m-a luat cu el în croazieră?

Nu.

— A fost o chestie complet ilegală.

Își ridică ochii de la Cripta 678 spre tavanul de unde muzica se pogoară din micile boxe fixate imediat lângă norișorii și îngerii pictați.

— Întâi m-a învățat să dansez. Toate dansurile alea de salon, cha-cha-cha și foxtrot, cum li se zice. Rumba și swing. Vals. Valsul a fost simplu.

Îngerii cântă deasupra noastră câteva clipe, spunându-i ceva, iar Fertility Hollis ascultă atentă.

— Uite, zice ea, întorcându-se spre mine. Îmi ia florile din mână și le pune, împreună cu ale ei, lângă zid. Știi să dansezi vals, nu?

Nu.

— Nu-mi vine să cred că-l cunoști pe Trevor, dar habar n-ai să dansezi vals, dă ea din cap.

Asta pentru că are în cap o imagine cu mine și cu Trevor dansând. Râzând. Făcând sex anal. Ăsta e handicapul cu care mă lupt, ăsta și ideea că i-am ucis fratele.

— Desfă brațele, zice.

Și eu le desfac.

Se apropie de mine și mă cuprinde cu o mână de ceafă. Cu cealaltă îmi apucă o mână și o depărtează de corp.

— Ia mâna ailaltă și pune-mi-o pe sutien.

Și eu o pun.

— La spate! zice ea, trăgându-se înapoi. Pune-o în locul în care sutienul trece peste șira spinării.

Și așa fac.

În ce privește picioarele, îmi arată cum să fac un pas în față cu piciorul stâng, apoi cu dreptul, apoi să le unesc, în timp ce ea face același lucru în direcția opusă.

— Se cheamă pas în pătrat, îmi zice. Acum urmărește muzica.

Și începe să numere:

— Unu, doi, trei.

Și muzica începe: Unu. Doi. Trei.

Și noi numărăm, și pășim în timp ce numărăm, și dansăm. Florile din toate criptele de pe ziduri se apleacă înspre noi. Marmura alunecă sub picioarele noastre. Iar noi dansăm. Lumina se strecoară prin vitralii. Statuile se reliefează în nișele lor. Muzica se prelinge încet din difuzoare, ecoul ei se lovește de zidurile de piatră și ricoșează în toate direcțiile, purtată de adieri și unde, în note și acorduri, învăluindu-ne. Iar noi dansăm.

— Ce-mi amintesc din croaziera asta, zice Fertility și-și îndoaie brațul, sprijinindu-l pe toată lungimea brațului meu. Îmi aduc aminte fețele ultimilor pasageri în dreptul ferestrelor sălii de bal, coborând odată cu bărcile de salvare în care se adunaseră. Vestele lor portocalii le încadrau capetele în așa fel încât păreau retezate și așezate pe niște perne portocalii, iar ei se holbau ca niște pești la mine și la Trevor, valsând în sala de bal în timp ce nava începea să se scufunde.

Era într-o barcă și se scufundau?

— O navă, mă corectează Fertility. Se numea *Ocean Excursion.* Ia-ncearcă să zici asta de trei ori, repede.

Și se scufunda?

— A fost superb, zice. Reprezentanta agenției de turism ne-a spus să nu venim la ea cu reclamații ulterioare. Era un vechi vapor francez de linie, ne-

a avertizat agenta, numai că fusese vândut nu știu cărei firme din America de Sud. Era foarte art déco. O epavă. Parcă era Chrysler Building plutind culcat pe o rână în ocean, făcând croaziere în Atlantic, în susul și-n josul coastei Americii de Sud, plin de oameni din pătura de jos a clasei mijlocii, cu tot cu soțiile și copiii lor. Argentinieni. Toate lămpile de pe pereți erau roz și aveau forma unor diamante uriașe, cu tăietură marchiză. Așa că toate obiectele de pe navă erau scăldate în lumina asta roz, iar covoarele aveau ditamai petele și erau roase pe alocuri.

Dansăm pe loc, apoi ne-ntoarcem.

Și un', doi, trei, pași în pătrat. Pasul șovăit înainte și-napoi. Călcâiul ridicat perfect ca într-un pas cubanez de salsa, doi-trei, și mă-ntorc cu Fertility Hollis aplecată pe spate peste brațul meu. Ne-ntoarcem înc-o dată și-nc-o dată, ne întoarcem înc-o dată, înc-o dată și-nc-o dată.

Și Fertility povestește cum bărcile de salvare au dispărut. Toate bărcile de salvare duse au fost, nu mai rămăseseră decât cârligele în care fuseseră fixate, iar nava se târa în calma înserare a Caraibilor. Bărcile de salvare înaintau și ele în apus, iar oamenii în vestele lor de salvare portocalii se apucaseră să bocească și să se dea de ceasul morții după bijuteriile și după medicamentele lor. Oamenii făceau semnul ăla în formă de cruce.

Iar Fertility și cu mine un, doi, trei; vals, doi, trei, în galeria de marmură.

În povestea ei. Fertility și Trevor valsau pe parchetul de mahon care începuse să se încline, Sala de bal Versaille începuse să se-ncline pe măsură ce prova se scufunda, iar pupa împungea aerul înserării cu cele patru foi ale fiecărei elice în formă de trifoi cu patru foi. Câteva scăunele aurite din sala de bal alunecaseră pe lângă ei pentru a se aduna sub o statuie a zeiței ăleia a lunii din mitologia greacă, Diana. Perdelele de brocart cu fir

de aur atârnau strâmb peste ferestre. Erau ultimii pasageri de la bordul navei *Ocean Excursion.*

Dar curentul nu se întrerupsese, din moment ce candelabrele roz - „care arată ca niște candelabre obișnuite”, spune Fertility, „numai că într-un transatlantic atârnă rigide ca niște țurțuri” - candelabrele din Sala de bal Versailles scânteiau, iar megafoanele încă umpleau nava cu o muzică plină de pârâituri, valsurile se contopesc, iar Trevor și Fertility fac o întoarcere, și-ncă una, și-ncă una.

La fel cum eu și Fertility facem o întoarcere, încă una, apoi pe loc, apoi lunecăm, cu vârfurile picioarelor lipite, pe pardoseala mausoleului.

Sub punte, în Salonul Trianon, Marea Caraibilor începuse să înmoaie marginile celor o sută de fețe de masă din olandă.

Nava plutea în derivă cu toate motoarele moarte.

Apa albastră și caldă se lățea înspre linia orizontului, în cele patru zări.

Deși acoperită doar de puțină apă, podeaua din mahon și parchet din lemn de nuc, cu model în pătrățele, părea că le fuge de sub picioare. O ultimă imagine a continentului Atlantida, cu statuile și coloanele de marmură inundate de apa sărată, în timp ce Trevor și Fertility valsează pe lângă legenda unei civilizații pierdute, sculpturi aurite și mese franțuzești sculptate. Nava se înclină și nivelul mării crește în diagonală peste tablourile înfățișând regine încoronate în mărime naturală, iar din vaze se revarsă trandafiri, orhidee și tulpini de ghimbir, sticlele de șampanie se ciocnesc unele de altele, iar Trevor și Fertility dansează, împroșcând apă în toate părțile.

Scheletul de metal al navei, pereții etanși din spatele lambriurilor și al tapiseriilor vibrau și gemeau.

Și era gata să se-nece, o întreb?

— Nu te prosti, zice Fertility, cu capul lipit de pieptul meu, inhalând aburii erbicidului din hainele mele. Trevor nu greșea niciodată. Tocmai asta era problema lui.

În ce privință nu greșea niciodată?

Trevor Hollis avea tot felul de vise, mi-a spus ea. De exemplu, visa că o să se prăbușească un avion. Drept pentru care suna la compania aeriană respectivă, dar nu-l credea nimeni. Apoi avionul se prăbușea, iar FBI-ul venea să-l ia la întrebări. Le era mult mai la îndemână să-l considere terorist, în loc de medium. Și visele au tot continuat până când ajunsese să nu mai doarmă noaptea. Nici nu mai avea curaj să citească ziarele sau să se uite la televizor ca să nu vadă cum două sute de oameni au murit într-un accident de avion despre care el știa că se va întâmpla, dar pe care nu l-a putut preveni.

Nu putea să salveze pe nimeni.

— Mama s-a sinucis pentru că avea aceleași vise, zice Fertility. La noi sinuciderea e o veche tradiție de familie.

Fără să ne oprim din dans, îmi zic, Măcar avem și noi ceva în comun.

— Știa că nava o să se scufunde doar pe jumătate. O supapă sau nu mai știu ce avea să cedeze, iar apa urma să inunde camerele motoarelor și o parte din sălile mari de pe punțile inferioare, zice Fertility. Știa din visele lui că vom avea toată nava la dispoziție câteva ore bune. Vinuri și mâncare la greu. Apoi cineva avea să vină să ne salveze.

Fără să ne oprim din dans, o-ntreb, De-aia s-a sinucis?

Pentru câteva clipe, muzica e singurul răspuns pe care-l primesc.

— Nu-ți poți imagina cât de frumos era totul, sălile alea de bal pline de apă, pianele scufundate și toată mobila aia tapițată plutind în jurul nostru,

spune Fertility cu nasul în pieptul meu. E cea mai frumoasă amintire din viața mea.

Dansăm lângă statuile unor sfinți din religia cuiva. Pentru mine nu sunt altceva decât niște pietre modelate pentru a întruchipa niscai anonimi proslăviți.

— Apa Atlanticului era atât de limpede. Se revărsa pe treptele scării monumentale, povestește ea. Iar noi ne scoseserăm pantofii și dansam mai departe.

Fără să ne oprim din dans, numărând unu, doi, trei, o-ntreb, are și ea asemenea vise?

— Un pic, zice. Nu foarte mult. Dar din ce în ce mai mult. Oricum, mai mult decât aș vrea.

O-ntreb, și deci o să sinucidă și ea, așa, ca fratele ei?

— Nu, răspunde Fertility. Își înalță capul și îmi zâmbește.

Dansăm, unu, doi, trei.

— În nici un caz n-o să mă-mpușc, spune. Probabil că o să iau pastile.

Acasă am o rezervă de antidepresive, din alea pe care mi le-a dat Statul, somnifere, stabilizatori de dispoziție, sedative, inhibitorii de monoaminoxidază, în bomboniera de pe frigider, aia de lângă peștișorul meu.

Dansăm, unu, doi, trei.

— Glumesc, zice ea.

Dansăm.

Își reazemă iar capul de pieptul meu și zice:

— Depinde de cât de groaznice o să fie visele astea ale mele.

37

Din noaptea aia încep să răspund iarăși la telefon. Asta după ce fusesem atât de excitat, încât eram gata-gata să mă duc în centru după ceva de furat. Nu e vorba de bani, cât de senzația de eliberare din momentul respectiv. Dar nu-i nici o problemă. Asistenta zice că nu-i nici o problemă. E o formă de descărcare sexuală, îmi spune. O chestie perfect naturală. Te hotărăști asupra unui lucru. Apoi îi iei urma. Îl înhați și îl transformi în ceva al tău. După ce l-ai posedat, îl arunci.

Asistenta mea a fost cea care m-a determinat să m-apuc de furat.

Mi-a zis că sunt exemplul standard de cleptoman. A invocat studii în acest domeniu. Impulsul de a fura, mi-a zis, venea din încercarea de a-i împiedica pe ceilalți să mă deposedeze de propriul penis (Fenichel, 1945). Era o pornire pe care nu o puteam controla (Goodman, 1991). Furam din cauza unei tulburări de dispoziție (McElroy *et al.,* 1991). Și nu conta ce anume: pantofi, bandă adezivă, rachete de tenis.

Singura problemă era că nici măcar furatul nu-mi mai provoacă senzația aia de oau.

Poate pentru că am cunoscut-o pe Fertility.

Ori poate am cunoscut-o pe Fertility pentru că mă săturasem de viața mea delincvent-sexuală.

În ultima vreme nici nu mai fur din magazine, cel puțin nu în sensul clasic, formal al termenului. În loc să șutesc bunuri, mă-nvârt prin centru până găsesc un bon de casă pierdut.

Așa că iei bonul și te duci la magazinul care l-a emis. Te faci că te uiți la una, la alta, până când găsești articolul de pe bon. Iei articolul și te mai plimbi un pic prin magazin, apoi te duci la casă și-l returnezi în schimbul banilor. Evident, asta ține în magazinele mari. Și cu bonurile detaliate. Nu

folosiți bonuri vechi sau murdare. Nu folosiți același bon de două ori. Pe cât posibil, alternați magazinele unde încercați șmenul.

Chestia asta în comparație cu furtul adevărat din magazine e ca masturbarea față de sex.

Și, evident, magazinele știu totul despre șmenul respectiv.

Un alt șmen e cel cu paharul mare de suc în care poți să ascunzi obiecte mai mici. În alte cazuri, cumperi o cutie de vopsea ieftină, apoi slăbești puțin capacul și arunci înăuntru ceva scump. Metalul din care e făcută cutia nu lasă să treacă razele x ale sistemului de securitate.

În după-amiaza asta, în loc să caut bonuri de casă, mă plimb încolo și-ncoace, gândindu-mă la următoarea etapă a planului meu de a pune mâna pe Fertility și de a mi-o apropria. De a o poseda. Poate de-a o arunca, dup-aia. Trebuie să profit de coșmarurile ei. Să transform dansul nostru într-un instrument de care să mă pot folosi.

Am dansat aproape toată după-amiaza. Când s-a schimbat muzica, m-a învățat mișcările de bază din cha-cha-cha, pasul încrucișat și răsucirea partenerei pe sub braț. Mi-a arătat pașii principali din foxtrot.

Mi-a zis câte lucruri îngrozitoare a trebuit să facă pentru a-și câștiga pâinea. Mult mai rău decât orice mi-aș fi putut eu imagina.

Și, când am întrebat-o, Ce adică?

A râs.

Tot umblând prin centru, dau peste un bon pentru un televizor color. Ar trebui să mă simt ca și cum aș găsi un loz câștigător; în schimb, iau bonul și-l arunc la coș.

Poate că ce-mi place cel mai mult la dansuri e că au regulile lor. Într-o lume în care totul e permis, dansul urmează niște convenții stricte. În foxtrot se fac doi pași lenți și doi rapizi. În cha-cha-cha, doi lenți și trei rapizi. Coreografia, disciplina - nu se discută.

Reguli vechi și bune. Fii sigur că felul în care se dansează în pătrat n-o să se schimbe în fiecare săptămână.

În urmă cu zece ani, când a preluat cazul meu, asistenta socială nu s-a gândit că aș fi un escroc. Inițial, sufeream de tulburare obsesiv-compulsivă. Asistenta mea tocmai își luase licența și încă apela la manuale ca să-și probeze diagnosticul. Cei cu tulburare obsesiv-compulsivă fie au mania verificării obiectelor care-i înconjoară, fie pe cea a curățării lor (Rachman & Hodgson, 1980). După ea, făceam parte din a doua categorie.

De fapt, îmi plăcea să fac curățenie pur și simplu, dar toată viața fusesem învățat să ascult ordinele. Așa că m-am străduit să-i demonstrez că diagnosticul ei nenorocit se confirmă. Asistenta mi-a descris simptomele, iar eu am făcut tot ce-am putut ca să arăt că ele se manifestă, apoi am lăsat-o să mă trateze.

După ce am suferit de tulburare obsesiv-compulsivă, a venit rândul sindromului de stres posttraumatic.

Apoi am suferit de agorafobie.

Apoi am avut tulburare de panică.

Picioarele mele schițează pe trotuar pașii de vals, unul lent, doi rapizi. Număr în cap: unu, doi, trei. Oriunde mă uit, pe trotuar zac, printre porumbei, bonuri de casă babane. Tot umblând prin centru, culeg unul de jos. E un bon pe care aș putea încasa o sută șaptezeci și trei de dolari. Îl arunc la coș.

Cam vreo trei luni după ce am cunoscut-o pe asistentă am avut tulburare disociativă de identitate pentru că nu voiam să-i povestesc asistentei despre copilăria mea.

Apoi mi-a diagnosticat o tulburare schizotipală de personalitate deoarece nu voiam să vin la ședințele ei săptămânale de terapie de grup.

Apoi, pentru că s-a gândit că aș fi un studiu de caz interesant, am avut sindromul Koro, când ești convins că penisul ți se micșorează progresiv până la dispariție, moment în care o să mori (Fabian, 1991; Tseng *et al,* 1992).

Apoi a schimbat-o și mi-a găsit sindromul Dhat, ăla în care ești crizat deoarece crezi că o să ți se scurgă toată sperma când ai vise umede sau faci pipi (Chadda & Ahuja, 1991). Chestia asta se bazează pe o veche credință hindusă potrivit căreia sunt necesare patruzeci de picături de sânge ca să se formeze o picătură de măduvă și patruzeci de picături de măduvă ca să se formeze o picătură de spermă (Akhtar, 1988). De-aia mi-a și zis că nu-i de mirare că sunt obosit tot timpul.

Când mă gândesc la spermă, asta mă face să mă gândesc la sex, care mă face să mă gândesc la pedeapsă, care mă face să mă gândesc la moarte, care mă face să mă gândesc la Fertility Hollis. Tocmai am făcut ceea ce asistenta numește o asociere liberă.

La fiecare ședință, îmi diagnostica o altă boală de care își închipuia că sufăr și îmi dădea o carte ca să studiez simptomele. Până săptămâna următoare, indiferent de problema pe care aș fi avut-o, veneam cu lecția-nvățată.

Într-o săptămână am fost piroman. În alta, sufeream de o tulburare de identitate sexuală.

Altă dată mi-a zis că sunt exhibiționist, așa că în săptămâna următoare mi-am dat jos pantalonii și i-am arătat poponeața.

Mi-a zis că am deficit de atenție, așa că am început să sar de la una la alta în timpul conversației. Mi-a depistat o claustrofobie, așa că n-am mai putut să ne întâlnim decât în curtea interioară.

Tot umblând prin centru, picioarele mele schimba ritmul și fac cei doi pași lenți, trei rapizi, doi lenți ai unui cha-cha-cha. În cap îmi răsună cele zece cântece pe care le-am ascultat toată

după-amiaza. Ignor un alt bon de casă, aruncat pe trotuar, un mijloc de plată la fel de legal ca o bancnotă de cinci dolari, și trec pe lângă el în ritm de cha-cha-cha.

Cartea pe care mi-a dat-o asistenta se numea *Manualul de diagnostic și statistică a tulburărilor mentale.* DSM cum îi ziceam noi, mai pe scurt. Mi-a mai dat să citesc o mulțime de manuale mai vechi de-ale ei, pline de poze color ale unor modele care fuseseră plătiți ca să pară fericiți când ridică bebeluși goi deasupra capului sau se plimbă pe o plajă, la apus, ținându-se de mână. Pentru ilustrări ale mizeriei, aceleași modele erau plătite să-și injecteze droguri în brațe sau să stea deprimați la masă, singuri, cu un pahar de băutură în față. Ajunseserăm până acolo încât asistenta putea să arunce DSM-ul pe jos și, indiferent la ce pagină s-ar fi deschis, așa aveam să arăt și eu în săptămâna respectivă.

Și uite-așa amândoi eram fericiți. Pentru o vreme. Ea avea impresia că înregistra progrese în fiecare săptămână. Eu aveam un scenariu după care jucam. N-apucai să te plictisești, îmi dădea atâtea false probleme, încât nu mă mai gândeam la alea reale. În fiecare marți asistenta îmi punea un diagnostic care devenea tema mea pentru acasă.

În primul nostru an, nici nu mi-a mai fugit mintea la sinucidere.

Am făcut testul Stanford-Binet ca să mi se determine vârsta mentală. Am făcut testul Wechsler. Am făcut inventarul multifazic de personalitate Minnesota. Inventarul clinic multiaxial Milion. Inventarul de depresie Beck.

Asistenta a aflat totul despre mine, mai puțin adevărul.

Pur și simplu nu voiam să mi se dea de cap.

Indiferent de problemele reale pe care le-aș fi avut, nu doream să mi le vindece nimeni. Nici unul dintre micile secrete ascunse-n mine nu voia să fie descoperit și elucidat. Prin intermediul miturilor.

Al copilăriei mele. Al chimiei. Teama mea era că, dacă toate astea ar fi fost dezvăluite, ce mi-ar mai fi rămas? Așa că niciodată nu mi-am trădat vreuna dintre propriile ranchiune ori spaime. Nu voiam să scap de nici o angoasă. Nu vorbeam în ruptul capului despre familia mea moartă. Nu eram dispus să-mi exteriorizez durerea, cum zicea ea. S-o înlătur. S-o las în urmă.

Asistenta m-a tratat de o sută de sindroame, nici unul dintre ele real, apoi m-a declarat sănătos. Cât era de fericită și de mândră de ea. M-a trimis înapoi în lume vindecat. Te-ai vindecat. Haide. Umblă. Un miracol al psihologiei moderne.

Ridică-te.

Dr. Frankenstein și monstrul ei.

Era destul de tare să ai o asemenea reușită la numai douăzeci și cinci de ani.

Singurul efect secundar e că mi s-a dezvoltat o înclinație pentru furt. Introducerea în cleptomanie mi-a plăcut prea mult ca s-o las în urmă. Până în seara asta.

Tot umblând prin centru, astăzi, după zece ani, ridic de pe jos un alt bon de casă. Îl arunc la coș. După zece ani în care m-am chinuit să-mi dosesc problemele ca să nu se joace cu ele asistenta mea socială, ajunge să dansez cha-cha-cha cu o fată și mă vindec până și de cleptomanie. Singura psihoză reală pe care am disimulat-o față de asistentă e vindecată de un străin.

N-am făcut altceva decât să dansăm. Fertility mi-a povestit despre fratele ei și despre cum FBI-ul îi pusese telefonul sub urmărire, astfel încât de fiecare dată când vorbea cu el auzeau în fundal acel clic... clic... clic, semn că agenții înregistrau convorbirea. Chiar înainte ca Trevor să se sinucidă a știut că așa o să se-ntâmple. I s-a arătat în primul ei vis premonitoriu. Fertility și cu mine am dansat mai departe. Apoi mi-a spus că trebuie să plece. Și mi-a promis că săptămâna viitoare, miercurea

viitoare, la aceeași oră, în același loc, o să ne întâlnim iarăși.

În seara asta, mă plimb în pași de foxtrot de la un stâlp de iluminat la altul. Valsul îmi răsună în minte. Amintirea lui Fertility Hollis îmi stăruie în brațe și mi se reazemă de piept. Și uite-așa ajung acasă. Încă de pe scări aud telefonul care sună în draci. Poate că sunt schizoizii, paranoicii, pedofilii.

Am fost și acolo, aș vrea să le spun. Am făcut și asta.

Poate că e Fertility Hollis, care vrea să discutăm despre cum a fost azi când am dansat. Să-mi spună cum și-a schimbat impresia despre mine.

Poate că o să mi se destăinuie și o să aflu și eu în sfârșit care e lucrul ăla așa de groaznic pe care-l face ca să câștige un ban.

Ușile liftului se deschid și eu mă reped să răspund la telefon.

Alo.

Ușa apartamentului e încă deschisă în urma mea. Peștișorul trebuie hrănit. Draperiile nu sunt trase, afară e aproape întuneric. Oricine poate să vadă înăuntru.

O voce de bărbat de la celălalt capăt al firului spune:

— Să-ți ajute Dumnezeu să fii de folos toată viața.

Automat, răspund*: Lăudat și mărit fie Domnul Dumnezeu pentru această zi închinată trudei.*

— Fie ca strădaniile noastre să-i ducă pe toți cei de lângă noi în Rai, spune el.

Întreb, Cine e acolo?

— Dea Domnul să nu te prăpădești înainte să-ți fi isprăvit toată lucrarea, zice el.

Și închide.

36

Ornamentele cromate se pot lustrui cu sifon. Dacă vreți să curățați mânerele de fildeș sau de os ale tacâmurilor, frecați-le cu suc de lămâie și sare. Dacă vreți să scoateți lustrul de pe un costum, tamponați stofa cu o soluție diluată de apă și amoniac, apoi călcați folosind o pânză umedă.

Secretul unei Boeuf Bourguignon perfecte este să adaugi puțină coajă de portocală.

Petele de cireșe se îndepărtează frecându-le cu o roșie coaptă, apoi spălându-le în mod normal.

Șmecheria e să nu intri-n panică.

Dacă vreți ca pantalonii să aibă o dungă fermă, întoarceți-i pe dos și frecați cu săpun pe interiorul dungii. Apoi întoarceți-i pe față și călcați în mod normal.

Șpilul e să-ți faci de treabă.

Deși criminalul m-a sunat, fac totul ca de obicei.

Secretul e să nu-ți lași imaginația s-o ia razna.

Toată noaptea stau și fac curat. Nu pot să dorm. Ca să curăț cuptorul, bag înăuntru o cratiță cu amoniac și dau drumul la foc. Un alt mod în care puteți obține o dungă rezistentă este să muiați pânza cu care călcați în puțină apă cu oțet. Îmi scot pământul de sub fiecare unghie. Dacă nu deschid un geam, o să mă sufoc din cauza amoniacului care fierbe în cuptor.

Trebuie să dau urgent afară din mine chestia asta.

Asistenta nu răspunde. Din zece în zece minute o sun la birou, dar nu răspunde decât robotul. E prima dată când o sun în zece ani de zile și nu mi se răspunde decât:

— Vă rog să lăsați un mesaj după semnal.

Zic: psihopatul ăla dement de care mi-a povestit, ei bine, m-a sunat.

Toată noaptea, din zece în zece minute, o sun la birou.

Vă rog să lăsați un mesaj după semnal.

Trebuie să-mi asigure protecția.

Robotul mă tot întrerupe. Așa că sun din nou.

Vă rog să lăsați un mesaj.

Am nevoie de o escortă de polițiști înarmați douăspatru de ore din douăspatru.

Vă rog să lăsați un mesaj.

S-ar putea să fie cineva pe culoar, iar eu am nevoie la baie.

Vă rog să lăsați un mesaj.

Criminalul de care mi-a zis știe cine sunt. M-a sunat. Știe unde stau. Are numărul meu de telefon.

Vă rog să lăsați un mesaj.

Sună-mă. Sună-mă. Sună-mă.

Vă rog să lăsați un mesaj.

Dacă dimineața o să mă găsească sinucis, să știe că de fapt am fost omorât.

Vă rog să lăsați un mesaj.

Dacă un ucigaș o să-mi bage capul în cuptor și o să mă țină acolo până mor, o să fie numai și numai vina ei pentru că nu-și verifică niciodată mesajele.

Vă rog să lăsați un mesaj.

Ascultă-mă, îi zic robotului. Nu e o glumă. Nu e nu știu ce iluzie paranoică. Că doar m-a vindecat de asta, nu-i așa?

Vă rog să lăsați un mesaj.

Nu e vreo închipuire schizoidă. N-am halucinații. Pe cuvânt.

Vă rog să lăsați un mesaj. După care caseta robotului se termină.

Toată noaptea stau și ciulesc urechile. Am tras frigiderul în dreptul ușii care dă pe culoar. Mă arde să mă duc la baie, dar nu chiar așa de rău ca să-mi risc viața. Oamenii trec pe culoar, dar nici unul nu se oprește. Nimeni nu pune mâna pe clanță toată noaptea. Telefonul sună ca nebunul, iar eu n-am ce

face și trebuie să răspund, doar-doar o fi asistenta, dar nu e neam. Doar obișnuita defilare a nefericirii umane. Femei necăsătorite și însărcinate. Bolnavi cronici. Toxicomani. Îi pun să-și verse necazurile rapid. Trebuie să țin firul liber.

Fiecare apel mă umple de bucurie și de groază pentru că ar putea la fel de bine să fie asistenta sau criminalul.

Abordare sau evitare, întărire pozitivă sau negativă ca să răspunzi la telefon.

În toiul panicii care pusese stăpânire pe mine, Fertility sună ca să-mi spună:

— Bună, tot eu sunt. Toată săptămâna m-am gândit la tine. Voiam să te-ntreb dacă nu contravine regulilor să ne-ntâlnim. Aș vrea tare mult să te văd.

Trăgând în continuare cu urechea la pașii de pe culoar, așteptând din clipă-n clipă să văd cum se lasă o umbră peste fanta de lumină care se strecoară pe sub ușă, ridic puțin jaluzelele să verific dacă nu e cineva pe scara de incendiu. Dar cum a rămas cu prietenul ei, o-ntreb? Nu trebuia să se-ntâlnească iar astăzi?

— A, ăla, face Fertility. Da, ne-am întâlnit.

Și?

— Miroase a parfum de damă și a fixativ de păr, zice Fertility. Nu-nțeleg ce-o fi văzut frate-meu la el.

Parfumul și fixativul sunt de la stropitul trandafirilor, dar nu pot să-i spun chestia asta.

— În plus, are urme de ojă roșie pe unghii.

Asta era de la sprayul cu vopsea roșie cu care retușez trandafirii.

— Și mai și dansează ca naiba.

Dacă m-ar omorî cineva în clipa asta ar fi redundant.

— Și are niște dinți ciudați, nu stricați, dar strâmbi și mici.

Puteți să mă înjunghiați drept în inimă, dar ați ajuns prea târziu.

— Și mai are și niște mâini mici și nasoale de maimuță.

Dacă m-ar omorî cineva în clipa asta ar fi o gură de aer proaspăt.

— Cică asta-nseamnă că are o puță cât un cârnăcior.

Dacă Fertility o s-o țină tot așa, mâine-dimineață asistenta mea va avea un pacient mai puțin.

— Și nu e obez, continuă Fertility, nu e o batoză, dar e prea gras pentru gustul meu.

În speranța că afară mă pândește vreun lunetist, trag jaluzelele și-mi postez corpul meu nasol și obez la fereastră. Vă rog, dacă e cineva înarmat cu o pușcă cu lunetă. Împușcați-mă drept aici. Drept în inima mea plină de slănină. Drept în cârnăciorul meu.

— Nu e deloc ca tine, zice Fertility.

O, ar fi uimită să vadă cât semănăm.

— Tu ești așa de misterios.

O-ntreb, dacă ar putea să schimbe ceva la tipul ăsta de la mausoleu, care ar fi chestia aia?

— Aș face în așa fel încât să nu mă mai tot piseze la cap, zice. L-aș omorî.

E, în cazul ăsta nu e singura. Poftiți. Luați un număr de ordine și așezați-vă la rând.

— Dar dă-l încolo, zice, iar vocea îi devine mai profundă. Te-am sunat pentru că voiam să te excit. Zi-mi ce vrei să-ți fac. Pune-mă să fac ceva nasol.

Șansa bate la ușă.

Ăsta e următorul pas din planul meu.

Știu că pentru chestia asta o să putrezesc în Iad, dar îi zic, Vreau să te duci la tipul ăsta de care spui că nu-ți place, vreau să te duci la el și să-l fuți de să-i sară capacele, apoi să-mi spui cum a fost.

— Nici vorbă, zice. În nici un caz.

Atunci închid telefonul.

— Stai. Și dacă te sun și te mint? Inventez totul. N-o să ai de unde să știi că n-a fost așa.

Ba da, zic, o să știu. O să-mi dau seama.

— Nici moartă n-o să mă culc cu ciudatul ăla.

Dar dacă doar l-ar săruta puțin?

— Nu, zice Fertility.

Dar dacă doar s-ar întâlni cu el? Să iasă într-o după-amiază la o plimbare. S-ar putea să arate mai bine când o să-l scoată din morga aia. Mergeți la picnic. Distrați-vă.

— Și, dacă fac asta, o să te-ntâlnești cu mine? întreabă Fertility.

Absolut.

35

Lumina soarelui mă găsește dormind ghemuit lângă aragaz, cu un cuțit de măcelărie în mână. La cum mă simt, ideea de a fi omorât nici nu mi se pare așa de rea. Mă doare spatele de-mi vine să urlu. Ochii mă ustură de parcă mi i-a deschis cineva cu o lamă de ras. Mă-mbrac și mă duc la lucru.

Mă așez pe scaunele din spatele autobuzului, în așa fel încât nimeni să nu se poată strecura înapoia mea înarmat cu un cuțit, cu o săgeată otrăvită sau o coardă de pian pe post de garotă.

Ajung la casa unde lucrez și dau peste mașina banală a asistentei parcată pe alee. Pe pajiște țopăie niște păsărele roșii normale. Cerul e albastru așa cum te-ai aștepta. Nimic nu pare nelalocul lui.

Înăuntru, asistenta stă în patru labe și freacă gresia din bucătărie cu înălbitor și amoniac, iar amestecul e așa de puternic, încât îmi dau lacrimile din cauza aerului impregnat de vapori toxici.

— Sper că nu te deranjează, zice, fără să se oprească din frecat. Asta scria în agenda ta zilnică că ai de făcut azi. Am venit mai devreme.

Înălbitor plus amoniac egal gaz cloros.

Cu lacrimile rostogolindu-mi-se pe obraz, o-ntreb dacă a primit mesajele mele.

Asistenta fumează țigară de la țigară. Probabil că de-aia nici nu simte vaporii.

— Nu, nu m-am dus la serviciu. M-am dat bolnavă, zice. Dom'ne, ce bine e să faci curățenie. Îți dă un sentiment de satisfacție. Vezi că ai niște cafea și niște brioșe, tocmai le-am făcut. De ce nu te relaxezi un pic?

O-ntreb, nu vrea să-i spun ce probleme am? Să ia notițe? Aseară m-a sunat ucigașul. Am stat treaz toată noaptea. M-a găsit și o să mă ucidă. Dar

ea, ferească Dumnezeu să lase frecatul și să se ducă să cheme poliția de dragul meu.

— N-ai grijă, zice, apoi înmoaie peria în găleata cu apă de clătit. Rata sinuciderilor a înregistrat un salt spectaculos azi-noapte. De-aia n-am avut tăria să mă duc la birou.

Așa cum freacă podeaua, n-o s-o mai curețe în veci. Dacă te-apuci să îndepărtezi stratul de lac transparent de pe linoleum cu un oxidant așa cum e înălbitorul, ai pus-o. Când o să termine de frecat, podeaua o să fie atât de poroasă, încât o să se murdărească instantaneu. Ferească Dumnezeu să m-apuc să-i spun asta. Își închipuie că face o treabă minunată.

O-ntreb, Și cum o să rămân în viață dacă rata sinuciderilor a crescut?

— Nu te-ai prins? Am pierdut unsprezece pacienți azi-noapte. Încă nouă cu o noapte în urmă. Doisprezece alaltăieri-noapte. E un dezastru.

Și ce-i cu asta?

— În ritmul ăsta, dacă există un criminal, nu mai are nevoie să omoare pe nimeni.

Și începe să cânte. Probabil că gazul cloros letal își face efectul. Freacă un pic în ritmul melodiei.

— Știu că nu e prea potrivit, dar trebuie să te felicit.

Sunt ultimul din secta Credincioșilor.

— Ai rămas aproape ultimul supraviețuitor.

O-ntreb câți mai sunt exact.

— În orașul ăsta, unul. La nivel național, doar cinci.

Hai să ne mai jucăm ca altădată, îi zic. Hai să aducem vechiul *Manual de diagnostic și statistică a tulburărilor mentale* și să alegem o nouă formă de dileală pe care s-o interpretez, îi zic. Haide. De dragul vremurilor apuse. Adu cartea.

Asistenta oftează și îmi privește reflexia chipului plin de lacrimi în balta de apă murdară de pe podea.

— Uite ce e, zice. Am treabă aici, nu glumă, în plus, mi-am pierdut DSM-ul. Nu l-am mai văzut de vreo câteva zile.

Freacă înainte și-napoi, după care adaugă:

— Nu că i-aș simți lipsa.

Bun, am înțeles, au fost zece ani grei. Aproape toți pacienții pe care i-a avut au murit. E stresată. Epuizată. Cu circuitele arse. Incinerată. Se consideră o ratată.

Suferă de ceea ce se numește Neajutorare dobândită.

— În plus, zice, frecând cu putere ultimele pete din partea unde linoleumul e încă intact, nu pot să te țin de mână la nesfârșit. Dacă ai de gând să te sinucizi, nu pot să te opresc și nici nu e vina mea. Potrivit rapoartelor mele, ești bine sănătos. Avem rezultatul testelor. Există dovezi empirice.

Din cauza vaporilor îmi trag pe nas propriile lacrimi.

Zice:

— Omoară-te sau nu te omorî, dar nu mă mai chinui. Încerc să-mi văd și eu de viața mea.

Zice:

— În America se sinucid oameni în fiecare zi. Problema nu-i mai gravă dacă-i cunoști pe majoritatea dintre ei.

Zice:

— Nu crezi că a venit timpul să te descurci și singur?

34

Umbla zvonul că trebuie să omori o broască cu mâna goală. Să o strângi în pumn până crapă. Că trebuie să mănânci râme vii. Ca să-ți dovedești supunerea precum Abraham, care a încercat să-și sacrifice propriul fiu ca să-l mulțumească pe Dumnezeu, trebuia să-ți tai degetul mic cu toporul.

Așa umbla zvonul.

Sau că trebuia să-i tai altcuiva degetul mic.

Nu-i mai întâlneai niciodată pe cei care primeau botezul, așa că nu puteai ști dacă mai aveau sau nu degete mici. Și nici nu puteai să-i întrebi dacă au omorât broasca.

Imediat ce primeai botezul, erai urcat într-un camion și părăseai colonia. N-aveai s-o mai vezi niciodată. Camionul se îndrepta spre cruda lume exterioară unde te aștepta deja prima sarcină. În lumea aia mare, cu toate noile și minunatele ei păcate, în care, dacă obțineai o notă mare la examene, aveai parte de o slujbă pe măsură.

Bătrânii bisericii îți spuneau din capul locului dacă erai prea slab sau prea gras pentru înălțimea ta. Înainte să primești botezul, un an întreg era dedicat desăvârșirii tale. Erai scutit de muncile domestice ca să poți să iei lecții speciale toată ziua. Lecții de studiu al Bibliei. Lecții de curățenie, de etichetă, de întreținerea materialelor și toate celelalte pe care le știți deja. Dacă erai prea gras, mâncai de regim, dacă erai prea slab, mâncai și punct.

În tot anul de dinaintea botezului, fiecare copac, fiecare prieten, fiecare dintre lucrurile pe care le vedeai cu ochii avea o aură aparte pentru că știai că n-o să-l mai vezi în veci.

Din ce învățai, îți puteai da seama cum avea să fie majoritatea examenelor.

Pe lângă asta, umbla zvonul că o să fie și alte lucruri pe care nu ni le puteam închipui.

Datorită zvonurilor, știam că o parte din ceremonie o să stăm în pielea goală. Unul dintre bătrânii bisericii avea să-și pună mâna pe corpul tău și să-ți spună să tușești. Alt bătrân o să-ți introducă un deget în anus.

Altul urma să te însoțească tot timpul și să noteze într-un carnet felul în care te-ai descurcat.

Nu știai cum să te pregătești pentru un examen de prostată.

Dar cu toții știam că botezul urma să se desfășoare în subsolul casei de rugăciuni. Fetele primeau botezul primăvara, iar de față erau doar femeile bisericii. Băieții erau botezați toamna, numai în prezența bărbaților, care îți spuneau să te sui pe cântar în pielea goală sau îți cereau să reciți un capitol sau un verset din Biblie.

Cartea lui Iov, Capitolul 14, Versetul 5:

„Deoarece zilele lui sunt măsurate și știi socoteala lunilor lui și i-ai pus un hotar peste care nu va trece”.

Și trebuia să reciți toate astea gol.

Psalmul 100, Al lui David, Versetul 2:

„Cânta-voi și voi merge, cu pricepere, în cale fără prihană... Umblat-am întru nerăutatea inimii mele, în casa mea”.

Trebuia să știi să faci cele mai bune cârpe de praf (se înmoaie cârpele în terebentină diluată, apoi se lasă la uscat). Să știi cât de adânc trebuie înfipt un stâlp de un metru și optzeci de centimetri înălțime ca să poată suporta greutatea unei porți late de un metru și jumătate. Unul dintre bătrânii bisericii te lega la ochi și îți dădea să pipăi mostre din diferite țesături, după care trebuia să știi care era bumbac, care lână și care bumbac în amestec cu poliester.

Trebuia să recunoști plante de interior. Pete. Insecte. Să repari electrocasnice mici. Să scrii caligrafic pe invitații.

Din ceea ce studiam, ne făceam o idee asupra examenelor. Mai primeam și indicii de la băieți care nu avuseseră rezultate prea strălucite. Alteori tatăl tău îți mai dădea niște informații din interior ca să obții un punctaj mai mare și să capeți o slujbă mai bună în locul uneia care să-ți aducă o existență mizerabilă. Apoi prietenii tăi spuneau mai departe și uite-așa afla toată lumea.

Nimeni nu voia să-și facă de râs familia. Și nimeni nu voia să-și petreacă toată viața îndepărtând azbest.

Bătrânii bisericii te puneau să stai într-un loc de unde trebuia să citești ce era scris pe o tablă din celălalt capăt al sălii.

Bătrânii bisericii îți dădeau ac și ață și cronometrau cât îți lua să coși un nasture căzut.

Știam cam ce slujbe ne așteaptă în cruda lume exterioară din ceea ce ne spuneau bătrânii ca să ne sperie sau ca să ne stimuleze. Ca să ne facă să muncim mai mult, ne povesteau cum aveam să lucrăm în grădini mai mari decât ne-am fi putut noi închipui că există în partea dincoace de Paradis. Sau în niște palate enorme, atât de mari încât uitai că ești înăuntru. Grădinile astea se numeau parcuri de distracții. Palatele, hoteluri.

Ca să ne facă să învățăm și mai cu sârg, ne vorbeau despre slujbe în care ani și ani de zile nu făceai altceva decât să golești haznale, să incinerezi deșeuri animaliere, să stropești cu otrăvuri. Să îndepărtezi azbest. Slujbe atât de groaznice, încât erai fericit dacă mureai repede și scăpai de chin.

Slujbe atât de monotone, încât găseai o metodă să te schilodești și să ajungi inapt de muncă.

Așa că te străduiai să ții minte fiecare minut din ultimul tău an petrecut în colonia parohială.

Ecclesiastul, Capitolul 10, Versetul 18:

„Din pricina lenei, grinzile casei se lasă, iar când stai cu mâinile în sân, apa picură în casă”.

Plângerile lui Ieremia, Capitolul 5, Versetul 5:

„Pe grumajii noștri stau prigonitorii și, deși n-avem puteri, nu ne dau răgaz”.

Dacă vreți ca șunca să nu se răsucească la capete, țineți-o câteva minute la congelator înainte s-o prăjiți.

Frecați felia de carne cu un cub de gheață înainte s-o băgați la cuptor și nu va avea crăpături.

Dacă vreți ca dantela să rămână ondulată, călcați-o între două bucăți de hârtie cerată.

Ne țineau tot timpul ocupați cu învățatul. Trebuia să ținem minte un milion de chestii. Am memorat jumătate din Vechiul Testament.

Credeam că toată învățătura asta o să ne facă mai deștepți.

În realitate, ne-a făcut idioți.

Din cauză că învățam toate amănuntele alea, nu apucam niciodată să gândim. Nici unul dintre noi nu și-a pus problema cum o să fie când o să cureți toată ziua după un străin. Când o să speli vase toată ziua. Când o să hrănești copiii unui străin. Să tunzi peluza. Toată ziua. Să zugrăvești case. An după an. Să calci așternuturi.

În vecii vecilor.

Muncă la nesfârșit.

Eram așa de stresați să luăm examenele, încât n-am privit niciodată dincolo de noaptea botezului.

Eram așa de îngrijorați de temerile noastre cele mai rele, de omorâtul broaștelor, mâncatul râmelor, otrăvuri, azbest, încât nu ne-am gândit niciodată ce viață monotonă o să ne aștepte dacă o să reușim la examene și o să căpătăm o slujbă bună.

În care vom spăla veșnic vase.

În care vom lustrui veșnic argintăria.

În care vom tunde peluza.

Și de la capăt.

În noaptea de dinaintea botezului, fratele meu Adam m-a dus pe veranda din spate și m-a tuns.

Toate familiile din colonia parohială care aveau un fiu de șaptesprezece ani îl tundeau fix la fel.

În cruda lume exterioară, chestia asta se numește standardizarea produselor.

Fratele meu mi-a zis să nu zâmbesc, ci să stau drept și să răspund răspicat la fiecare întrebare.

În lumea exterioară, asta se numește marketing.

Mama îmi punea lucrurile pe care trebuia să le iau cu mine într-o geantă. În noaptea aia ne-am făcut cu toții că dormim.

Cruda lume exterioară, mi-a zis fratele meu, era plină de păcate de care biserica nici n-avea habar ca să le poată afurisi. De-abia așteptam, ce să zic.

În noaptea următoare am primit botezul și, la început, totul a decurs așa cum ne așteptam. Dar apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Tocmai când te pregăteai sufletește să-ți retezi degetul mic, apoi degetul mic al băiatului de lângă tine, nu se mai întâmpla nimic. După ce erai examinat, pipăit, cântărit și chestionat asupra Bibliei și a treburilor domestice, ți se spunea să te îmbraci.

Îți luai frumos geanta cu haine de schimb și te urcai într-un camion care te aștepta în fața casei de rugăciuni cu motorul pornit.

Camionul te purta prin noapte către cruda lume exterioară și n-aveai să mai vezi niciodată pe nimeni dintre cei pe care-i știai.

N-aveai să afli niciodată câte puncte ai obținut la examen.

Chiar dacă știai că ai făcut bine, n-aveai să te bucuri prea mult.

Te aștepta deja o slujbă.

Ferească Dumnezeu să te saturi și să vrei altceva.

Doctrina bisericii prevedea că toată viața de-acum înainte o să faci același lucru. Că o să ai parte de aceeași singurătate. Nimic nu se va

schimba. Va fi la fel zi de zi. Ăsta era secretul reușitei. În asta consta recompensa.

O să tunzi peluza.

Și o să tunzi peluza.

Și o să tunzi peluza.

De la capăt.

33

În autobuzul care ne duce spre a treia noastră întâlnire, Fertility și cu mine ne așezăm în fața unui tip și așa auzim bancul pe care-l spune.

Afară sunt treizeci, treizeci și ceva de grade, prea cald pentru luna iunie, geamurile autobuzului sunt deschise, iar mirosul gazelor de eșapament îmi dă o ușoară greață. Scaunele de vinii sunt așa cum trebuie să fie orice atingi în iad, adică fierbinți. A fost ideea lui Fertility să mergem în centru cu autobuzul. La întâlnire, mi-a zis. În centru. E după-amiază, așa că doar oamenii fără slujbă sau cu slujbe de noapte sau demenții cu sindrom Tourette mai umblă pe străzi.

Asta e întâlnirea la care a trebuit totuși să vină, din moment ce n-a vrut în nici un caz, nici vorbă, să se culce cu mine sau măcar să mă sărute.

Nu-mi pot imagina cine stă în spatele nostru. Nu era cineva care să-ți atragă atenția, doar un tip în cămașă. Blond. Dacă insistați, aș zice că era mai degrabă urât. Dar nu-mi amintesc prea bine. Autobuzul trece pe la mausoleu din cincisprezece în cincisprezece minute și tocmai ne-am urcat. Ne-am întâlnit, ca de fiecare dată, la Cripta 678.

Dar îmi aduc aminte bancul. E un banc vechi. Casele se succed prin fața geamurilor autobuzului, ițindu-se în spatele mașinilor înșirate lângă bordură și printre gardurile care delimitează proprietățile, când glumețul se apleacă înspre noi și șoptește:

— Ce-i mai greu decât să vâri o cămilă printr-un ochi de ac?

Bancurile astea circulă peste tot. Nu mai contează că nu sunt deloc comice, le auzi tot timpul.

Nici Fertility, nici eu nu răspundem.

La care glumețul șoptește:

— Să cumperi o asigurare de viață pentru unul din Biserica Credincioșilor.

Adevărul e că nimeni în afară de mine nu râde la bancurile astea, iar eu râd doar ca să nu fac notă discordantă. Ca nu cumva să ies în evidență. Lucrul de care mi-e cel mai teamă în public e să nu cumva să-și dea seama cineva că sunt unul dintre supraviețuitori. De hainele de la biserică am scăpat de mult. Ferească Dumnezeu să arăt ca unul dintre idioții ăia din Midwest care s-au sinucis la grămadă crezând că Dumnezeul lor îi cheamă acasă.

Mama, tata, fratele meu Adam, surorile mele, ceilalți frați sunt cu toții morți și-ngropați și se mai și râde de ei, dar eu sunt în viață. Eu trebuie să trăiesc în lumea asta și printre oamenii ăștia.

Așa că râd.

Pentru că trebuie neapărat să fac ceva, să scot un sunet, să țip, să zbier, să strig, să-njur, să urlu - râd. De fapt, e și ăsta un mod de a te răcori.

Numai bancuri de-astea aud de azi-dimineață, așa că trebuie să fac ceva ca să nu izbucnesc în plâns. Și nimeni nu râde mai tare ca mine.

Iar glumețul șoptește:

— De ce a traversat Credinciosul strada?

Poate că de fapt nici nu vorbește cu mine și cu Fertility.

— Pentru că n-a dat nici o mașină peste el.

În fundal se aude huruitul autobuzului propulsat de motorul amplasat la spate, care scoate fum colorat și împuțit.

Bancurile sunt provocate de ce scrie azi în ziare. De-acolo de unde stau, zăresc titlurile de pe primele pagini ale edițiilor de dimineață ale ziarelor după care se ascund cinci oameni. Zic așa:

„Scade numărul sectanților supraviețuitori”.

În articol se spune că peste tragedia sinuciderii în masă a membrilor Bisericii Credincioșilor, de acum zece ani, aproape s-a lăsat cortina. În articol se mai spune că ultimii

supraviețuitori ai Bisericii Credincioșilor, secta aceea ai cărei membri trăiau în centrul statului Nebraska, care au preferat să se sinucidă în masă decât să suporte ancheta FBI-ului și să fie supuși atenției întregii țări, ei bine, zice articolul, ultimii supraviețuitori nu sunt acum mai mult de șase. Nu se dau nume, dar eu trebuie că sunt unul dintre cei șase rămași în viață.

Continuarea se poate citi la pagina 9, dar ați prins esențialul. Dacă citiți printre rânduri, o să vedeți că scrie clar: Adio și n-am cuvinte.

Nu scrie nimic despre sinuciderile care arătau mai degrabă a crime. Nu scrie nimic despre ucigașul care poate le-a și luat urma ultimilor șase supraviețuitori.

În spatele meu, glumețul șoptește:

— Cum se cheamă un Credincios blond?

Mort, îi răspund în sinea mea. Știu toate bancurile astea pe dinafară.

— Unul șaten?

Mort.

— Care e diferența dintre un Credincios și un cadavru? șoptește tipul.

Câteva ore.

— Ce strigă un Credincios când vede un dric trecând pe stradă?

Taxi!

Tipul șoptește:

— Cum recunoști un Credincios într-un autobuz plin de oameni?

Cineva apasă butonul de oprire și se aude soneria.

Fertility se-ntoarce către cel din spate:

— Taci din gură.

A strigat îndeajuns de tare ca oamenii să-și scoată capetele dinapoia ziarelor și să se uite la noi.

— Nu-ți dai seama că faci bancuri despre sinucidere, despre niște oameni pe care alți oameni

i-au iubit și care acum sunt morți? Taci odată din gură.

S-a răstit destul de serios. După felul în care îi strălucesc ochii ei gri, care acum par argintii, mă-ntreb dacă Fertility n-o fi și ea Credincioasă, ori poate e necăjită încă după moartea fratelui ei. A reacționat cam exagerat.

Chiar în clipa aia autobuzul trage lângă bordură, iar glumețul se ridică, face un pas în lateral, pe culoar, și pornește spre ușă. Stăm la fel ca în biserică, așezați pe bănci, de-o parte și de alta a culoarului din mijlocul autobuzului. Tipul așteaptă să-i vină rândul să coboare și atunci văd că are pantalonii ăia maro și lălâi de lână, cum numai unul dintre supraviețuitori ar mai purta pe căldura asta. Bretelele i se încrucișează pe spate. Pe braț îi atârnă haina de lână maro. Își târșâie picioarele spre ușă, se oprește o clipă, în timp ce călătorii coboară unul câte unul, apoi își duce vag mâna la borul pălăriei de paie. Parcă îl știu de undeva, dar a trecut prea mult timp. Miroase a transpirație, a lână și a fân de la fermă.

Îl cunosc, dar nu-mi aduc aminte de unde. Însă vocea mi-o amintesc. Vocea lui, da, vocea lui, vocea care-mi șoptea peste umăr e vocea de la telefon.

Dea Domnul să nu te prăpădești înainte să-ți fi isprăvit toată lucrarea.

Chipul său e chipul pe care-l văd în fiecare zi în oglindă.

Fără să vreau îi rostesc numele.

Adam. Adam Branson.

— Ne cunoaștem de undeva? întreabă glumețul.

Dar eu îi răspund: Nu.

Coada se mai mișcă un pic, purtându-l odată cu ea, iar el zice:

— Nu cumva am copilărit împreună?

Iar eu zic, Nu.

Din ușa autobuzului, strigă:

— Nu cumva ești fratele meu?

Iar eu strig, Nu.

Iar el dispare.

Evanghelia după Luca, Capitolul 22, Versetul 24:

„...până ce de trei ori te vei lepăda de Mine, că nu Mă cunoști”.

Autobuzul reintră în trafic.

Nu pot să-l descriu altfel decât ca pe un individ urât. Un ciudat. Un pic supraponderal. Un ratat. Jalnic, în cel mai bun caz. O victimă. Fratele meu mai mare cu trei minute. Un Credincios.

Potrivit manualelor de psihologie, limbajul trupului lui Fertility sugerează că e șucărită pe mine pentru că am râs la bancurile alea. Își ține picioarele încrucișate la gleznă. Se uită pe geam ca și cum ar interesa-o unde ne aflăm.

Potrivit agendei mele zilnice, în momentul ăsta ar trebui să dau cu ceară podeaua sufrageriei. Apoi am de curățat rigolele. De spălat o pată de pe alee. De cojit sparanghelul pentru cină.

N-ar trebui să mă țin de întâlniri amoroase cu o drăguță și furioasă Fertility Hollis, chiar dacă i-am omorât fratele, iar ea se excita când îmi aude vocea la telefon noaptea, dar nu mă poate suferi în persoană.

Adevărul e că nu-mi pasă ce n-ar trebui să fac. Nici unui alt supraviețuitor n-ar trebui să-i pese. Dacă e să ne luăm după toate lucrurile în care am crescut crezând, de când ne naștem și până murim nu suntem altfel decât păcătoși, răi și necurați.

Aerul din centru care se mișcă odată cu noi în autobuz e fierbinte, amestecat cu lumina orbitoare a soarelui și cu benzină arsă. Florile se mișcă în pământul în care sunt răsădite, trandafiri care ar trebui să-și exale parfumul, trandafiri roșii, galbeni, portocalii, care și-au deschis la maximum corolele, dar fără nici un efect. Cele cinci benzi ale

șoselei, pline de mașini, se mișcă și ele, necontenit, ca o bandă transportoare.

Câtă vreme suntem încă în viață, orice-am face e rău.

Ai senzația că nu poți controla nimic ce ți se-ntâmplă. Ai senzația că suntem pur și simplu livrați undeva.

Nu e ca și cum am călători spre ceva. Suntem prelucrați. E mai degrabă ca și cum am sta și am aștepta. E doar o chestiune de timp.

Nu pot să fac nimic din ce ar trebui, iar fratele meu așteaptă să mă ucidă.

Clădirile din centru încep să se îngrămădească pe trotuare. Traficul devine mai lent. Fertility ridică mâna și apasă pe buton, ding, iar autobuzul ne lasă în fața unui magazin universal. Bărbați și femei artificiale au fost îmbrăcați și postați în vitrine. Zâmbind. Râzând. Prefăcându-se că se distrează. Știu exact ce simt.

Eu sunt îmbrăcat într-o pereche de pantaloni și o cămașă în carouri, numai că ele aparțin celui la care muncesc. Toată dimineața am stat la etaj, încercând diferite combinații de haine și apoi coborând la parter ca să-i cer părerea asistentei care aspira abajururile de praf.

Deasupra ușilor de la intrarea în magazin tronează un ceas imens. Fertility îi aruncă o privire, după care îmi zice:

— Hai să ne grăbim. Trebuie să fim acolo la ora două.

Mă apucă de mână cu mâna ei incredibil de rece, rece și uscată chiar și pe arșița asta, și ne repezim înăuntru, în aerul condiționat, la parter, unde grămezile de marfă de cumpărat sunt stivuite pe mese sau încuiate în vitrine.

— Trebuie să ajungem la etajul patru, zice Fertility, încleștându-mi mâna și trăgându-mă după ea. Șarjăm în sus, pe scările rulante. Etajul întâi, Articole pentru bărbați. Etajul doi, Articole pentru

copii. Etajul trei, Articole pentru domnișoare. Etajul patru, Articole pentru femei.

Muzica aia înregistrată răzbate din orificii din tavan. E un cha-cha-cha. Doi pași lenți și trei rapizi. Un pas încrucișat și o răsucire a partenerei pe sub braț. Fertility m-a-nvățat asta.

Nu prea e întâlnirea la care m-am așteptat. Haine puse în rasteluri, atârnate pe umerașe. Vânzători care se mișcă de colo-colo, chiar bine îmbrăcați, întrebându-te dacă pot să te ajute. Dar nu pot să zic că e ceva ce n-am mai văzut.

O-ntreb, n-ar vrea să dansăm?

— Așteaptă puțin, zice Fertility. Ai răbdare.

La început simt miros de fum.

— Aici, în spate, spune Fertility și mă conduce într-o pădure de rochii lungi.

Apoi alarma începe să sune, iar oamenii se îndreaptă spre scările rulante, coborându-le așa cum ar coborî niște scări obișnuite pentru că scările rulante s-au oprit. Oamenii coboară pe scările rulante pentru urcat, și asta pare ceva la fel de greșit, ca și cum ar încălca legea. O vânzătoare golește conținutul casei de marcat într-o geantă cu fermoar, apoi se uită la un grup de oameni care s-au strâns în capătul celălalt al etajului, în fața lifturilor, chiorându-se la cifrele ascensorului, ținând în mâini sacoșe imense, lucioase, în care au fost îndesate laolaltă haine și umerașe.

Alarma sună în continuare. Fumul e îndeajuns de gros încât să-l putem vedea cum se încolăcește înspre luminile din plafon.

— Nu folosiți lifturile, strigă vânzătoarea. În caz de incendiu lifturile nu funcționează. Trebuie s-o luați pe scări.

Se repede spre ei prin labirintul de haine din rafturi, cu geanta în îndoitura cotului ca un fundaș de la fotbalul american care ține mingea, și îi mână pe o ușă pe care scrie EXIT.

Apoi rămânem doar noi doi, iar luminile pâlpâie și se sting.

Pe întuneric, învăluiți în fum și simțind parcă atingerea satinului care ne înconjoară, asperitatea catifelei ripsate, răceala mătăsii, netezimea bumbacului lucios, cu alarma care sună, cu toate rochiile alea, între rugozitatea lânii și răceala mâinii ei, Fertility zice:

— Nu-ți face griji.

Luminițele verzi ne sclipesc zicându-ne EXIT.

Alarma sună.

— Stai liniștit, zice Fertility.

Alarma sună.

— Dintr-o clipă într-alta, zice Fertility.

O lumină portocalie strălucește în beznă, în capătul celălalt al etajului și, brusc, totul începe să arunce stranii umbre portocalii pe fundalul întunecat. Rochiile și pantalonii de pe umerașe par acum forme umane ale căror membre sunt cuprinse de foc.

Siluetele a o mie de oameni arzând și prăbușindu-se la pământ se îndreaptă spre noi. Sunetul alarmei e atât de puternic, încât îl simți în corp; mâna de gheață a lui Fertility e singurul lucru care mă oprește să n-o iau la fugă.

— În câteva secunde, zice.

Începi să simți căldura. Fumul e atât de gros, încât îi simți gustul. La nici șase metri, siluetele de femei făcute din haine atârnate pe umerașe și care arată ca niște sperietori de ciori încep să ardă mocnit, apoi cad la pământ. Respir cu greu și abia mai pot să-mi țin ochii deschiși.

Și alarma sună-n continuare.

Parcă îmi trece cineva un fier de călcat încins peste haine.

Atât de aproape e focul.

— Nu e mișto? Nu-ți place? zice Fertility.

Îmi ridic mâna care așază o umbră de răcoare între fața mea și hainele de viscoză arzând în raftul de lângă mine.

Așa poți să știi care e compoziția unui material. Ia câteva fire dintr-o țesătură și ține-le deasupra focului. Dacă nu ard, înseamnă că e lână. Dacă ard lent, e bumbac. Dacă ard ca o torță, așa cum se mistuie pantalonii de lângă noi, materialul e făcut din fibre sintetice. Poliester. Viscoză. Nailon.

— Acum, zice Fertility.

Apoi căldura dispare înainte să-mi dau seama de ce. Dintr-odată totul e ud. De sus curge apă. Lumina portocalie pâlpâie, mai încet, mai încet, apoi se stinge. Fumul se risipește.

Spoturile se aprind unul câte unul, dezvăluind ravagiile focului în umbre imense de alb și negru. Alarma se oprește. Muzica preînregistrată reîncepe în ritm de cha-cha-cha.

— Am văzut toate astea într-un vis, îmi spune Fertility. Să știi că n-am fost nici un moment în pericol.

Exact ca atunci când ea și cu Trevor au dansat pe vasul de croazieră care nu s-a scufundat decât pe jumătate.

— Săptămâna viitoare, mă anunță Fertility, o să explodeze o brutărie. Vrei să mergem să vedem? Prevăd cel puțin trei sau patru morți.

Părul meu, părul ei, hainele mele, hainele ei, nimic din toate astea nu are vreo urmă de funingine sau vreo arsură.

Daniel, Capitolul 3, Versetul 27:

„...că focul nu pricinuise nici o vătămare trupului acestor oameni, că nici perii capului nu se pârliseră și că hainele lor erau neschimbate și că nici măcar nu miroseau foc”.

Am fost și acolo, îmi spun. Am făcut și asta.

— Repede, zice. În câteva minute o să vină niște pompieri. Îmi ia mâinile într-ale ei și zice: Să nu ratăm cha-cha-cha-ul ăsta.

Un, doi, cha-cha-cha. Dansăm, trei, patru, cha-cha-cha.

În mijlocul dezastrului care ne înconjoară, printre brațele și picioarele carbonizate ale hainelor învălmășite pe podea, sub plafoanele care atârnă, sub apa care continuă să curgă și să îmbibe totul, dansăm, un, doi, cha-cha-cha.

Și exact așa ne și găsesc.

32

Săptămâna viitoare o să explodeze o benzinărie. Dintr-un magazin de animale o să scape toți canarii, tot stocul de sute de canari. Vis după vis, toate i se arată lui Fertility. Chiar în clipa asta, într-un hotel curge o țeavă. Săptămâni de-a rândul, apa s-a infiltrat în pereți, dizolvând tencuiala, putrezind lemnul, corodând fierul, drept pentru care joia viitoare, la ora 3:04, giganticul candelabru de cristal din holul central o să se prăbușească.

În vis, se aude un zornăit de chestii din alea de cristal plumbuit, apoi se degajă un norișor de praf din tencuială. Pe undeva, o să cedeze un guseu, retezând capul unui nit ruginit. În visul lui Fertility, capul nitului aterizează, pâc, pe covor, lângă bagajul unui bărbat în vârstă. Acesta îl ridică și se uită la rugina care-l acoperă și la oțelul lucind în linia de fractură.

O femeie care își târăște bagajul pe roți se oprește lângă bărbatul în vârstă și-l întreabă dacă așteaptă la rând.

— Nu, zice bărbatul în vârstă.

— Mulțumesc, zice femeia.

Un recepționar apasă pe clopoțel și strigă după un băiat de serviciu:

— La recepție, vă rog.

În momentul ăla candelabrul se prăbușește.

Atât de precise sunt visele lui Fertility, și în fiecare dintre ele e atentă la câte un alt detaliu. Femeia poartă un deux-pièces roșu, jachetă și fustă cu o curea de zale din aur Christian Dior. Bărbatul are ochi albaștri. Pe mâna în care ține capul nitului are o verighetă de aur. Băiatul de serviciu are gaură pentru cercel în ureche, dar acum și l-a scos.

Pe peretele din spatele recepției, zice Fertility, se află un ceas complicat, din epoca barocului

francez, într-o carcasă de plumb ornată luxuriant cu scoici și delfini care susțin cadranul. E ora 3:04 p.m.

Fertility mi-a povestit toate astea ținându-și ochii închiși. Habar n-am dacă retrăiește visul sau îl inventează acum.

Epistola întâi către Tesaloniceni, Capitolul 5, Versetul 20:

„Proorociile să nu le disprețuiți”.

Candelabrul se stinge în clipa în care cade, așa că toată lumea de dedesubt își ridică instinctiv ochii. Ce se-ntâmplă după asta, Fertility nu mai știe. Pentru că întotdeauna se trezește. Visele se opresc mereu în punctul respectiv, în momentul când se prăbușește candelabrul sau cade avionul. Sau deraiază trenul. Când lovește trăsnetul. Când pământul se cutremură.

A început să țină un calendar al dezastrelor care vin la rând. Mi-l arată. Eu îi arăt agenda zilnică pe care o țin oamenii la care muncesc. Pentru săptămâna următoare are pregătite explozia unei brutării, canarii care scapă din colivii, incendiul de la benzinărie, candelabrul de la hotel. Fertility îmi spune să aleg. O să luăm mâncare la pachet, o să petrecem o zi mișto de tot.

Pentru săptămâna viitoare, am de tuns peluza, de două ori. De lustruit ustensilele de bronz pentru șemineu. De verificat datele de expirare de pe tot ce e în frigider. De întors borcanele cu conserve din cămară. De cumpărat cadouri pentru aniversarea căsătoriei celor la care muncesc, ca să aibă ce-și da unul altuia.

Zic, Sigur. Mergem la ce vrea ea.

Discuția asta a avut loc imediat după ce pompierii ne-au descoperit dansând cha-cha-cha la raionul cu articole pentru femei de la etajul patru, complet distrus în vreme ce noi n-aveam nici o urmă. După ce ne-au luat declarațiile și ne-au pus să semnăm formularele de asigurare ca să n-aibă

probleme, ne-au condus afară din magazin. Odată ajunși înapoi în stradă, o-ntreb pe Fertility: De ce?

De ce nu avertizează pe nimeni înainte să se producă dezastrul?

— Pentru că nimeni n-are chef să audă vești proaste, zice ea, dând din umeri. Trevor le-a povestit tuturor fiecare vis și n-a avut parte decât de necazuri.

Nimeni nu era dispus să accepte că avea talentul ăsta incredibil, mi-a zis. Tot timpul îl acuzau că era terorist sau incendiator.

Adică piroman, conform *Manualului de diagnostic și statistică a tulburărilor mentale.*

În alt secol l-ar fi acuzat de vrăjitorie.

Drept pentru care, Trevor și-a pus capăt zilelor.

Cu un pic de ajutor de la subsemnatul.

— Uite de-aia nu mai spun nimănui, zice Fertility. Dacă ar fi vorba de un orfelinat care o să ardă, poate le-aș spune, dar oamenii ăștia l-au omorât pe fratele meu, așa că de ce să le fac vreun favor?

Aș putea să salvez eu niște vieți dacă i-aș mărturisi că eu sunt cel care i-a omorât fratele. Dar n-o fac. Stăm în stația de autobuz fără să scoatem un cuvânt până apare mașina, îmi scrie numărul ei de telefon pe un bon de casă pe care-l culege de pe jos. Aș putea lua pe el vreo trei sute și ceva de dolari dacă m-aș duce la magazin și aș face șmenul ăla. Fertility îmi zice să aleg un dezastru din listă și s-o sun. Apoi autobuzul o duce unde-o duce, la lucru, la cină, la visele ei.

Potrivit agendei mele zilnice, în momentul ăsta ar cam trebui să șterg plintele de praf și apoi să aranjez gardul viu. Să tund peluza. Să lustruiesc mașinile. Să calc rufe, dar știu că asistenta îmi face toată treaba.

Potrivit *Manualului de diagnostic și statistică a tulburărilor mentale,* ar trebui să mă duc într-un

magazin și să șutesc ceva. Să mă eliberez de toată energia sexuală acumulată.

Potrivit lui Fertility, ar trebui să pun niște mâncare la pachet ca să avem ce să mâncăm când o să ne uităm cum sunt uciși niște străini. Parcă ne și văd stând pe o canapea în holul hotelului, sorbindu-ne ceaiul, marți după-amiază, pe locurile noastre din primul rând.

Potrivit Bibliei, ar trebui să... nu știu ce-ar trebui să.

Potrivit doctrinei Bisericii Credincioșilor, ar trebui să fiu deja mort.

Dar nimeni din cele de mai sus nu mă atrage, așa că dau o tură prin centru. Simt miros de pâine de la brutăria care, peste cinci zile, după câte spune Fertility, va face bum. În spatele magazinului de animale, sutele de canari se zbat în coliviile lor supraaglomerate și împuțite. Săptămâna viitoare cu toții o să fie liberi. Și pe urmă? Îmi vine să le strig: Rămâneți în colivie. Există pe lume lucruri mai bune decât libertatea. Există pe lume lucruri mai rele decât să duci o viață anostă în casa lui Cutare și apoi să mori și să te duci în raiul canarilor.

La benzinăria care, după câte spune Fertility, va sări în aer, angajații pun benzină în rezervoare, destul de fericiți cu viața lor sau, în fine, nu prea nefericiți, tineri, fără să-și închipuie o clipă că săptămâna viitoare o să fie morți sau șomeri, depinde de tura în care o să lucreze.

Se înnoptează destul de repede.

În fața hotelului, prin imensele ferestrele ale holului, văd candelabrul care spânzură amenințător peste o victimă după alta. O femeie cu un mops în lesă. O familie: mamă, tată, trei copilași. Ceasul de la recepție arată că mai e încă mult până marțea viitoare, la ora 3:04 după-amiaza. Poți să stai acolo în siguranță zile întregi, dar nici o secundă mai mult după ora aia.

Sau poți să intri, trecând pe lângă portarii cu galoane aurii și să-i spui managerului cum marele lui candelabru o să se prăbușească.

Cum toți cei pe care-i iubește vor muri.

Cum până și el va muri într-o zi.

Dumnezeu se va întoarce să ne aducă la judecată.

Păcatele lui o să-l ducă direct în Iad.

Poți să le spui oamenilor adevărul că ei tot n-or să te creadă până când ceea ce urmează să se-ntâmple n-o să se-ntâmple cu adevărat. Până când va fi prea târziu. Până atunci, adevărul nu va face altceva decât să-i irite, iar ție îți va aduce numai necazuri.

Așa că fă bine și du-te acasă.

Ai de pregătit cina. Ai de călcat o cămașă pentru mâine. Pantofi de lustruit. Ai vase de spălat. Noi rețete de însușit.

E o chestie care se cheamă Wedding Soup[11] și pentru care ai nevoie de 3 kilograme de măduvă. Organele sunt mari anul ăsta. Cei la care muncesc vor numai mâncăruri ultimul răcnet. Rinichi. Ficat. Vezici de porc umflate. Stomac de vacă umplut cu frunze de măcriș și anason, stilul regurgitat. Vor animale umplute cu alte animale, în cele mai improbabile combinații, cum ar fi pui umplut cu iepure. Crap umplut cu șuncă. Gâscă umplută cu somon.

Atâtea lucruri pentru care trebuie să mă duc acasă și să mă perfecționez.

Dacă vreți ca friptura să nu se ardă, acoperiți-o cu fâșii de grăsime de la un alt animal. Cu asta mă ocupam când a sunat telefonul.

E Fertility, normal.

— Ai avut dreptate cu tipul ăla ciudat, zice.

În ce sens, o-ntreb?

— Tipul ăla, iubitul lui Trevor, zice. Chiar că are nevoie de cineva. I-am dat întâlnire, așa cum ai vrut, și în autobuz am dat peste un tip din secta aia. Semănau așa de tare, încât precis sunt frați gemeni.

Poate s-a-nșelat, îi zic. Majoritatea sectanților ălora sunt morți. Niște demenți, niște cretini, au murit aproape toți. Scrie și-n ziar. Toate lucrurile alea în care credeau s-au dovedit greșite.

— Tipul ăla din autobuz l-a întrebat dacă nu cumva sunt rude și iubitul lui Trevor a zis că nu.

Păi, înseamnă că nici nu sunt, zic. Ar cam fi cazul să-ți recunoști fratele, nu?

— Tocmai asta-i tristețea, zice Fertility. Că l-a recunoscut pe tip. A zis și un nume, Brad sau Tim, sau ceva în genul ăsta.

Adam.

Și care-i tristețea, o-ntreb?

— Felul ăla în care a negat a fost așa de jalnic. E atât de evident că vrea să treacă drept un om normal și fericit. Faza a fost așa de deprimantă, că i-am dat numărul meu de telefon. Mi-a fost milă de el. Adică aș vrea să-l ajut să-și accepte trecutul. În plus, zice Fertility, am senzația că o să intre într-un căcat nasol de tot.

În ce căcat, o-ntreb. Cum adică o să intre-n căcat?

— Nenorociri, zice. Încă nu mi-e prea clar. Dezastre. Suferință. Ucidere în masă. Nu mă-ntreba de unde știu. E poveste lungă.

Visele ei. Mai întâi benzinăria, apoi canarii, candelabrul de la hotel - și acum mi-a venit rândul mie.

— Fii atent, zice. Trebuie să vorbim să vedem cum ne întâlnim, dar nu pot acum.

De ce?

— Am o perioadă mai agitată la slujba mea împuțită, așa că dacă o să te sune un anume dr. Ambrose să te-ntrebe dacă o cunoști pe Gwen, spune-i că nu mă cunoști. Zi-i că nu ne-am întâlnit niciodată, OK?

Gwen?

O-ntreb, Cine e dr. Ambrose?

— Așa-și zice el, spune Fertility. Adică spune Gwen. Nu e doctor, adică nu cred. E mai degrabă

impresarul meu. Nu vreau să fac asta, dar lucrez cu contract pentru el.

O-ntreb, Ce lucrează cu contract?

— Nu e nimic ilegal. Am totul sub control. Aproape totul.

Ce?

Și ea-mi spune - și atunci alarmele și sirenele încep să urle.

Mă simt din ce în ce mai mic.

Alarmele și girofarurile și sirenele mă înconjoară din toate părțile.

Mă simt din ce în ce mai pierdut.

Aici, în cabina de pilotaj a Zborului 2039, primul dintre cele patru motoare tocmai s-a oprit. Ne aflăm la începutul sfârșitului.

31

Tot ca o formă de intervenție în caz de sinucidere, asistenta îmi toarnă încă un gin tonic. Asta în timp ce eu port o convorbire interurbană. Producătorul de la The Dawn Williams Show așteaptă pe linia doi. Toate liniile clipesc clipesc clipesc. Cineva de la emisiunea Barbarei Walters așteaptă pe linia trei. Prioritatea mea numărul unu e să pun pe cineva să se ocupe de telefoane. Am chiuveta plină de vasele de la micul dejun, care nu se spală singure.

Prioritatea mea numărul unu e să-mi iau un agent bun.

La etaj, paturile zac nefăcute.

Florile din grădină trebuie revopsite.

Agentul ăsta de top cu care vorbesc la telefon se stresează că dacă cumva nu sunt ultimul supraviețuitor? Ba așa ar fi cazul, îi zic. Asistenta n-ar fi venit să tragă un gin tonic la micul dejun dacă azi-noapte n-ar mai fi avut loc o sinucidere. Am aici, în fața mea, pe masa din bucătărie, dosarele tuturor celorlalte cazuri.

Tot Programul de Retenție a Supraviețuitorilor e ceea ce se cheamă un mare chix. Mai degrabă asistenta care-mi prepară încă un gin tonic ar avea nevoie de niște ședințe de intervenție în caz de sinucidere.

Ca să se-asigure că nu-i fac vreo figură, asistenta e cu ochii pe mine. Drept pentru care, ca să nu-mi tot stea-n drum, o pun să taie felii o limetă. Să-mi aducă niște țigări. Mai pune-mi ceva de băut, îi zic, sau mă omor. Jur c-o fac. Mă duc la baie și-mi tai toate venele cu lama.

Asistenta îmi aduce încă un gin tonic și mă-ntreabă dacă n-aș vrea s-o ajut să identifice cadavrele. Chipurile, asta ar trebui să-mi aducă o

ușurare. La urma urmei, îmi spune, sunt rudele tale, sânge din sângele tău. Prietenii și rudele tale.

Îmi desfășoară pe masă, în evantai, aceleași fotografii oficiale de-acum zece ani. Din ele mă privesc aceleași sute de cadavre întinse unul lângă altul pe pământ. Au pielea vânătă de la cianură. Corpurile sunt așa de umflate, încât hainele lor închise la culoare, toate croite în casă, stau să plesnească. Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce. Bine-ar fi ca procesul ăsta de reciclare să se deruleze atât de rapid și de simplu, dar nu-i chiar așa. Trupurile zac acolo aliniate și țepene. Așa încearcă asistenta să-mi stârnească emoțiile. Ca să nu-mi mai reprim durerea, zice.

N-aș vrea să mă pun pe treabă și să „identific", potrivit termenului oficial, cadavrele astea?

Dacă există într-adevăr un ucigaș în libertate, îmi spune, aș putea s-o ajut să găsească persoană aia care, în mod normal, ar trebui să se numere printre morții din fotografii, dar care lipsește.

Mersi, zic. Nu, mersi. Nici nu trebuie să mă uit ca să văd că Adam Branson nu apare în nici o fotografie.

Asistenta se duce să se-așeze pe scaun, iar eu o-ntreb dacă n-ar vrea să tragă draperiile. Niște reporteri de la o televiziune locală stau într-o dubă și ne filmează prin fereastra de la bucătărie, imaginile urmând să fie preluate de posturile mari. N-am chef să apar diseară la știri cu maldărul de vase murdare în prim-plan. Mai exact, cu farfuriile murdare în chiuvetă, eu și asistenta stând la masa din bucătărie, cu telefonul și dosarele împrăștiate pe fața de masă în carouri albe cu galben, cu paharele de gin tonic în mână la ora zece dimineața.

Voice-over-ul buletinului de știri o să anunțe că unicul supraviețuitor al celui mai recent cult al morții din America, Credincioșii, se află sub observație ca să nu se sinucidă în urma tragicului

șir de sinucideri care a pus capăt vieților ultimilor supraviețuitori.

Publicitate.

Asistenta răsfoiește dosarele ultimilor pacienți. Brannon, decedat. Walker, decedat. Phillips, decedat. Toți decedați. Toți în afară de mine.

Fata care s-a sinucis azi-noapte, singura supraviețuitoare din parohia Credincioșilor în afară de mine, a îngurgitat pământ. Există chiar și un nume pentru chestia asta. I se zice geofagie. O practică foarte populară printre africanii aduși ca sclavi în America. Deși „foarte populară" poate că nu e termenul potrivit.

A pus mâna pe o lingură, a îngenuncheat în curtea din spatele casei unde slugărea de unsprezece ani și a început să mănânce pământ dintr-un răsad de trandafiri. E detaliat totul în raportul asistentei. Apoi a survenit ceva care se cheamă ruptură de esofag, după care a dat în peritonită și până-n zori era moartă.

Fata care a murit înaintea ei și-a băgat capul în cuptor și a dat drumul la gaz. Băiatul care a murit înaintea ei și-a tăiat gâtul. E exact ce ne-a învățat biserica. Într-o zi, cruzimea regilor de pe pământ ne va distruge, vai, ce durere, iar oștirile acestei lumi vor porni împotriva noastră, plângeți, iar copiii cei mai neprihăniți ai lui Dumnezeu vor trebui să se izbăvească întru Domnul cu propria mână.

Izbăvirea.

Mda, toți cei care nu s-au izbăvit întru Domnul odată cu primii plecați trebuie să îi urmeze neîntârziat.

Așa că, timp de zece ani, unul după altul, bărbați și femei, servitoare, grădinari și muncitori în fabrică de pe tot cuprinsul țării și-au încredințat sufletul Domnului. În pofida Programului de Retenție a Supraviețuitorilor.

Toți în afară de mine.

O-ntreb pe asistentă, n-ar vrea să facă paturile? Dacă mai văd un așternut care trebuie întins și prins sub saltea, să mor dacă nu-mi bag capul în tocătorul de resturi. Dacă acceptă, promit că am să rămân în viață până se-ntoarce.

A tulit-o sus ca din pușcă. Mersi, zic.

Când asistenta mi-a spus că toți cei din colonia parohiei Credincioșilor au murit și așa mai departe, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi aprind o țigară. Cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să mă apuc de fumat. Când asistenta a venit să-mi spună hai, trezirea, și să mă anunțe că ultimul supraviețuitor, cu excepția mea, a crăpat azi-noapte, mi-am tras un scaun și am accelerat puțin procesul sinuciderii cu o băutură tare.

Doctrina bisericii spune că trebuie să mă omor. Nu zice și că trebuie să fie o moarte rapidă, neîntârziată.

Ziarul de azi zace încă afară, pe trepte. Vasele de la micul dejun, nespălate. Oamenii pentru care lucrez s-au cărat ca nu cumva să intre-n centrul atenției. Și asta după ce ani de zile le-am derulat casetele porno închiriate și le-am pus la înmuiat toate petele. El e bancher. Ea e bancher. Au mașini. Dețin casa asta frumoasă. Mă dețin pe mine ca să le fac paturile și să tund peluza. Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, probabil că au șters-o ca să nu vină acasă într-o noapte și să mă găsească întins pe jos, în bucătărie, după ce mi-am luat zilele.

Cele patru linii ale telefonului lor sunt în continuare ocupate. Băieții de la The Dawn Williams Show. Cei de la emisiunea Barbarei Walters. Agentul îmi zice să fac rost de o oglindă și să exersez o expresie sinceră și inocentă.

Pe unul dintre dosarele asistentei scrie numele meu. Prima filă conține toate informațiile esențiale despre fiecare persoană care a supraviețuit dezastrului petrecut în colonia Credincioșilor.

Agentul zice: promovare produse.

Agentul zice: propria mea emisiune religioasă.

În dosar se spune că, pe baza cercetărilor întreprinse, pentru mai bine de două sute de ani, americanii i-au considerat pe Credincioși ca fiind cei mai pioși, mai muncitori, mai cuviincioși și mai cu bun-simț oameni lăsați de Dumnezeu pe pământ.

Agentul zice: un avans de un milion de dolari pentru biografia mea, ediție cartonată.

În dosar se spune cum, în urmă cu zece ani, un șerif local s-a prezentat la bătrânii Bisericii cu un mandat de perchiziție. Fuseseră formulate acuzații de abuz asupra copiilor. Se primise o tâmpenie de informație anonimă potrivit căreia familiile din parohie făceau copii pe bandă rulantă. Și nici unul dintre acești copii nu era înregistrat, nu avea certificat de naștere, nu primise număr de identificare de la asigurările sociale, nimic. Toate nașterile se desfășurau exclusiv în interiorul coloniei. Toți copiii urmaseră numai școlile din parohie. Nici unuia dintre acești copii nu i se va îngădui niciodată să se căsătorească sau să aibă copii. Când împlineau șaptesprezece ani, erau botezați, căpătând statutul de enoriași, după care erau trimiși în lumea largă.

Totul devenise, cum se spune, informație publică.

Agentul zice: propria mea casetă cu exerciții fizice.

Agentul zice: un articol în exclusivitate în revista *People*, cu fotografia pe copertă.

Cineva a dus zvonurile astea absurde mai departe, la un trepăduș de la Asistența și Protecția Copilului, drept pentru care șeriful și două mașini pline de ajutoare sunt trimise în parohia Bisericii Credincioșilor din Bolster County, Nebraska, ca să facă un recensământ și să se asigure că legea nu e încălcată. Apoi șeriful a fost cel care a chemat FBI-ul.

Agentul de pe fir îmi spune: apariții în circuitul talk-show-urilor.

FBI-ul a aflat cum Credincioșii îi considerau pe copiii trimiși în lume „misionari”. Ancheta guvernamentală declanșată imediat a denumit afacerea „sclavia albă”. Televiziunile i-au zis Cultul Sclavilor Copii.

Când împlineau șaptesprezece ani, copiii erau plasați cu ajutorul unor supervizori Credincioși din lumea exterioară, care le găseau slujbe de muncitori sau de ajutoare domestice, într-un sistem care presupunea plata cu bani gheață. Slujbe temporare care puteau să dureze ani de zile.

Ziarele i-au zis Biserica Muncii Forțate.

Biserica încasa banul, iar lumea exterioară căpăta o armată de mici creștini neprihăniți și cinstiți, servitoare și grădinari, spălători de vase și zugravi crescuți în credința că singurul mod în care-și pot răscumpăra sufletul este să muncească până crapă pentru nimic altceva decât casă și masă.

Agentul îmi zice: rubrică permanentă în toate ziarele.

Când FBI-ul s-a dus să facă arestările, au descoperit întreaga populație din colonie închisă în casa de rugăciuni. Cine știe, poate că persoana care a lansat povestea asta tâmpită cu vândutul copiilor ca sclavi a fost una și aceeași cu cea care i-a înștiințat apoi pe cei din colonie că o să fie invadați de forțele guvernamentale din clipă-n clipă. Astfel că, la sosirea FBI-ului, toate fermele din Bolster County erau părăsite. Ulterior se va dovedi că toate vacile, toți porcii, puii, porumbeii, toate pisicile și toți câinii fuseseră omorâți. Până și peștișorii din acvarii fuseseră otrăviți. Toate gospodăriile alea micuțe și perfecte ale Credincioșilor, cu căsuțele lor albe și hambarele roșii, au rămas tăcute când Garda Națională a trecut pe lângă ele. Toate ogoarele de cartofi se

întindeau, tăcute și pustii, sub cerul albastru cu câțiva nori.

Agentul zice: propriul meu program de Crăciun.

Potrivit raportului din dosarele asistentei, pe care-l citesc la masa din bucătărie în timp ce asistenta face paturile la etaj, simțind o clipă pe față căldura flăcării de la bricheta cu care îmi mai aprind o țigară, practica asta a trimiterii misionarilor muncitori dura de peste un secol. Pe măsură ce se îmbogățeau, Credincioșii cumpărau mai mult pământ și făceau mai mulți copii. Și tot mai mulți copii dispăreau din vale în fiecare an. Fetele erau expediate primăvara, iar băieții, toamna.

Agentul zice: propriul meu parfum.

Agentul zice: propria mea serie de Biblii cu autograf.

În lumea exterioară, misionarii erau ca și invizibili. Biserica nu se deranja să plătească impozite. Potrivit doctrinei bisericii, dădeai dovadă de o noblețe morală absolută dacă-ți făceai treaba conștiincios, în speranța că vei trăi destul ca să aduci coloniei un profit enorm. Restul vieții trebuia să fie o povară, cum ar fi să faci patul altora. Să ai grijă de copiii altora. Să faci mâncare pentru alții.

În vecii vecilor.

Muncă la nesfârșit.

Planul era crearea unui paradis al Credincioșilor prin cumpărarea întregului Pământ, acru cu acru.

Asta până când dubele FBI-ului s-au oprit, conform legii, la o sută de metri distanță de ușile casei de rugăciuni din parohie. În aer nu era nici o mișcare, conform raportului anchetei asupra masacrului. Dinăuntrul bisericii nu se auzea nici un sunet.

Agentul zice: casete inspiraționale.

Agentul zice: show-uri la Caesars Palace.

Din acel moment, oamenii din toată lumea au început să-i numească pe Credincioși Cultul Morții și al Vechiului Testament.

Fumul gros de țigară depășește punctul în care gâtul meu n-ar trebui să-l lase să treacă, apoi îmi inundă plămânii. Iată dosarele rătăciților. Pacientul Programului de Retenție a Supraviețuitorilor nr. 63, Biddy Patterson, vârsta aproximativ 29, s-a sinucis după ce a ingerat solvent de curățare la trei zile după incidentul din colonie.

Pacientul Programului de Retenție a Supraviețuitorilor Tender Smithson, vârsta patruzeci și cinci, s-a sinucis aruncându-se de la fereastra clădirii unde lucra ca îngrijitor.

Agentul zice: propria mea hotline de salvare.

Fumul fierbinte și dens din corp mă face să mă simt de parcă aș avea un suflet.

Agentul zice: propriul meu canal de teleshopping.

Oamenii ăia vineți și umflați care au renunțat. Lungi șiruri de cadavre pe care FBI-ul le-a scos din casa de rugăciuni zac pe pământ, sunt cu toții vineți de la ultima lor împărtășanie cu cianură. Iată-i pe oamenii care au preferat să moară decât să dea ochii cu ce-și imaginau ei că-i așteaptă.

Au murit împreună, toți ca unul, ținându-se de mâini atât de strâns, încât agenții FBI au fost nevoiți să le desfacă degetele moarte cu levierul ca să-i despartă.

Agentul zice: Superstar Faimos.

Potrivit doctrinei bisericii, exact în clipa asta, cât lipsește asistenta, ar trebui să iau un cuțit din chiuvetă și să-mi secționez traheea. Să-mi tai burta și să-mi vărs mațele pe podeaua bucătăriei.

Agentul zice că se ocupă el de cei care sună de la The Dawn Williams Show și de la emisiunea Barbarei Walters.

Printre dosarele celor decedați e și unul pe care scrie numele meu. Și în care zice așa:

Pacientul Programului de Retenție a Supraviețuitorilor nr. 84 i-a pierdut pe toți cei la care ținea și a pierdut absolut tot ce însemna ceva în viața lui. Acuză oboseală și doarme aproape în permanență. A început să bea și să fumeze. Și-a pierdut pofta de mâncare. Face baie foarte rar și nu s-a mai bărbierit de câteva săptămâni.

Cu zece ani în urmă, era sarea pământului, cel mai harnic dintre cei harnici. Nu-și dorea altceva decât să ajungă în Rai. Astăzi toată munca i s-a risipit în vânt. Toată autoritatea și regulile exterioare au dispărut.

Nu există Iad. Nu există Rai.

Totuși, tocmai i-a încolțit în minte ideea că acum totul e permis.

Acum vrea totul.

Închid dosarul și-l pun la loc în vraf.

Rămâne între noi, zice agentul, dar e vreo șansă să-mi iau zilele curând?

Prin paharul de gin tonic așezat peste fotografiile oficiale, zăresc fețele surpate ale tuturor celor care mi-au populat trecutul fixându-mă cu privirea. În momente de-astea, viața ți se pare floare la ureche.

Îmi mai torn un pahar.

Îmi mai aprind o țigară.

Zău, nu mai am nici un țel precis în viață. Sunt complet liber. Unde mai pui că mă pregătesc să moștenesc douăzeci de mii de acri de pământ în Nebraska.

Mă simt ca acum zece ani, când au venit polițiștii și m-au dus în centru. Și, încă o dată, sunt slab. Cu fiecare clipă mă îndepărtez de mântuire, îndreptându-mă spre viitor.

Să mă omor?

Mersi, zic. Nu, mersi.

Hai să nu ne grăbim.

30

Toată dimineața le spun, iar și iar le spun polițiștilor că, atunci când am plecat, asistenta era în viață și curăța cărămizile șemineului din salon. Clapeta de tiraj nu se deschide cum trebuie și fumul iese prin față. Asta și pentru că oamenii la care lucrez pun pe foc lemne ude. Le tot zic polițiștilor că sunt nevinovat.

N-am omorât pe nimeni.

Potrivit agendei mele zilnice, ieri trebuia să curăț cărămizile.

Și uite-așa mi-am început ziua de azi.

Mai întâi polițiștii mă tot pisează despre motivul pentru care mi-am ucis asistenta. Apoi despre agentul care m-a sunat și mi-a promis marea cu sarea. Fertility, Fertility, Fertility a dispărut din peisaj. Să spunem că nu-mi prea convine felul în care-și câștigă existența. În plus, aș prefera să nu aflu toate nenorocirile care mă pasc în viitor.

Așa că mă-ncui în baie și încerc să pun cap la cap ce s-a-ntâmplat. În baia verde de la parter.

Le declar polițiștilor că mai întâi am dat peste asistentă zăcând cu fața-n jos, pe cărămizile șemineului din camera de relaxare, cu pantalonii ei trei sferturi adunați în jurul curului din cauza felului în care căzuse. Cămașa albă e scoasă din pantaloni, iar mânecile sunt suflecate până la coate. În cameră abia poți să respiri din cauza vaporilor letali de gaz cloros, iar asistenta încă mai strânge buretele în mâna ei albă ca un pește mort.

Înainte de asta, mă strecurasem în casă prin fereastra de la pivniță pe care conveniserăm s-o lăsăm deschisă ca să pot intra și ieși fără să mă hărțuiască reporterii de la televiziune, cu camerele lor, cu paharele lor de cafea din hârtie și interesul lor profesional, de parcă ar fi îndeajuns de bine

plătiți ca să le pese. Ca și când n-ar avea de făcut asemenea reportaje speciale din două-n două zile. Ei bine, au.

Așa că m-am închis în baie, iar polițiștii stau în fața ușii și mă întreabă dacă mi-e rău, dacă vomit, apoi mă anunță că tipul la care muncesc e la telefon și țipă la ei să-i spună cum să mănânce o salată.

Polițiștii mă-ntreabă, a avut cumva loc o ceartă între mine și asistentă?

Păi, ia uitați-vă puțin în agenda mea la ce am avut de făcut ieri, le zic. Nici dacă am fi vrut n-am fi avut timp să ne certăm.

De când m-am apucat de lucru și până la opt dimineața trebuia să astup crăpăturile de la ferestre. Agenda e deschisă pe masa din bucătărie, lângă speakerphone. Apoi trebuia să vopsesc lemnăria.

De la opt la zece aveam de frecat petele de ulei de pe alee. De la zece până la prânz aveam de tuns gardul viu. De la prânz până la trei aveam de măturat verandele. De la trei până la cinci aveam de schimbat apa de la toate aranjamentele florale. De la cinci la șapte aveam de curățat cărămizile șemineului.

Fiecare minut al vieții mele a fost dinainte stabilit și m-am săturat de chestia asta până peste cap.

Mă simt de parcă aș fi doar o altă sarcină pe care Dumnezeu și-a însemnat-o în agenda zilnică: Renașterea italiană, imediat după Evul Mediu.

Există o perioadă pentru orice.

Pentru orice tendință, toană ori fază. Rând pe rând.

Ecclesiastul, Capitolul 3, Versetul cutare până la Versetul cutare.

Era informațională e programată imediat după revoluția industrială. După care urmează era postmodernă, apoi cei patru cavaleri ai Apocalipsei. Foamete. Bifat. Molime. Bifat.

Război. Bifat. Moarte. Bifat. Și, între evenimentele cruciale, între cutremure și tsunamiuri, Dumnezeu m-a strecurat și pe mine pentru o apariție cameo. Și pe urmă, peste treizeci de ani sau poate la anul, Dumnezeu mă va rade din agenda lui zilnică.

Prin ușa băii polițiștii mă-ntreabă, am lovit-o? Pe asistentă, adică. I-am sustras cumva dosarele și *Manualul de diagnostic și statistică a tulburărilor mentale?* Pentru că toate dosarele ei au dispărut.

Obișnuia să bea, le zic. Lua medicamente psihotrope. A amestecat înălbitor cu amoniac în spații neaerisite. Nu știu ce făcea în timpul liber, dar mi-a povestit că se întâlnea cu o largă varietate de tipi dubioși.

Și ieri nu-i lipsea nici un dosar.

Ultimul lucru pe care i l-am spus e că nu poți să cureți cărămizile dacă nu folosești întâi aparatul de sablare, dar ea era convinsă că acidul muriatic[12] o să fie suficient. Unul dintre gagiii ei băga mâna-n foc pentru asta.

Când m-am întors în casă azi-dimineață, intrând pe fereastra de la pivniță, am găsit-o întinsă pe jos, moartă. Apucase să spele jumătate dintre cărămizi cu gaz cloros și acid muriatic, lăsându-le la fel de murdare, numai că acum făcea și ea parte din tot dezastrul ăla.

Între pantalonii ei negri trei sferturi, ciorapii albi și pantofii negri de pânză se zăresc mușchii gambei, netezi și albi, în timp ce toate părțile corpului care înainte erau roșii s-au învinețit - buzele, pielițele de la unghii, conturul ochilor.

Adevărul e că nu eu am omorât-o pe asistentă, dar mă bucur că a ucis-o cineva.

Reprezenta singura mea legătură cu ultimii zece ani. Ultimul lucru care mă mai ținea agățat de trecutul meu.

Adevărul e că poți să rămâi orfan iar și iar.

Adevărul e că așa vei și rămâne.

Iar secretul e că o să te doară din ce în ce mai puțin până când n-o să mai simți nimic.

Puteți să mă credeți pe cuvânt.

Uitându-mă la ea cum zăcea acolo pe podea, după zece ani de discuții de suflet săptămână de săptămână, primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că asta e încă o învățătură.

Polițiștii mă-ntreabă prin ușa băii de ce mi-am făcut mai multe daiquiri-uri cu căpșuni înainte să-i chem?

Pentru că mi se terminase zmeura.

Pentru că nu-și dau oare seama că pur și simplu nu mai conta? Timpul nu era esențial.

Gândiți-vă la asta ca la o formare importantă la locul de muncă. Gândiți-vă la viața voastră ca la o glumă proastă.

Cum se cheamă o asistentă care nu-și poate suferi serviciul și care își pierde toți pacienții?

Moartă.

Cum se cheamă polițistul care pune cadavrul asistentei într-un sac mare de cauciuc și trage fermoarul?

Mort.

Cum se cheamă reporterul care vorbește acum în fața camerei de luat vederi, în curtea din față?

Mort.

Nimic nu contează. Și gluma proastă e că știm cu toții poanta.

Agentul care așteaptă pe linia întâi pare să-mi ofere un viitor cu totul nou.

Tipul la care muncesc țipă în speakerphone că e la un prânz de afaceri în nu știu ce restaurant și a trebuit să se ducă la toaletă și să mă sune de pe mobil pentru că habar n-are cum se mănâncă o salată cu inimi de palmier. De parcă asta chiar ar conta.

Hei, țip la rândul meu. Și eu.

Adică și eu m-am ascuns în toaletă.

Când în sfârșit moare singura persoană care îți știe toate secretele, te cuprinde un fel de bucurie sumbră. Cum ar fi părinții. Sau doctorul. Sau terapeutul. Asistenta care se ocupă de tine. Soarele

care pătrunde prin fereastra băii încearcă să ne demonstreze că suntem cu toții niște tâmpiți. Nu trebuie să faci altceva decât să te uiți în jur.

În colonia parohială te-nvață să nu-ți dorești nimic. Să ai o expresie blândă și supusă. O postură modestă și un comportament pe măsură. Să vorbești pe un ton normal și potolit.

Și uite cât de valabilă s-a dovedit filosofia lor.

Ei sunt morți. Eu sunt în viață. Asistenta e moartă. Toată lumea e moartă.

Atât am avut de spus.

În baie sunt lame de ras. Iod pe care aș putea să-l beau. Somnifere pe care aș putea să le-nghit. Ai de ales. Trăiești sau mori.

Fiecare gură de aer reprezintă o opțiune.

Fiecare minut din viață reprezintă o opțiune.

A fi sau a nu fi.

De fiecare dată când nu te arunci în jos pe scări, cu capul înainte, faci o alegere. De fiecare dată când nu-ți faci praf mașina și pe tine odată cu ea, te reînregistrezi.

Dacă îl las pe agentul ăla să mă facă faimos, n-o să se schimbe nimic important.

Cum se cheamă un Credincios care are propriul lui talk-show?

Mort.

Cum se cheamă un Credincios care se plimbă în limuzină și mănâncă fripturi?

Mort.

În orice direcție aș apuca-o, n-am nimic de pierdut.

Potrivit agendei mele zilnice, ar trebui să ard zinc în șemineu ca să curăț coșul de cenușă.

Soarele care se vede prin fereastra băii îi urmărește pe polițiștii care scot cadavrul asistentei într-un sac de cauciuc închis cu fermoar și fixat cu o curea pe o targă mobilă, pe care o împing pe alee spre ambulanța așteptându-i cu girofarul oprit.

După ce am găsit-o, am rămas acolo mult timp, sorbind din daiquiri-ul cu căpșuni și uitându-

mă pur și simplu la trupul ei fără viață, vânăt și zăcând cu fața-n jos. Nu trebuia să fii Fertility Hollis ca să-ți fi dat seama de ceva vreme că asta urma să se-ntâmple. Părul ei negru se ițea de sub bandana roșie pe care și-o legase în jurul capului. Din gura-i moartă un fir de salivă se scursese pe una dintre cărămizi. Tot corpul părea învelit în piele moartă.

Încă de la început puteai să-ți închipui că asta se va întâmpla. Tuturor o să ni se întâmple într-o zi.

Pur și simplu nu mai aveam chef să mă port frumos. Era timpul să mai fac și prostii.

Așa că mi-am mai făcut un blender plin de daiquiri, am sunat la politie și le-am spus să nu se grăbească, aici nimeni nu pleca nicăieri.

Apoi i-am dat un telefon agentului. Adevărul e că tot timpul am avut pe cineva care mi-a spus ce să fac. Biserica. Oamenii la care muncesc. Asistenta. În plus, nu suport ideea de a fi singur. Nu pot să sufăr gândul de a fi liber.

Agentul mi-a zis să stau pe loc și să dau declarații politiei. Apoi, imediat ce o să am voie să plec, o să-mi trimită o mașină. O limuzină.

Stickerele mele albe cu scris negru încă împânzesc orașul și le spun oamenilor:

Mai acordă-ți o șansă. Acordă vieții tale o ultimă șansă. Sună și o să te ajut. Și numărul meu de telefon.

E, acum toți oamenii ăia ajunși în pragul disperării vor trebui să se descurce singuri.

Limuzina o să mă ducă direct la aeroport, mi-a spus agentul. Avionul o să mă ducă la New York. Deja o echipă de oameni pe care nu i-am întâlnit în viața mea, o echipă de oameni din New York care nu știau absolut nimic despre mine îmi redacta autobiografia. Agentul m-a informat că primele șase capitole o să-mi fie trimise pe fax în limuzină, în așa fel încât să-mi memorez copilăria înainte să dau interviuri.

I-am zis agentului că îmi amintesc perfect propria copilărie.

— Varianta asta e mai bună, mi-a zis el la telefon.

Variantă?

— Avem o variantă și mai tare pentru film. Cine vrei să fie Tender Branson? întreabă agentul.

Eu vreau să fiu Tender Branson.

— În film, vreau să zic.

Îl rog să aștepte o clipă. Celebritatea începea deja să-mi aducă tot mai puțină libertate de mișcare și din ce în ce mai mult o listă de decizii prestabilite și sarcini peste sarcini peste sarcini. Nu e un sentiment prea mișto, dar e unul familiar.

Apoi m-am trezit cu polițiștii la ușă, apoi în salon unde zăcea asistenta, făcându-i fotografii din diferite unghiuri și spunându-mi să las jos paharul ca să-mi pună întrebări despre ce s-a-ntâmplat noaptea trecută.

Ăla a fost momentul în care m-am închis în baie și am avut ceea ce manualele de psihologie numesc o scurtă criză existențială.

Tipul la care lucrez mă sună din toaleta restaurantului ca să mă-ntrebe de salata lui din inimi de palmier, iar ziua mea de muncă s-a cam încheiat.

Să trăiești sau să mori?

Ies din baie, trec pe lângă polițiști și mă duc drept la telefon. Îi zic tipului la care muncesc să ia furculița de salată. S-o înfigă în miez. Cu dinții-n jos. Să ridice miezul și să sugă sucul. Apoi să pună miezul în buzunarul de la piept al costumului lui cu dungulițe, la două rânduri, de la Brooks Brothers.

— M-am prins, zice el.

Iar eu mi-am încheiat munca în casa asta.

Cu o mână țin receptorul, iar cu cealaltă le fac semn polițiștilor să pună mai mult rom în următoarea serie de daiquiri-uri.

Agentul îmi spune să nu-mi bat capul cu vreun bagaj. La New York un stilist îmi concepe deja o linie de haine tip sport, din bumbac 100%, gen îmbrăcăminte religioasă din pânză de sac, pe care vor să le promovez și care se preconizează a fi foarte vandabile.

Bagajele mă fac să mă gândesc la hotel, care mă face să mă gândesc la candelabre, care mă fac să mă gândesc la dezastre, care mă fac să mă gândesc la Fertility Hollis. E singurul lucru pe care-l las în urmă. Fertility e singura care știe totul despre mine, chiar dacă nu știe prea multe. Poate că-mi cunoaște viitorul, dar nu-mi știe trecutul. Acum nimeni nu-mi știe trecutul.

Poate cu excepția lui Adam.

El și cu Fertility știu mai multe despre mine decât știu eu însumi.

Potrivit itinerarului meu, zice agentul, mașina o să sosească în cinci minute.

E timpul să rămân în viață.

E timpul să mă reînregistrez.

În limuzină ar trebui să existe niște ochelari de soare. Evident, vreau să fiu incognito. Vreau scaune de piele neagră și geamuri fumurii. Îi zic agentului, vreau să mă întâmpine o mulțime de oameni la aeroport care să-mi scandeze numele. Vreau mai multe cocteiluri. Vreau un antrenor personal de fitness. Vreau să slăbesc opt kile. Vreau să am părul mai des. Nasul mai mic. Dinți îmbrăcați. Bărbie despicată. Pometi proeminenți. Vreau să mi se facă manichiura și vreau să mă bronzez.

Încerc să-mi amintesc ce altceva nu-i place lui Fertility la felul cum arăt.

29

Undeva deasupra Nebraskăi îmi aduc aminte că mi-am uitat peștișorul.

Trebuie să fie flămând.

Face parte din tradiția Credincioșilor conceptul că până și misionarii muncitori trebuiau să aibă grijă de ceva, o pisică, un câine, un pește. De cele mai multe ori era vorba de un pește. Ceva care să te aștepte seara acasă. Ca să nu trăiești chiar singur.

Peștișorul e ceva ce mă face să mă stabilesc într-un loc. Potrivit doctrinei bisericii, tocmai din acest motiv bărbații se însoară, iar femeile au copii. Un punct de sprijin în jurul căruia să se-nvârtă viața ta.

Pare o nebunie, dar ajungi să-ți investești toate sentimentele într-un peștișor amărât și, chiar și după ce-ai avut șase sute patruzeci de peștișori, nu-ți vine să lași chestia aia minusculă să moară de foame.

Trebuie să mă-ntorc, îi zic însoțitoarei de zbor, iar ea încearcă să se elibereze de mâna mea care a prins-o de cot.

Un avion nu reprezintă altceva decât niște șiruri de oameni care stau pe scaune și merg în aceeași direcție la mare înălțime. Drumul spre New York seamănă mult cu felul în care îmi imaginez drumul spre Rai.

E prea târziu, spune însoțitoarea de zbor. Domnule. Acesta e un zbor fără escală. Domnule. Poate după ce aterizăm, zice, am putea să sunăm pe cineva. Domnule.

Dar nu există acel cineva.

Nimeni n-o să-nțeleagă.

Nici administratorul blocului.

Nici politia.

Însoțitoarea de zbor își smucește brațul, îmi aruncă o privire, apoi trece mai departe.

Toți ceilalți pe care i-aș mai putea suna sunt morți.

Așa că îi telefonez singurei persoane care mă poate ajuta. Îi telefonez ultimei persoane din lume cu care aș vrea să vorbesc, iar ea ridică receptorul de la primul țârâit.

Operatorul o-ntreabă dacă acceptă un apel cu taxă inversă și undeva, la sute de kilometri îndărătul meu, Fertility spune da.

Îi zic bună, iar ea-mi zice bună. Nu pare absolut deloc surprinsă.

— De ce n-ai venit la cripta lui Trevor azi? Aveam întâlnire.

Am uitat, îi zic. Toată viața mi-am exersat capacitatea de a uita. E aptitudinea mea profesională cea mai importantă.

E vorba de peștișorul meu, îi zic. O să moară dacă nu-l hrănește nimeni. Poate pentru ea nu contează, dar peștișorul ăla e toată viața mea. În momentul ăsta, peștișorul e singurul lucru de care-mi pasă pe lumea asta, iar Fertility trebuie să se ducă și să-i dea de mâncare sau, mai bine, să-l ia la ea acasă.

— Mda, zice ea. Sigur. Peștișorul tău.

Da. Și trebuie hrănit în fiecare zi. Mâncarea lui preferată e lângă acvariu, pe frigider, și îi dau adresa.

— Succes cu transformarea într-un mare lider spiritual internațional, zice.

Vorbim de la o distanță tot mai mare unul de altul, avionul mă poartă spre est. Primele variante ale capitolelor introductive din autobiografia mea zac pe scaunul vecin și se dovedesc absolut șocante.

O-ntreb, de unde știe?

— Știu mai multe decât crezi, zice.

Ce, spre exemplu? O-ntreb, ce altceva mai știe?

— Ce te temi că aș putea să știu? mă chestionează Fertility.

Însoțitoarea de zbor trece în spatele unei perdele și spune:

— E neliniștit din cauza unui peștișor.

Niște femei din spatele perdelei râd, iar una dintre ele întreabă:

— E retardat?

Zic tare ca să m-audă și echipajul de zbor, nu numai Fertility, Se-ntâmplă că sunt ultimul supraviețuitor al unui cult religios aproape dispărut.

— Ce drăguț, zice Fertility.

Zic, Și nici nu cred că ne vom mai putea vedea vreodată.

— Da, da, da...

Zic, Trebuie să ajung mâine la New York. Mi se pregătește ceva baban.

La care Fertility spune:

— Normal că ți se pregătește.

Zic, îmi pare rău că n-o să mai apuc să dansez vreodată cu ea.

La care Fertility spune:

— Ba da, o să apuci.

Dacă tot știe așa de multe, îi zic, cum îl cheamă pe peștișorul meu?

— Numărul șase sute patruzeci și unu.

Și, miracolul miracolelor, chiar așa și e.

— Să nu mai ai secrete față de mine, zice. Când visez ce visez în fiecare noapte, nu prea mă mai surprinde ceva.

28

După primele cincizeci de șiruri de trepte, îmi pierd respirația. Picioarele îmi zboară în spate. Inima bate să-mi spargă pieptul. Îmi simt interiorul gurii și limba grele și lipite laolaltă cu salivă uscată.

Sunt la un aparat din ăla de fitness, un stair-climber pe care mi l-a instalat agentul. Urci scări la nesfârșit fără să te desprinzi de pe sol. Ești captiv în propria-ți cameră de hotel. E varianta modernă a experienței mistice pe care o trăiau pieile-roșii când asudau în corturile lor, singurul tip de practică vizionară pe care îl mai putem strecura în agenda noastră zilnică.

StairMaster-ul nostru către Rai.

Pe la etajul șaizeci, tricoul, leoarcă de transpirație, mi-a ajuns până la genunchi. Îmi simt alveolele plămânilor gata să cedeze, ca un fir într-un ciorap de nailon care se întinde și apoi se duce. Ceva care se rupe. În plămâni. Ca un cauciuc înainte să explodeze, așa îmi simt plămânii. Ca atunci când miroase a ars din cauză că într-un radiator sau într-un uscător de păr a intrat o scamă, așa îmi simt urechile.

Fac exercițiile astea pentru că agentul zice că am cu treisprezece kile prea mult ca să mă poată face celebru.

Dacă trupul tău e un templu, o să cam începi să resimți lipsa de întreținere. Dacă trupul tău e un templu, al meu e o ruină.

Ar cam fi trebuit să anticipez asta.

Așa cum fiecare generație îl reinventează pe Christos, agentul mă supune la programul de înfrumusețare. Agentul zice că nimeni n-o să venereze pe cineva care are colăcei de grăsime în jurul taliei așa ca mine. În zilele noastre, lumea n-o

să umple stadioanele ca să-i țină predici unu' care n-arată bine.

De-aia alerg pe loc cu șapte sute de calorii pe oră.

Pe la etajul optzeci, am senzația că vezica mi-e cuibărită între picioare. Ca atunci când rupi celofanul de pe mâncarea scoasă de la microunde și aburul îți bronzează instantaneu buricele degetelor, așa de fierbinte îmi e respirația.

Urci mai sus și mai sus și mai sus fără să ajungi nicăieri. Iluzia progresului. Vrei să te gândești la propria-ți mântuire.

Oamenii uită că o călătorie spre niciunde începe tot cu un singur pas.

Și nu pentru că s-a pogorât asupra ta spiritul marelui coiot, dar pe la etajul optzeci și unu, din cauza lipsei de oxigen, gândurile astea răzlețe ți se adună în minte. Prostiile pe care ți le-a spus agentul încep să aibă noimă. Ca atunci când freci grătarul cu amoniac și, din cauza vaporilor, pe măsură ce pielița de pui se desprinde, toate ideile tâmpite din lumea asta, cafeaua fără cofeină, berea fără alcool, StairMaster-ele, au o logică perfectă, dar asta nu pentru că ai devenit tu mai deștept, ci pentru că partea inteligentă din creierul tău și-a luat liber. Un exemplu de falsă înțelepciune. Un fel de iluminare ca mâncarea chinezească, la zece minute după ce ți se limpezește mintea, ai uitat-o complet.

Ca pungile alea transparente conținând o singură porție de alune prăjite cu miere pe care le primești în avion în locul unei mese adevărate, așa de mici simt că mi s-au făcut plămânii. După ce ai urcat optzeci și cinci de etaje, aerul e extrem de rarefiat. Brațele pompează, picioarele izbesc grele la fiecare pas. În punctul ăsta, fiecare gând e atât de profund.

Ca bulele care se formează în apă înaintea fierberii, așa răsar intuițiile astea noi.

Pe la etajul nouăzeci, fiecare gând e o epifanie.

Paradigmele se topesc în stânga și-n dreapta.

Orice banalitate se transformă într-o metaforă fantastic de puternică.

Sensul profund al tuturor lucrurilor ți se revelează dintr-odată.

Și totul e așa de încărcat de sens.

Așa de intens.

Atât de autentic.

Tot ce-mi spune agentul are o logică perfectă. Spre exemplu, dacă Isus Christos ar fi murit în închisoare, fără ca nimeni să-l vadă, fără ca nimeni să-l jelească ori să-l schingiuiască, am mai putea fi mântuiți?

Cu tot respectul cuvenit.

Potrivit agentului, factorul cel mai important care te transformă într-un sfânt îl reprezintă numărul aparițiilor în presă.

Pe la etajul o sută, totul devine limpede, întregul univers, și asta nu pentru că vorbesc endorfinele din tine. Dacă urci mai mult de o sută de etaje, intri automat într-o stare mistică.

La fel ca atunci când un copac se prăbușește în pădure și nu-l aude nimeni, îți dai seama că, dacă nu ar fi existat nici un martor al calvarului lui Christos, am mai fi noi mântuiți?

Secretul mântuirii depinde de câtă atenție primești. Cât de ridicat e profilul mediatic. Cota de audiență. Expunerea pe care o obții. Popularitatea. Recenziile din presă.

Bârfele.

Pe la etajul o sută, tot părul îți e năclăit de transpirație. Mecanica plicticoasă care îți pune trupul în mișcare devine extrem de clară, plămânii trag aerul necesar sângelui tău, inima pompează sângele către mușchi, tendoanele poplitee se strâng, încordându-se ca să-ți ridice piciorul, cvadricepșii se contractă ca să-ți aducă genunchii în față. Sângele transportă hrană și aer ca să fie

arse de mito-alea-cum-le-o-zice din miezul fiecărei celule musculare.

Scheletul e doar un mijloc de susținere a țesuturilor care altfel s-ar risipi pe podea. Transpirația nu e altceva decât un mod prin care corpul tău se răcorește.

Revelațiile te copleșesc din toate părțile.

Pe la etajul o sută cinci, nu-ți vine să crezi că ești sclavul acestui trup, acestui copil supradimensionat. Pe care trebuie să-l hrănești, să-l bagi în pat sau să-l duci la baie. Nu-ți vine să crezi că n-am reușit să inventăm ceva mai bun. Ceva care să nu aibă nevoie de atâta atenție. Ceva care să nu-ți ocupe atâta timp.

Și îți dai seama că oamenii iau droguri pentru că e singura aventură personală reală care le-a mai rămas în lumea lor aflată sub constrângerea timpului, a legii și ordinii, a delimitării proprietății.

Numai în droguri sau în moarte vom afla ceva nou, dar moartea e pur și simplu prea posesivă.

Îți dai seama că n-are rost să faci nimic dacă nu există cineva care să te privească.

Te-ntrebi, oare dacă în momentul răstignirii prezența publicului ar fi fost mai scăzută, s-ar fi reprogramat spectacolul?

Îți dai seama că agentul a avut dreptate. N-ai văzut niciodată vreun crucifix pe care Isus să nu fie aproape gol. N-ai văzut niciodată un Isus gras. Sau un Isus cu păr pe corp. Cu bustul său gol, Isusul de pe toate crucifixele pe care le-ai văzut ar putea foarte bine să facă reclamă la niște jeanși de designer sau la colonie pentru bărbați.

Viața e fix așa cum a spus agentul. Îți dai seama că, dacă nu există cineva care să te privească, mai bine stai acasă. Și ți-o iei la labă. Sau te uiți la televizor.

Pe la etajul o sută zece, îți dai seamă că, dacă nu te vezi pe o casetă video sau, mai bine, dacă nu apari în fața întregii lumi într-o transmisie live prin satelit, pur și simplu nu exiști.

Ești copacul ăla care se prăbușește în pădure și tuturor li se rupe.

Nu contează că faci ceva. Dacă nimeni nu observă, viața ta e un mare zero. Nada. Canci.

False sau nu, genul ăsta de adevăruri colcăie în tine.

Îți dai seama că neîncrederea noastră în viitor ne face să nu putem renunța la trecut. Nu putem abandona conceptul de cine am fost. Toți adulții care se joacă de-a arheologii printre vechiturile pe care le scoatem la vânzare în curte, cotrobăind după jucării de lemn, jocuri de masă, CandyLand, Twister, fac asta pentru că sunt îngroziți. Deșeurile se transformă în relicve sfinte. Mystery Date. Jocuri cu cercul. Devenim nostalgici după ceea ce tocmai am aruncat la gunoi pentru că ne e teamă să evoluăm. Să creștem, să ne schimbăm, să slăbim, să ne reinventăm. Să ne adaptăm.

Asta țipă agentul la mine în timp ce eu asud pe StairMaster.

— Adaptează-te!

Totul se mișcă-n viteză, în afara de mine și de trupul meu transpirat, cu tranzitul intestinal și pilozitatea corporală. Cu alunițele și unghiile mele galbene de la picioare. Îmi dau seama că am rămas blocat cu trupul ăsta al meu care deja se dezintegrează. Șira spinării parcă e forjată din fier încins. Brațele mi se bălăbănesc, subțiri și ude de sudoare, de-o parte și de alta a corpului.

De vreme ce schimbarea e constantă, te întrebi dacă nu cumva oamenii își doresc așa de mult moartea pentru că e singurul mod în care simt că în sfârșit finalizează ceva.

Agentul țipă la mine că, oricât de bine ai arăta, corpul tău e doar o haină cu care te-mbraci când te duci să ți se decerneze Premiul Oscar.

Mâna ta e acolo doar ca să ai cu ce să ții Premiul Nobel.

Ai buze doar ca să trimiți bezele gazdei unui talk-show.

Și asta chiar și atunci când arăți bine de la natură.

Pe la etajul o sută douăzeci îți vine să râzi. Pentru că oricum o să-l pierzi. Corpul. Pentru că deja îl pierzi. E timpul să pariezi totul sau nimic.

De-aia când agentul îți aduce steroizi anabolizanți spui da. Spui da ședințelor consecutive de bronzat. Epilare prin electroliză? Da. Fațete dentare? Da. Dermabraziune? Da. Peeling chimic? Potrivit agentului, secretul ca să ajungi celebru e să spui tot timpul da.

27

În mașina care m-a luat de la aeroport, agentul îmi arată leacul pentru cancer. Se cheamă ChemoSolv. E menit să dizolve tumorile, zice, apoi își deschide servieta și scoate un flacon de medicamente de culoare maronie, care conține niște capsule negre.

Facem un salt înapoi în timp, înainte de stair-climber, în momentul în care l-am întâlnit prima dată față-n față pe agent în noaptea în care venise să mă ia de la aeroport, la New York. Înainte să-mi spună că sunt prea gras ca să devin celebru. Când avionul meu aterizează, afară s-a lăsat întunericul. Nimic spectaculos. E noapte, luna arată la fel ca la noi acasă, agentul e un bărbat obișnuit care mă așteaptă la coborârea din avion, cu ochelari și cu părul șaten pieptănat cu cărare pe-o parte.

Ne strângem mâinile. O mașină trage lângă bordură, iar noi ne urcăm în spate. Își ridică pantalonii, prinzându-i de dungă, când se așază. Costumul pare făcut la comandă.

El însuși pare etern și durabil. Nici nu l-am cunoscut bine și deja îmi dă aceeași senzația ca atunci când cumpăr ceva imposibil de reciclat.

— Celălalt medicament pentru cancer pe care-l avem se numește Oncologic, îmi spune, și-mi întinde alt flacon maroniu. Mașina în care ne-am suit e frumoasă, capitonată peste tot cu piele neagră. Merge chiar mai lin decât avionul.

Al doilea flacon conține și mai multe pastile și are lipită o etichetă farmaceutică, așa cum vezi peste tot. Agentul scoate încă un flacon.

— Ăsta e unul dintre medicamentele noastre pentru SIDA, zice. E cel mai popular. Scoate flacon după flacon. Ăsta e cel mai eficient tratament pentru tuberculoza rezistentă la antibiotice. Ăsta e pentru ciroza hepatică. Pentru

Alzheimer. Nevrită multiplă. Mielom multiplu. Scleroză multiplă. Rinovirus, zice, scuturând fiecare flacon și făcând pilulele dinăuntru să zornăie. Apoi mi le dă să le văd.

ViralSept, scrie pe un flacon.

MaligNon, scrie pe altul.

CerebralSave.

Kohlercaine.

Termeni fără sens.

Toate flacoanele sunt la fel, cu capac alb, cu protecție împotriva copiilor, iar etichetele par a fi de la aceeași farmacie.

Agentul vine ambalat într-un costum din stofă gri, mărime medie și e echipat doar cu o servietă. Are ochi căprui. O gură. Unghii curate. Nimic ieșit din comun în afară de ceea ce-mi spune.

— Zi orice boală vrei și o să vezi că avem un medicament pentru ea.

Mai scoate încă doi pumni de flacoane maronii și le scutură.

— Le-am adus ca să-ți demonstrez ceva.

Cu fiecare secundă care trece, mașina alunecă prin beznă, pătrunzând tot mai adânc în New York City. Mașinile din jurul nostru înaintează și ele în ritm. Luna înaintează în ritm. Îi spun că, în cazul ăsta, mă mir că toate bolile astea încă mai există pe lume.

— Păcat, zice agentul, că noile tehnologii medicale nu țin pasul cu partea de marketing a afacerii. Vreau să zic că de ani de zile avem pregătit planul de sprijinire a vânzărilor, cănile de cafea inscripționate pentru doctori, reclamele optimiste din reviste, lansarea produsului, dar e aceeași veche poveste. Cercetarea și dezvoltarea au rămas în urmă cu ani și ani. Maimuțele din laboratoare încă mai mor ca muștele.

Dinții lui, două șiruri perfecte, par a fi fost montați în gură de un bijutier.

Pilulele pentru SIDA arată ca alea pentru cancer, care arată ca alea pentru diabet, întreb,

Adică chestiile astea n-au fost încă inventate?

— Hai să nu folosim termenul ăsta, „inventat”, spune agentul. Face ca totul să pară așa de premeditat.

Dar nu sunt adevărate, nu?

— Bineînțeles că sunt adevărate, spune agentul și-mi ia primele două flacoane din mână. Sunt înregistrate și au copyright. Deținem copyright-ul pentru o listă de aproape cincisprezece mii de denumiri de produse încă în curs de dezvoltare. Inclusiv tu ești pe lista asta.

— Asta voiam să-ți demonstrez, zice.

E în curs de dezvoltare un tratament pentru cancer?

— Suntem o firmă de strategii de marketing *bară* relații publice, zice. Meseria noastră e să creăm conceptul. Brevetăm un medicament. Înregistrăm denumirea. În momentul în care altcineva vrea să dezvolte produsul respectiv, vine la noi, de voie sau de nevoie.

Îl întreb, De ce de nevoie?

— Pentru că noi brevetăm toate combinațiile posibile și imposibile de cuvinte, cuvinte grecești, latinești, englezești, ce vrei tu. Avem toate drepturile legale asupra oricărui termen imaginabil pe care o companie farmaceutică l-ar putea folosi pentru a denumi un nou produs. Numai pentru diabet avem o listă de o sută patruzeci de nume, zice. Scoate din servietă un teanc de foi capsate și mi-l înmânează.

GlucoCure, citesc acolo.

InsulinEase.

PancreAid. Hemazine. Glucodan. Growdenase. Dau pagina și flacoanele îmi alunecă din poală, rostogolindu-se cu un zornăit pe podeaua mașinii.

— Dacă o companie care o să inventeze vreodată un medicament pentru diabet va dori să folosească o combinație de cuvinte care se referă

fie și pe departe la boala respectivă, va trebui să închirieze acest drept de la noi.

Deci toate pilulele astea, zic, sunt placebo. Desfac un flacon și-mi răstorn în palmă o tabletă lucioasă, roșu-închis. O ling și constat că are glazură de ciocolată. Altele sunt niște capsule din gelatină care conțin zahăr pudră.

— Machete, zice. Prototipuri.

— Ceea ce vreau să spun, continuă el, e că fiecare moment din cariera ta cu noi a fost deja stabilit și că profețim venirea ta de mai bine de cincisprezece ani.

— Îți spun asta ca să nu te mai agiți.

Dar tragedia care a lovit Biserica Credincioșilor a avut loc doar acum zece ani.

Și-mi bag în gură o pilulă portocalie de Geriamazone.

— Te-am luat sub supraveghere, zice. În clipa în care numărul Credincioșilor supraviețuitori a scăzut sub o sută, am declanșat campania. Numărătoarea asta inversă pe care o face toată mass-media de șase luni încoace e invenția noastră. N-avea nevoie decât de ajustări. La început n-a fost nimic special, toate chestiile astea urmează același model, nu trebuie decât să completezi spațiile libere, să dai *search* și *replace,* să schimbi automat, dar totul e gata aranjat. Nu mai aveam nevoie decât de o persoană și de un nume. Și aici intri tu-n joc.

Din alt flacon scot vreo două duzini de Inazan și le țin sub limbă până li se dizolvă învelișul negru de zahăr. Până când se topește ciocolata.

Agentul scoate din servietă alte foi tipărite și mi le întinde.

Ford Merit, citesc acolo.

Mercury Rapture.

Dodge Vignette.

— Avem copyright-ul pentru nume de mașini care n-au fost încă proiectate, zice, pentru soft-uri care n-au fost încă scrise, tratamente miraculoase

pentru epidemii care încă n-au izbucnit, pentru orice produs pe care-l putem anticipa.

Sparg în măsele o supradoză dulce de pilule albastre de Donnadon.

Agentul se uită la mine și oftează.

— Gata cu caloriile goale, zice. Prima noastră operație serioasă e să te aranjăm pentru campanie. Culoarea asta e naturală? mă-ntreabă agentul, referindu-se la părul meu.

Îmi torn în gură un milion de miligrame de Jodazone.

— Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, zice agentul, ești mai gras cu treisprezece kile decât ne trebuie.

Pot să-nțeleg cum funcționează chestia cu pilulele false. Ceea ce nu pricep e cum poți să declanșezi o campanie în jurul unui eveniment înainte ca acesta să aibă loc. Era imposibil să se orchestreze o campanie înainte să aibă loc Izbăvirea.

Agentul își scoate ochelarii și le pliază brațele. Îi pune în servietă, apoi îmi ia din mână listele cu viitoarele produse miraculoase, medicamente și mașini și le pune și pe-astea în servietă. Îmi smulge flacoanele goale din mâini, care acum nu mai scot nici un sunet.

— Adevărul e, zice, că niciodată nu se-ntâmplă nimic nou.

— Le-am văzut pe toate, zice.

— Ascultă aici, zice.

În 1653, Biserica Ortodoxă Rusă a modificat câteva practici de cult. Doar niște schimbări minore în textul liturghiei. Doar cuvinte. Limbaj. Și nu erau în altă limbă, ci tot în rusă, pentru Dumnezeu. Un anume patriarh Nikon a introdus schimbările respective în momentul în care nobilimea începuse să adopte obiceiurile occidentale, după care s-a apucat să-i excomunice pe toți cei care s-au răzvrătit împotriva schimbărilor.

Agentul bâjbâie la picioarele mele, în întuneric, și culege celelalte flacoane.

Din câte îmi povestește agentul, călugării care au refuzat să accepte schimbările din practica liturgică s-au refugiat în mănăstiri îndepărtate. Autoritățile însă îi vânau și-i persecutau. Pe la 1665, mici grupuri de călugări începuseră să-și dea foc. Asemenea sinucideri în grup au continuat în nordul Europei și în vestul Siberiei până prin 1670. În 1687, vreo două mii șapte sute de călugări au ocupat o mănăstire, s-au baricadat înăuntru și și-au dat foc. În 1688, alți o mie cinci sute de „vechi-credincioși" au ars de vii în mănăstirea în care se închiseseră. Până la sfârșitul secolului al XVII-lea, se estimează că douăzeci de mii de călugări au preferat să se omoare decât să se supună autorităților.

Își închide servieta și se apleacă în față.

— Și călugării ăștia ruși au continuat să se sinucidă până prin 1897, zice. Sună cunoscut?

Vezi povestea lui Samson din Vechiul Testament. Sau cazul iudeilor care s-au omorât în urma asediului cetății Masada. Sau practica seppuku, întâlnită la japonezi. Sati la hinduși. Endura la catharii din sudul Franței, în secolul al XII-lea. Agentul socotea fiecare sectă pe degete. Stoicii. Epicureii. Amerindienii din Guyana care se omorau ca să reînvie în chip de albi.

— Mai aproape de zilele noastre, sinuciderea colectivă a membrilor sectei Templul Oamenilor în 1978 s-a soldat cu nouă sute doisprezece morți.

Tragedia care a lovit Secta Davidienilor a lăsat în urmă șaptezeci și șase de morți.

Sinuciderile și omorurile membrilor Ordinului Templului Solar au totalizat cincizeci și trei de persoane.

Sinuciderile adepților sectei Poarta Raiului au numărat treizeci și nouă de victime.

— Biserica Credincioșilor a fost doar un alt eveniment minor din cultura noastră colectivă.

Nimic altceva decât încă o sinucidere în masă previzibilă într-o lume plină de facțiuni schismatice care se târâie așa până când se ajunge într-un moment critic. Care survine fie din cauză că liderul lor e pe moarte, așa cum s-a întâmplat în cazul sectei Poarta Raiului, fie pentru că sunt provocați de autorități, așa cum au pățit călugării ruși, cei din Ordinul Templului Solar sau cei din parohia Bisericii Credincioșilor.

— De fapt, e o treabă îngrozitor de plictisitoare, zice. Să prevezi viitorul bazându-te pe trecut. La fel de bine am putea să fim și o companie de asigurări; cu toate astea, meseria noastră e să facem ca sinuciderile ritualice să pară vii și atrăgătoare de fiecare dată.

După ce am cunoscut-o pe Fertility, mă-ntreb dacă sunt ultimul om din lume care se mai miră de ceva. Fertility, cu visele ei despre dezastre, și tipul ăsta ras și frezat, cu teoria lui despre istoria care se-nchide ca un cerc, sunt ca sacul și peticul.

— Realitatea înseamnă că trăiești cât trăiești, apoi mori, zice agentul. Dar adevărul e că nimeni n-are chef de realitatea asta.

Agentul închide ochii și își apasă fruntea cu palma.

— Adevărul e că Biserica Credincioșilor nu era cu nimic deosebită de altele. A fost întemeiată de un grup de mileriți[13] schismatici în 1860, în epoca Marii Deșteptări, într-o perioadă în care numai în California asemenea mișcări schismatice au înființat peste cincizeci de comunități utopice.

Își deschide un ochi și arată cu degetul spre mine.

— Ai un animal de companie, ceva, o pasăre sau un pește.

Îl întreb de unde știe că am un pește.

— Nu știam dacă e adevărat, dar era foarte probabil, spune el. În 1939, Credincioșii le conferiseră misionarilor lor muncitori așa-numitul Privilegiu al Mascotei, dreptul de a deține un

animal de companie. În anul respectiv, o biddy a furat un copil de la familia la care lucra. Deținerea unui animal de companie era menită să sublimeze nevoia de a acorda îngrijire celui care e dependent de asta.

O biddy care a furat copilul cuiva.

— În Birmingham, statul Alabama. Evident, s-a sinucis în clipa în care a fost descoperită.

Îl întreb ce altceva mai știe despre mine.

— Ai o problemă cu masturbarea.

Asta era simplu de știut, îi zic. Scria în dosarul meu de supraveghere.

— Deloc, zice. Din fericire pentru noi, toate dosarele asistentei tale au dispărut. Nimeni nu poate să conteste absolut nimic din ceea ce afirmăm în privința ta. A, să nu uit, ți-am scăzut șase ani din viață. Dacă te-ntreabă cineva câți ani ai, să-i spui că douăzeci și șapte.

Și ce altceva mai știe despre problemă, mă rog, despre mine?

— Despre masturbare?

Despre cum comit păcatul lui Onan.

— Se pare că toți misionarii muncitori aveți o problemă cu masturbarea.

Ehe, dac-ar ști el. Undeva, în dosarele pierdute care conțin toată istoria cazului meu, stă scris că am fost exhibiționist, că am avut sindrom bipolar, că am fost misofob, cleptoman etc. Undeva, în noaptea din urma noastră, asistenta duce secretele mele cu ea în mormânt. Undeva, la o jumătate de lume în urma noastră, pândește fratele meu.

Dacă tot e așa expert, îl întreb pe agent dacă există date că oamenii ăia care trebuiau să se sinucidă, dar n-au făcut-o, au fost omorâți. În celelalte religii, a existat cineva care s-a apucat să-i ucidă pe supraviețuitori.

— Câțiva dintre supraviețuitorii sectei Templul Oamenilor au fost omorâți, iar crimele au rămas neelucidate. La fel s-a întâmplat și în cazul

Ordinului Templului Solar. Și tocmai problemele pe care le-a întâmpinat guvernul canadian în cazul membrilor din Ordinul Templului Solar au determinat guvernul nostru să instituie Programul de Retenție a Supraviețuitorilor. E vorba de mici grupuri, adepți ai Ordinului Templului Solar din Franța și din Canada, care au continuat să se sinucidă și să se omoare între ei ani de zile după tragedie. „Plecări", așa denumiseră ei omorurile astea.

— Adepții acestui Temple Solaire își dădeau foc cu benzină sau se aruncau în aer folosind butelii cu propan, care credeau că îi vor propulsa spre viața eternă de pe steaua Sirius, spune el, arătând spre cerul nopții. Prin comparație, tărășenia cu Credincioșii e infinit mai banală.

Îl întreb, a anticipat cumva și vreun supraviețuitor al bisericii care îi vânează și îl omoară pe toți Credincioșii rămași?

— Un alt supraviețuitor al bisericii în afară de tine? întreabă agentul.

Da.

— Care să-i omoare pe ceilalți, zici?

Da.

Uitându-se la luminile New Yorkului care trec pe lângă noi, agentul zice:

— Un *killer* Credincios? Doamne-Dumnezeule, sper că nu.

Uitându-mă la aceleași lumini de dincolo de geamul fumuriu, la steaua Sirius și la reflexia propriului meu chip, murdar de ciocolată în jurul gurii, zic, mda. Și eu sper.

— Toată campania noastră se bazează pe faptul că ești ultimul supraviețuitor, zice. Dacă mai există un alt Credincios viu pe lume, înseamnă că mi-am pierdut timpul degeaba cu tine. Toată campania s-a dus pe apa sâmbetei. Dacă nu ești singurul Credincios viu din lume, n-avem ce face cu tine.

Deschide servieta cu un pocnet și scoate un flacon maroniu.

— Uite, zice, ia două pastile de Serenadon. E cel mai bun tratament împotriva anxietății inventat vreodată.

Numai că nu există încă.

— Fă-te și tu că așa e, zice, ca să aibă un efect placebo.

Și-mi toarnă două pastile în palmă.

26

Lumea o să zică că am înnebunit din cauza steroizilor.

Durateston 250.

Mifepristone, anticoncepționalele fabricate în Franța.

Plenastril din Elveția.

Masterone din Portugalia.

Ăștia sunt steroizi adevărați, nu doar niște denumiri cu copyright ale unor viitoare medicamente. Sub formă de ser injectabil, de tablete, de plasturi transdermali.

Lumea o să fie convinsă că steroizii m-au adus aici, că m-au transformat în dementul ăsta care a deturnat un avion și zboară în jurul lumii ca să se sinucidă. Ca și cum lumea ar avea idee despre cum e să fii un lider spiritual celebru și faimos. Ca și cum ar exista măcar un om din toată lumea asta care să nu se uite deja în jur după un nou guru, cineva care să dea un sens stilului lor de viață plictisitor, lipsit de riscuri în timp ce urmăresc știrile și emit judecăți în privința mea. Toți oamenii caută așa ceva, o mână întinsă de care să se apuce. Ceva menit să-i liniștească. Promisiunea că totul va fi bine. Asta-i tot ce vor de la mine. De la mine cel stresat, cel disperat, cel faimos. Cel aflat sub o enormă presiune. Nici unul dintre oamenii ăștia habar n-are cum e să fii un mare și *glamorous,* un mare și charismatic model demn de urmat.

Pe la etajul o sută treizeci începi să urli, să zbieri, să delirezi.

Nu că cineva, poate cu excepția lui Fertility, ar ști cât efort am făcut, zi și noapte, ca să ajung aici.

Ia gândiți-vă cum ar fi ca întreaga voastră viață să se transforme într-un serviciu pe care nu-l

puteți suferi.

Nu, nu vreți să vă gândiți, pentru că toată lumea consideră că întreaga viață ar trebui să fie cel puțin la fel de plăcută ca masturbarea.

Tare-aș vrea să-i văd pe oamenii ăștia încercând măcar o dată să vadă cum e să trăiești în camere de hotel, să aibă parte de *room service* cu mâncare săracă în grăsimi și să fie măcar pe jumătate la fel de convingători ca mine când se prefac că și-au găsit liniștea interioară și uniunea cu Dumnezeu.

Când ajungi celebru, mâncarea nu mai e mâncare; sunt șase sute de grame de proteine, trei sute de grame de carbohidrați, o alimentație fără sare, fără grăsimi, fără zahăr. O masă la două ore, de șase ori pe zi. Nu mai mănânci. Asimilezi proteine.

Cremă pentru întinerire cu efect de regenerare celulară. Nu te mai speli, te exfoliezi. Nu mai răsufli, ci respiri.

Aș fi primul care să-l felicite pe cel care s-ar descurca mai bine ca mine în încercarea de a mima frumusețea perfectă și de a transmite mesaje vag inspiraționale:

Liniștiți-vă. Toată lumea, respirați adânc. Viața e bună. Fiți buni și drepți. Fiți una cu iubirea.

Vezi să nu.

La majoritatea spectacolelor, aceste profunde mesaje și convingeri interioare scrise de echipa mea de creație îmi parvin cu treizeci de secunde înainte să urc pe scenă. De-aia fac șmecheria aia cu rugăciunea în tăcere la deschiderea spectacolului. Ca să am un minut la dispoziție în care să-mi țin ochii-n jos și să citesc scenariul.

Trec cinci minute. Zece minute. Mai simți încă cele 400 de miligrame de Deca-Durabolin și cipionat de testosteron care ți-au fost injectate în culise ca pe o gâlmă în pielea curului. Cei cincisprezece mii de credincioși plătitori stau în genunchi în fața ta, cu capetele plecate. Așa cum

crește țipătul sirenei unei ambulanțe pe o stradă pustie, tot așa simți chimicalele revărsându-se în fluxul sangvin.

Am început să port veșmintele alea liturgice pentru că, dacă iei Equipoise, juma' din timp umbli cu ea sculată.

Trec cincisprezece minute și oamenii sunt tot în genunchi.

Când ești gata, nu trebuie decât să spui cuvântul magic.

Amin.

Și începe spectacolul.

— Sunteți copiii armoniei într-un univers al vieții eterne, plin de belșugul nemărginit al dragostei și bunăstării, bla, bla, bla. Mergeți în pace.

De unde scoate echipa mea de creație replicile astea, n-aș putea spune.

Ca să nu mai vorbim de miracolele pe care le-am înfăptuit pe postul național de televiziune. De micul meu miracol din pauza Super Bowl-ului. De toate dezastrele pe care le-am prevestit, de viețile pe care le-am salvat.

Știți vechea zicală: Nu contează *ce* știi.

Contează *pe cine* știi.

Oamenii cred că e așa de ușor să fii eu și să apari în fața unei mulțimi de credincioși pe stadion și să-i conduci în rugăciune, apoi să te urci într-un avion care te poartă către următorul stadion, către următorul spectacol care va avea loc în mai puțin de o oră, și în tot acest timp să-ți păstrezi o înfățișare care vibrează de sănătate. Vă zic eu, nu e deloc ușor, cu toate astea, oamenii te consideră dement dacă deturnezi un avion. Oamenii habar n-au cum stau lucrurile cu vibrația sănătoasă, dinamică și vibrantă.

Dar lasă-i măcar să-ncerce să adune destule rămășițe de-ale mele pentru autopsie. Nu e treaba nimănui că ficatul meu funcționează prost. Sau că splina și vezica biliară sunt enorme sub efectul

hormonilor de creștere. Ca și cum ei n-ar fi gata oricând să-și injecteze o chestie extrasă din glanda pituitară a unor cadavre ca să dea la fel de bine pe sticlă ca mine.

Celebritatea implică riscuri. Trebuie să iei levotiroxină sodică să nu te-ngrași. Da, trebuie să-ți faci griji în privința sistemului nervos central. Ai insomnii. Metabolismul o ia razna. Ai palpitații. Transpiri. Ești într-o permanentă stare de nervozitate, dar arăți extraordinar.

Ține minte, inima îți bate doar ca să poți să fii un obișnuit al dineurilor de la Casa Albă.

Ai un sistem nervos central doar ca să ții un discurs în fața Adunării Generale a ONU.

Amfetaminele sunt drogul american prin excelență. Cu ele obții atât de multe. Arăți superb și împlinirea e numele tău.

— Corpul tău, țipă agentul, e cel al modelului care prezintă linia ta de îmbrăcăminte sport de designer!

Tiroida începe să blocheze producerea normală a tiroxinei.

Dar tot arăți extraordinar. Și ești, da, ești Visul American. Ești creșterea economică constantă.

Potrivit spuselor agentului, oamenii se află în căutarea unui lider, vor ceva care să vibreze. Ceva impunător. Ceva dinamic. Nimeni nu-și dorește un Dumnezeu pricăjit. Vor haine care să-ți vină ca turnate. Pectorali barosani. Picioare lungi. Bărbia ferm despicată. Gambe musculoase.

Vor ceva supraomenesc.

Vor o viață supradimensionată.

Nimeni nu e mulțumit doar cu un trup corect din punct de vedere anatomic.

Oamenii vor mărire anatomică. Augmentare chirurgicală. Înnoire și îmbunătățire. Implanturi cu silicon. Injecții cu colagen.

Doar așa, ca să știți, după prima serie de Deca-Durabolin, nici nu mă mai puteam apleca să-

mi înnod șireturile de la pantofi, atât de tare mi se măriseră brațele. Nu-i nici o problemă, mi-a zis agentul și a angajat pe cineva care să-mi lege șireturile.

După ce am luat Metahapoctehosich rusesc timp de șaptesprezece săptămâni, mi-a căzut tot părul, drept care agentul mi-a cumpărat o perucă.

— Trebuie să mă ajuți și tu în chestia asta, îmi spune agentul. Nimeni nu vrea să se-nchine la un Dumnezeu care se-ncheie singur la șireturi.

Nimeni nu vrea să se-nchine la tine dacă ai aceleași probleme, aceeași respirație urât mirositoare, același păr dezordonat și aceleași pielițe la unghii ca o persoană obișnuită. Trebuie să fii tot ce oamenii obișnuiți nu sunt. Acolo unde ei au dat greș, tu trebuie să mergi până la capăt. Să fii așa cum le e prea frică să fie. Să devii cineva pe care să-l admire.

Oamenii care fac shopping cu limba scoasă după un Mesia se uită în primul rând la calitate. Nimeni n-o să urmeze un ratat. Când vine vorba să aleagă un mântuitor, n-o să se oprească la o banală ființă umană.

— O perucă e mai bună pentru tine, mi-a spus agentul. Denotă exact nivelul ăla de perfecțiune constantă de care avem nevoie. Când cobori din elicopter, în curentul ăla făcut de elice, și când stai tot timpul în public, nu poți controla cum o să-ți stea părul.

Din câte îmi explică agentul, targetul nostru nu-l reprezintă oamenii cei mai inteligenți, ci ăia care sunt cei mai mulți.

— De-acum înainte, gândește-te la tine ca la o Cola fără zahăr, mi-a zis.

— Gândește-te la toți tinerii ăia care se chinuiesc cu religii demodate sau care nu au o religie, gândește-te că ei sunt piața țintă.

Oamenii încearcă să pună totul cap la cap. Au nevoie de o teorie unificată a câmpului care să îmbine *glamour*-ul cu sfințenia, moda cu

spiritualitatea. Oamenii trebuie să împace ideea de a fi bun cu cea de a arăta bine.

După zile și zile fără hrană solidă, cu somn limitat, în care am urcat mii de scări în timp ce agentul îmi urla toate ideile astea la nesfârșit, mi se părea că totul are o logică perfectă.

Echipa responsabilă cu muzica îmi compunea imnuri încă dinainte ca agentul să mă contacteze și să semnez contractul. Echipa de creație îmi finaliza autobiografia. Echipa media se ocupa de comunicate de presă, acorduri de licențiere, spectacolul de patinaj Tragica Moarte a Credincioșilor pe Gheață, transmisiunile prin satelit, ședințele de bronzare. Echipa de imagine are controlul creativ asupra aspectului meu. Echipa de creație are controlul asupra tuturor cuvintelor care-mi ies din gură.

Ca să-mi ascund acneea provocată de seriile de Laurabolin, am început să mă machiez. Ca să mă vindec de acnee, cineva din echipa de asistență mi-a făcut rost de o rețetă pentru Retin-A.

Ca să prevină căderea părului, echipa mă dădea cu Rogaine.

Toate chestiile pe care le luam ca să mă aranjez aveau efecte secundare care trebuiau combătute. Apoi chestiile pe care le luam ca să combat efectele secundare aveau, la rândul lor, efecte secundare care trebuiau combătute și ele, și tot așa.

Imaginați-vă povestea Cenușăresei în care personajul se uită-n oglindă și de acolo îl privește un cu totul alt chip. Orice cuvânt pe care-l rostește e scris de o echipă de profesioniști. Toate hainele cu care se-mbracă au fost alese sau create de o echipă de designeri.

Fiecare minut al fiecărei zile e planificat de agentul lui.

Poate că în sfârșit începeți să vă faceți o idee.

În plus, eroul vostru e injectat cu atâtea medicamente pe care poți să le cumperi doar în

Suedia sau în Mexic, încât, dacă se uită-n jos, nu mai vede nimic din cauza pieptului bombat. E bronzat, ras, împerucat și programat pentru că oamenii din Tucson, oamenii din Seattle, din Chicago sau din Baton Rouge n-au chef de un avatar cu păr pe spate.

Pe la etajul două sute atingi starea cea mai înaltă.

Ai ajuns un organism anaerob, nu mai arzi grăsime, ci mușchi, dar ai mintea limpede ca cristalul.

Adevărul e că toate astea fac parte din procesul de sinucidere. Ședințele de bronzat și steroizii sunt o problemă doar dacă ai de gând să trăiești mult.

Pentru că singura diferență dintre sinucidere și martiriu o constituie reflectarea în presă.

Dacă un copac se prăbușește în pădure și nu-l aude nimeni, n-o să zacă acolo până putrezește?

Și dacă Christos ar fi murit din cauza unei supradoze de barbiturice, singur pe pardoseala băii, s-ar mai fi înălțat El la ceruri?

Problema nu s-a pus niciodată dacă o să mă omor sau nu. Tot efortul ăsta, toți banii și toată pierderea asta de timp, echipa de creație, medicamentele, dieta, agentul, urcatul unor scări care nu duc nicăieri, toate n-au urmărit decât un singur lucru: atunci când o să-mi iau zilele, toți ochii să fie pe mine.

25

E singura dată când agentul mă-ntreabă unde mă văd peste cinci ani.

Mort, îi zic. Mă văd mort și putrezind. Sau mort și ajuns cenușă, mă văd ars și prefăcut în cenușă.

Mi-aduc aminte că în buzunar aveam un pistol încărcat. Stăteam de vorbă doar noi doi în culisele unei săli pline de oameni, cufundată în întuneric. Țin minte că era seara primei mele apariții în public.

Mă văd mort și putrezind în Iad, îi zic.

Îmi aduc aminte că-n seara aia plănuiam să mă sinucid.

I-am spus agentului, îmi închipui că o să-mi petrec prima mie de ani în iad, pe o poziție *entry-level,* dar după asta vreau să fiu avansat și să fac parte din management. Să fiu un jucător important. Și să vezi atunci cum o să cunoască Iadul o creștere enormă a cotei de piață în următorul mileniu. Vreau să fiu pe val.

Agentul mi-a zis că i se pare o viziune destul de realistă.

Mi-aduc aminte că stăteam acolo și fumam. Pe scenă, un predicator local se ocupa de încălzirea asistenței. Sarcina lui era să se asigure că publicul va da în hiperventilație. Cântatul din răsputeri ajută foarte mult la treaba asta. Sau incantațiile. Din câte spune agentul, când oamenii zbiară în halul ăsta sau cântă din toți plămânii *Amazing Grace,* respiră prea mult. Sângele nostru e un acid. Când se hiperventilează, nivelul dioxidului de carbon din sânge scade, iar sângele le devine un alcalin, o bază.

— Alcaloză respiratorie, zice agentul.

Pe oameni îi ia cu amețeală. Le țiuie urechile și se prăbușesc, degetele de la mâini și de la

picioare le amorțesc, simt dureri în piept, transpiră. Asta ar fi, chipurile, euforia. Oamenii cad la podea cu mâinile cârcite ca niște gheare.

Ăsta ar trece drept extaz.

— Cei din branșa religiei îi zic pescuit de homari, spune agentul. Sau îi zic delir.

Mișcările repetitive contribuie la obținerea efectului, așa că spectacolul de deschidere de pe scenă include toate aceste rutine. Publicul bate din palme la unison. Șiruri nesfârșite de oameni se țin de mâini și se leagănă laolaltă, cuprinși de frenezie. Își flutură mâinile deasupra capului.

Cine-o fi inventat schemele astea, zice agentul, mai mult ca sigur face și desface-n Iad.

Îmi amintesc că sponsorul evenimentului era SummerTime - Limonadă instant ca pe vremuri.

Când îmi vine rândul să intru pe scenă, după spectacolul de deschidere, va trebui să le fac tuturor farmece.

— O stare de transă naturală, zice agentul.

Agentul își duce mâna la buzunarul sacoului și scoate imul dintre flacoanele lui maronii.

— Ia niște Endorphinol dacă simți că te-apucă tracul, îmi spune.

Îi zic să-mi dea un pumn întreg.

Ca să pregătească show-ul din seara asta, oamenii din staff-ul meu le-au făcut vizite unor localnici și le-au dat bilete gratuite la spectacol. Agentul mi-a mai zis chestia asta de o sută de ori. Apoi, în timpul vizitei, cereau voie să se ducă până la baie, unde notau la repezeală tot ce vedeau în dulăpiorul cu medicamente. Potrivit agentului, reverendul Jim Jones făcea chestia asta care a funcționat miraculos în cazul adepților lui din Templul Oamenilor.

„Miraculos” probabil că nu e termenul potrivit.

În amvon o să găsesc o listă de oameni pe care nu i-am văzut niciodată și în dreptul cărora o să scrie bolile care le amenință existența.

Eu nu trebuie decât să strig:

Doamna Steven Brandon. Trebuie să vă strig. Apropiați-vă pentru ca Dumnezeu să vă poată atinge rinichii dumneavoastră bolnavi.

Domnul William Doxy, apropiați-vă și puneți-vă inima dumneavoastră beteagă în mâna Domnului.

În cadrul pregătirii pe care am făcut-o, mi s-a arătat cum să-mi apăs degetele repede și tare pe ochii cuiva, în așa fel încât presiunea exercitată pe nervul optic să pară o străfulgerare de lumină albă.

— Lumina divină, i-a zis agentul.

În cadrul pregătirii pe care am făcut-o, mi s-a arătat cum să-mi apăs palmele pe urechile cuiva atât de tare, încât să audă un zumzet și să le pot spune că au auzit Om-ul[14] etern.

— Du-te, zice agentul.

Era să ratez momentul intrării.

Pe scenă, predicatorul strigă în microfon, Tender Branson. Singurul, unicul, ultimul supraviețuitor, marele Tender Branson.

— Stai, zice agentul.

Îmi smulge țigara din gură și-mi dă un brânci pe culoarul dintre scaune.

— Acum, du-te, zice.

Toate mâinile se-ntind spre mine să mă atingă. Scena strălucește incredibil sub lumina reflectoarelor. În bezna care mă-nconjoară ghicesc zâmbetele celor o mie de oameni în delir care își închipuie că mă iubesc. Nu trebuie să fac altceva decât să pășesc în lumină.

E ca atunci când mori, dar fără partea aia cu controlul.

Pistolul greu din buzunarul pantalonilor mi se lovește de coapse.

E ca și cum ai avea familie, dar fără să fii familiar. Să ai legături, dar fără să fii legat de cineva.

Pe scenă simt căldura reflectoarelor.

E ca și cum ai fi iubit, dar fără riscul de a trebui să iubești și tu pe cineva în schimb.

Țin minte că mi-am spus că ăsta e momentul perfect pentru a muri.

Nu ajunsesem chiar în Rai, dar mai aproape de-atât nu puteam ajunge vreodată.

Mi-am ridicat brațele și oamenii au izbucnit în urale. Mi le-am coborât și oamenii au tăcut. Scriptul mă aștepta pe pupitru. Lista dactilografiată îmi spunea cine dintre cei aflați în întuneric suferă și de ce anume.

Sângele tuturor era alcalin. Inimile tuturor bubuiau de emoție, gata să fie răpite. Așa mă simțeam și eu când furam din magazine. Așa mă simțeam și eu când îi ascultam pe cei care mi se confesau pe hotline-ul pentru situații de criză. Așa îmi închipuiam că trebuie să te simți când faci sex.

Cu gândul la Fertility, am început să citesc scriptul:

Cu toții suntem rezultatele creației divine.

Fiecare dintre noi suntem frânturi ale unui întreg desăvârșit și minunat.

Când făceam o pauză, oamenii își țineau răsuflarea.

Darul vieții, citeam eu în script, e unul de preț.

Îmi duc mâna la pistolul încărcat din buzunar.

Darul acesta de preț al vieții trebuie păstrat cu grijă indiferent dacă acum ni se pare dureros și lipsit de sens. Pacea eternă, le zic, e un dar atât de perfect, încât numai Domnul Dumnezeu îl poate oferi. Le spun oamenilor, Doar cel mai egoist dintre copiii Domnului ar fi în stare să fure darul cel mai de preț al Domnului, singurul dintre darurile Sale care e mai important decât viața. Darul morții.

Acestea sunt niște învățăminte pentru cei care vor să ucidă, zic. Pentru cei care vor să se sinucidă. Pentru cele care vor să facă avort. Pentru cei suferinzi și pentru cei bolnavi.

Doar Domnul Dumnezeu are dreptul de a-i surprinde pe copiii Săi dăruindu-le moartea.

Habar n-aveam ce urma să spun până când a fost prea târziu. Poate că a fost o coincidență ori poate că agentul știa ce am de gând când l-am rugat să-mi facă rost de o armă și de niște cartușe, cert e că scenariul mi-a futut tot planul. Nu puteam să citesc toate astea și apoi să mă sinucid. Ar fi părut o imensă tâmpenie.

Așa că nu m-am mai sinucis.

Seara a decurs apoi conform planului. Oamenii s-au dus acasă cu sentimentul că au fost izbăviți, iar eu mi-am zis că o să mă omor cu altă ocazie. Nu era momentul. M-am lălăit prea mult, iar sincronizarea era tot șpilul.

Și în plus...

Eternitatea părea că o să cam dureze o veșnicie.

Când m-am uitat la toți oamenii ăia care-mi zâmbeau în întuneric, mie, care-mi petrecusem toată viața curățând băi și tunzând peluze, mi-am zis, ce rost are să mă grăbesc?

Am căzut în păcat o dată, o să cad în păcat și acum. Exercițiul e cheia perfecțiunii.

Dacă poți să-i zici așa.

Câteva păcate în plus o să-mi desăvârșească CV-ul.

Ăsta-i avantajul când ești deja blestemat în veci.

M-am gândit, iadul poate să mai aștepte.

24

Până nu se prăbușește avionul, până nu se termină banda cutiei negre, una dintre chestiile pentru care vreau să-mi cer scuze e *Cartea de rugăciune foarte comună.*

Lumea trebuie să știe că n-a fost ideea mea. Da, știu că s-a vândut în două sute de milioane de exemplare pe tot globul. Așa e. Da, i-am lăsat să-mi treacă numele pe ea, dar *Cartea de rugăciune foarte comună* a fost invenția agentului meu. Mai înainte a fost ideea unuia din echipa de creație. Un copywriter care încerca să dea lovitura și să ajungă șef, nu mai știu cum îl chema.

Important e că n-a fost ideea mea.

Într-o zi agentul vine la mine cu luminița aia care îi joacă-n ochii lui căprui când încheie o afacere. Potrivit celuilalt agent, cel de publicitate, o să am programul plin. Asta după ce lansaserăm seria de Biblii pe care dădeam autografe în librării. Aveam sute de mii de metri de spațiu de raft garantat în librării, iar eu pornisem în turneul de promovare.

— Să nu-ți închipui că un turneu de promovare e o distracție, îmi spune agentul.

Treaba cu autografele, zice agentul, seamănă perfect cu ultima zi de școală când toată lumea vrea să scrii ceva în albumele lor, numai că un turneu de promovare a unei cărți poate să dureze tot restul vieții tale.

Conform itinerarului, stau într-un depozit din Denver și semnez exemplare, când agentul vine la mine și mă pune la curent cu ideea lui despre o cărticică de meditații pe care lumea să le poată aplica în viața de zi cu zi. O vede în ediție broșată conținând mici poeme în proză. Cincizeci de pagini, maximum. Mici tributuri aduse mediului înconjurător, copiilor, chestii din astea cu care

mergi la sigur. Mamelor. Ursilor panda. Subiecte care să nu calce pe nimeni pe bătături. Probleme obișnuite. Îmi trec numele pe cotor, zicem că eu am scris-o și vedem reacțiile.

Lumea mai trebuie să știe că nici n-am văzut manuscrisul final până la al doilea tiraj, după ce cărticica se vânduse deja în peste cincizeci de mii de exemplare. Mulți erau destul de iritați, ca să nu zic mai mult, dar scandalul n-a făcut decât să crească și mai tare vânzările.

S-a întâmplat că într-o zi eram la un post de televiziune unde trebuia să apar în calitate de coprezentator al unei emisiuni de zi. Am dat pe repede înainte, pentru că asta a fost mult după turneul de promovare a Bibliilor cu autograf. Ideea era că, dacă o să se uite destui telespectatori la emisiunea asta, o să pot să-mi lansez un show propriu. Și, cum zic, eram în culise și schimbam rețete secrete de înfrumusețare cu cineva, actrița Wendi Daniels sau altcineva, nu mai știu, când respectiva mă roagă să-i dau un autograf. Pe un exemplar din *Cartea de rugăciune foarte comună.* Jur că atunci am văzut cartea pentru prima dată. Jur cu mâna pe un teanc de Biblii, de-alea cu autograful meu.

Potrivit lui Wendi Daniels, pot să-mi atenuez pungile de sub ochi dacă le dau cu niște unguent pentru hemoroizi.

Apoi îmi întinde *Cartea de rugăciune foarte comună* și numele meu e chiar acolo, pe cotor. Eu, eu, eu. Exact acolo.

Iar înăuntru sunt rugăciunile pe care lumea crede că le-am scris eu însumi:

Rugăciunea pentru a întârzia orgasmul.

Rugăciunea pentru slăbit.

M-am simțit ca atunci când animalele care au fost folosite pe post de cobai sunt tocate ca să se facă crenvurști din ele, așa de afectat am fost.

Rugăciunea pentru a te lăsa de fumat.

Tatăl nostru Preasfânt,
Ia de la mine voia pe care Tu mi-ai dat-o.
Înstăpânește-Te peste dorințele și obiceiurile mele.
Smulge de la mine puterea de a face ce vreau.
Tot ce fac să fie numai hotărârea Ta.
Mâinile Tale să mă conducă acolo unde eu dau greș.
Și, dacă tot am să fumez, atunci fă-mă să știu
că fumatul
e Voia Ta.
Amin.

Rugăciunea pentru scoaterea petelor de mucegai.

Rugăciunea pentru oprirea căderii părului.

Doamne, stăpân a tot și a toate,
Păstor al turmei Tale,
Așa cum îl ajuți și pe cel mai nevolnic dintre enoriașii Tăi,
Așa cum îl salvezi pe mielul Tău cel mai rătăcit,
Așa să-mi redai întreaga măsură a gloriei mele,
Așa să-mi păstrezi în mine rămășițele tinereții mele.
Tu ni le dai pe toate care le-ai creat.
Tu ni le iei pe toate care le-ai creat.
Doamne, în mărinimia Ta nemărginită,
Ia în seamă suferința mea.
Amin.

Rugăciunea pentru a induce erecția.

Rugăciunea pentru a menține erecția.

Rugăciunea pentru a amuți câinii care latră.

Rugăciunea pentru a amuți alarmele de mașină.

Din cauza șocului, am dat ca dracu' la televizor. A trebuit să-mi iau adio de la propria emisiune. Imediat ce am ieșit din emisie, l-am sunat pe agent, interurban la New York. La capătul firului meu era numai furie.

El nu se gândea decât la bani.

— Ce e o rugăciune? mi-a zis. Nimic altceva decât o incantație, apoi zbiară și el la mine: E o modalitate prin care oamenii își canalizează

întreaga energie asupra unei nevoi. Oamenii trebuie să se concentreze pe un singur țel și să-l atingă.

Rugăciunea pentru a evita amenzile de parcare.

Rugăciunea pentru a opri picuratul din țevi.

— Oamenii se roagă ca să-și rezolve problemele - și astea sunt problemele adevărate până la Dumnezeu cu care se confruntă oamenii, țipă agentul la mine.

Rugăciunea pentru creșterea sensibilității vaginale.

— Cel care se roagă strigă să fie auzit, zice.

Asta ca să vă dați seama că agentul are bani în loc de inimă.

— Te rogi ca să-ți faci cunoscute nevoile!

Rugăciunea pentru cutia de transmisie care scoate zgomote.

Rugăciunea pentru a găsi un loc de parcare.

O, Doamne, divin și milostiv,
N-a existat pe lume cineva care să Te preamărească.
Precum Te voi preamări dacă îmi vei da azi un loc de parcare.
Pentru că Tu pe toate ni le dai.
Pentru că de la Tine toate ne vin.
Tot ce e bun de la Tine noi primim,
Și în Tine pe toate le găsim.
Prin grija Ta să-mi aflu eu răgaz.
Prin călăuzirea Ta să-mi aflu tihna.
Să mă opresc, să stau, să zăbovesc, să parchez.
Pe toate acestea, care ale Tale sunt, dă-mi-le.
Aceasta mi-e ruga.
Amin.

Pentru că mă pregătesc să mor, oamenii trebuie să știe că n-am avut niciodată alt gând decât să slujesc întru slava lui Dumnezeu. Pe cât posibil. N-o să găsiți așa ceva în mărturisirea noastră de credință ca misionari, dar ăsta a fost

planul meu de la început până la sfârșit. Cel puțin mă străduiesc în sensul ăsta. Or, cartea asta nouă nu părea câtuși de puțin pioasă. Câtuși de puțin evlavioasă.

Rugăciunea împotriva transpirației excesive a subsuorilor.

Rugăciunea pentru șansa unui al doilea interviu în vederea angajării.

Rugăciunea pentru a găsi o lentilă de contact pierdută.

Cu toate astea, până și Fertility zice că n-am absolut deloc dreptate în privința cărții. Fertility își dorea chiar un al doilea volum.

Fertility zice că atunci când apar în fața mulțimii adunate pe un stadion ca să aduc laudă Domnului, sunt asemenea celor care poartă haine cu Mickey Mouse sau Coca-Cola. Adică, totul e așa de simplu. Nici măcar nu ești pus în fața unei alegeri. N-ai cum să greșești. Fertility zice că atunci când îl preaslăvești pe Dumnezeu mergi la sigur. Nu trebuie să-ți bați capul.

— Creșteți și vă înmulțiți, îmi zice Fertility. Lăudat fie Domnul. Vezi, nu există nici un risc. Face parte din setările noastre de bază.

Ceea ce a salvat *Cartea de rugăciune foarte comună* a fost tocmai faptul că oamenii chiar spuneau rugăciunile astea, de la prima până la ultima. Alții erau extrem de iritați, în special cei religioși, cărora nu le convenea că le făceam competiție, dar până să se dumirească, cash flow-ul nostru scăzuse. Veniturile totale începeau să se stabilizeze. Piața era saturată. Oamenii învățaseră rugăciunile pe dinafară. Oamenii blocați în trafic recitau *Rugăciunea pentru fluidizarea traficului* Bărbații recitau *Rugăciunea pentru a întârzia orgasmul,* și chestia funcționa cel puțin la fel de bine ca tabla înmulțirii. Cea mai bună opțiune pe care-o aveam era să-mi țin gura-nchisă și să zâmbesc.

În plus, numărul de spectatori de la show-urile mele era în continuă scădere, părea începutul sfârșitului. Nu mai apărusem pe coperta revistei *People* de trei luni de zile.

Și nu există reintegrare profesională pentru celebrități!

N-o să vedeți staruri de cinema apuse sau mai știu eu pe cine ducându-se la colegiu să se reprofileze. Singura portiță care îmi mai rămăsese era să iau la rând emisiunile-concurs de la televizor, dar nu sunt așa de deștept.

Ajunsesem la apogeu și părea un alt moment bun să mă sinucid, ceea ce aproape am și făcut. Aveam pilulele în palmă. Așa de aproape eram. Aveam de gând să iau o supradoză de metatestosteron.

Și fix în clipa aia a sunat agentul și vocea lui a răsunat tare, tare, nu glumă, ca atunci când un milion de creștini îți scandează numele în Kansas City, așa a răsunat surescitarea din vocea lui.

În camera mea de hotel, îl ascult pe agent cum îmi spune că mi-a aranjat cea mai tare lovitură din toată cariera mea. Săptămâna viitoare. O apariție de treizeci de secunde în *prime time,* în săptămâna audienței[15], între o reclamă la tenișii și una la un restaurant mexican.

Nu-mi vine să cred că mai aveam puțin și-mi băgăm în gură pastilele alea.

Brusc, lucrurile încep să se mai dezmorțească.

O apariție la televizor, un catralion de telespectatori care se uită la tine ar fi momentul optim, ultima mea șansă să-mi bag un pistol în gură și să mă împușc, beneficiind de o cotă de audiență decentă.

Un martiriu care chiar că nu va trece neobservat.

— I-am prins la-nghesuială cu o șmecherie, îmi zice agentul. Șmecheria e că va trebui să faci un miracol, strigă el.

Un miracol.

— Nu trebuie să fie ceva extraordinar. Nu trebuie să desparți apele Mării Roșii sau ceva, zice. Ar fi destul să schimbi apa în vin, dar fii atent, dacă n-o să faci nici un miracol, n-o să difuzeze spotul.

23

Și iat-o pe Fertility Hollis intrând iarăși în viața mea, în Spokane, statul Washington, unde mă oprisem incognito la un restaurant Shari's să beau o cafea și să mănânc o plăcintă, când mă trezesc că deschide ușa și se-ndreaptă direct spre masa mea. N-ai zice că Fertility Hollis e zâna din poveste, dar te cam ia pe nepregătite când o vezi apărând așa, din senin.

Deși n-ar trebui să te mire.

Fertility cu ochii ei de un gri prăfos, la fel de plictisiți precum oceanul.

Fertility, care, de fiecare dată când expiră, pare că oftează istovită.

Fertility, ochiul blazat al uraganului care e lumea din jurul ei.

Fertility, cu mâinile și chipul ei atârnând fără vlagă, asemenea unui supraviețuitor epuizat, unui nemuritor, unui vampir egiptean după ce s-a uitat la milioanele de ani de reluări TV pe care noi le numim istorie, se prăbușește în scaunul din fața mea, iar eu mă bucur că o văd, pentru că am neapărată nevoie de un miracol.

Asta era pe vremea când încă mai puteam să scap de anturajul meu. Nu ajunsesem încă un nimeni, dar eram pe punctul să. Grație lipsei de interes pe care mi-o arăta media. Grație publicității mele stagnante.

După felul în care Fertility își pune alene coatele pe masă și își proptește capul în mâini, cu părul ei roșu-obosit spânzurându-i moale peste față, ai zice că tocmai s-a întors de pe o planetă pe care gravitația e mai mică decât pe Pământ. Ca și cum, așa slăbănoagă cum e, ar cântări patru sute de kile.

Hainele ei par una de ici, una de dincolo, pantalonii, bluza, pantofii, sacoșa de pânză pe care

o târăște după ea. Aerul condiționat funcționează, așa că simt balsamul de rufe, dulceag și artificial.

Înfățișarea ei pare diluată.

Înfățișarea ei pare să se estompeze.

Înfățișarea ei pare gata să se șteargă.

— Nu te agita, zice. Așa arăt când nu sunt machiată. Am venit aici cu treabă.

Pentru slujba ei.

— Exact, zice. Pentru slujba mea nasoală.

O-ntreb, Ce mai face peștișorul meu?

— Bine, zice.

E imposibil să ne-ntâlnim aici din pură coincidență. Precis că mă urmărește.

— Se pare că uiți că eu știu totul, zice Fertility. Cât e ceasul?

Unu și cincizeci și trei după-amiaza, îi zic.

— Peste unsprezece minute, chelnerița o să-ți mai aducă o felie de plăcintă. De data asta cu lămâie și meringue. Apoi, doar vreo șaizeci de oameni o să participe la spectacolul tău din seara asta. După care, mâine-dimineață, ceva care se cheamă podul de pe râul Walker o să se prăbușească în Shreveport. Unde-o mai fi și asta.

Îi zic că își dă și ea cu presupusul.

— Iar tu, zâmbește ea superior, tu ai nevoie de un miracol. Ai rău de tot nevoie de un miracol.

Poate că am, zic. Cine n-are nevoie de un miracol în zilele noastre? Și de unde știe atât de multe?

— Așa cum știu, zice ea și face semn din cap către capătul celălalt al salonului, că chelnerița aia de-acolo are cancer. Așa cum știu că plăcinta aia pe care o mănânci o să-ți cadă greu la stomac. Că un cinematograf din China o să ia foc în câteva minute, plus sau minus ce oră o fi în Asia. Chiar în momentul ăsta, în Finlanda un schior declanșează o avalanșă care va înghiți doișpe oameni.

Fertility face un semn și chelnerița care are cancer se-ndreaptă spre masa noastră.

Fertility se-apleacă peste masă și spune:

— Știu toate astea pentru că eu știu absolut totul.

Chelnerița e tânără, are toți dinții-n gură și tot părul în cap, vreau să zic că nimic din felul în care arată nu sugerează că nu s-ar simți bine sau că ar fi bolnavă, iar Fertility comandă pui la tigaie cu legume și susan. Apoi o-ntreabă, are și garnitură de orez?

Mă uit pe fereastră și văd că orașul Spokane e încă întreg. Clădirile. Râul Spokane. Soarele sub care trebuie să trăim cu toții. O parcare. Chiștoace de țigări.

O-ntreb, păi și atunci de ce nu se duce la chelneriță s-o pună-n gardă?

— Dar tu cum ai reacționa dacă ar veni un străin la tine și ți-ar da o asemenea veste? I-aș strica toată ziua, zice Fertility. Iar comanda pe care mi-a luat-o s-ar duce naibii.

Parcă începe să mă doară stomacul de la plăcinta cu vișine pe care o mănânc. Puterea sugestiei.

— Nu trebuie decât să fii atent la tipare, zice Fertility. După ce ai văzut toate tiparele, poți să faci o extrapolare în viitor.

Potrivit lui Fertility Hollis, nu există haos.

Ci numai tipare, tipare peste tipare, tipare care influențează alte tipare. Tipare care ascund alte tipare. Tipare care includ alte tipare.

Dacă te uiți atent, îți dai seama că istoria nu face altceva decât să se repete.

Ceea ce noi numim haos este, în realitate, o serie de tipare pe care nu le recunoaștem. Ceea ce noi numim aleatoriu este, în realitate, o serie de tipare pe care nu știm să le descifrăm. Când nu înțelegem ceva, zicem că e o aiureală. Când citim și nu înțelegem ce citim, zicem că sunt vorbe fără sens.

Nu există liber-arbitru.

Nu există variabile.

— Nu există decât inevitabilul, zice Fertility. Nu există decât un singur viitor. Nu ai nici o altă opțiune.

Vestea proastă e că nu putem controla nimic din ce ni se-ntâmplă.

Vestea bună e că nici nu poți să faci vreo greșeală.

Chelnerița din capătul celălalt al salonului e tânără, drăguță și osândită.

— Iar eu sunt atentă la tipare, zice Fertility.

Zice că nici n-ar avea cum să nu fie.

— Îmi apar în vise, tot mai multe în fiecare noapte, zice. Totul. E ca și cum ai citi noapte de noapte o carte de istorie despre viitor.

Vasăzică, știe absolut totul.

— Știu că ai nevoie de un miracol cu care să apari la televiziune.

Am nevoie de o previziune ca lumea.

— De-aia și sunt aici, zice și scoate din sacoșa ei de pânză o agendă zilnică groasă. Zi-mi un interval de timp. Zi-mi data la care trebuie să se adeverească previziunea ta.

Îi zic, Oricând de azi în două săptămâni.

— Ce părere ai de un accident în lanț? mă-ntreabă, uitându-se în agendă.

O-ntreb, Câte mașini implicate?

— Șaisprezece mașini, zice. Zece morți. Opt răniți.

N-are ceva mai spectaculos?

— Ce zici de un incendiu la un cazinou din Las Vegas. Dansatoare topless cu parurile cu pene în flăcări, chestii de-astea.

Ceva morți?

— Nu. Răni ușoare. Totuși, multe pagube provocate de fum.

Ceva mai mare.

— O explozie la un salon de bronzat.

Ceva mai impresionant.

— Mai multe cazuri de turbare într-o rezervație naturală.

Ce plictiseală.

— Ciocnirea a două metrouri.

Mă ia somnul.

— Un ecologist înarmat cu o bombă protestează la Paris împotriva hainelor de blană.

Mai departe.

— Naufragiul unui petrolier.

Cui îi mai pasă de așa ceva?

— O vedetă de cinema pierde sarcina.

Minunat, zic. Și, când o să se-adevărească profeția, publicul o să mă considere un monstru.

Fertility își răsfoiește agenda.

— Frate, e vară, zice. Nu se-ntâmplă prea multe dezastre ca să avem de unde alege.

Îi zic să mai caute.

— Săptămâna viitoare, Ho Ho, ursul panda uriaș de la grădina zoologică, va încerca să se împerecheze și va lua o boală venerică de la un alt panda aflat în vizită de la alt zoo.

În nici un caz n-am să spun asta la televizor.

— Ce zici de o epidemie de tuberculoză?

Ce anost.

— Un lunetist care împușcă oameni?

Tot anost.

— Un rechin care atacă?

Mi se pare mie sau a ajuns la fundul sacului?

— Un cal care își rupe piciorul în timpul cursei?

— Un tablou de la Luvru tăiat cu cuțitul?

— Un prim-ministru care face hernie?

— Un meteorit care se prăbușește pe Pământ?

— Carne congelată de curcan infestată?

— Incendiu forestier?

Nu, îi zic.

Prea trist.

Prea artistic.

Prea politic.

Prea ezoteric.

Prea grețos.

Prea neinteresant.

— Un torent de lavă? întreabă Fertility.

Prea lent. Lipsit de dramatism. Și soldat doar cu pagube materiale.

Problema e că, din cauza atâtor filme despre dezastre, lumea așteaptă prea mult de la natură.

Chelnerița aduce puiul prăjit și plăcinta mea de lămâie cu meringue și ne mai toarnă cafea. Apoi zâmbește și se duce să moară.

Fertility caută și iar caută.

În burtă, plăcinta cu vișine opune rezistență. Afară e orașul Spokane. Înăuntru e aer condiționat. Nimic nu mi se pare că aduce cu un tipar.

— Ce părere ei de niște albine ucigașe? întrebă Fertility.

Unde? zic.

— În Dallas, Texas.

Când?

— Duminica viitoare, la opt și zece dimineața.

Câteva? Un roi întreg? Câte?

— ’Jde miliarde.

Îi zic: Perfect.

Fertility oftează și atacă puiul ei prăjit.

— Căcat, zice. Am știut eu că pe-ăsta o să-l alegi.

22

Așa că ’jde miliarde de albine năvălesc în Dallas, Texas, duminică dimineața la opt și zece, conform programului. Și asta în ciuda faptului că spotul meu n-a înregistrat decât o tristețe de cincisprezece procente cotă de audiență.

În săptămâna următoare, postul de televiziune îmi acordă un minut întreg și mai mulți barosani, cum ar fi companiile farmaceutice, producătorii de mașini, multinaționalele petroliere și cele din industria tutunului se anunță ca sponsori potențiali dacă o să vin cu un miracol și mai tare.

Din cu totul alte motive, companiile de asigurări se arată și ele foarte interesate.

Toată săptămâna sunt în turneu în Florida, unde am spectacole în fiecare zi. Fac circuitul Jacksonvile-Tampa-Orlando-Miami. Cruciada Miracolelor lui Tender Branson. Unul pe seară.

Minutul Miracolului, cum vor să numească agentul meu și postul de televiziune apariția mea, implică zero eforturi de producție. Cineva îndreaptă camera spre tine și tu, cu freza făcută și cu o cravată la gât, îți iei o înfățișare sumbră și vorbești direct spre obiectiv:

Farul de la Ipswich Point o să se năruie mâine.

Săptămâna viitoare, ghețarul din Mannington, Alaska, o să se prăbușească, răsturnând un vas de croazieră care naviga prea aproape.

În cealaltă săptămână, șoareci purtând un virus mortal își vor face apariția în Chicago, Tacoma și Green Bay.

E ca și cum aș prezenta știrile la televizor, numai că înainte ca ele să se-ntâmple.

Îmi propun ca totul să se desfășoare astfel: o s-o fac pe Fertility să-mi spună vreo zece previziuni odată și o să-nregistrez un sezon întreg

de Minute ale Miracolelor. Cu materialul asigurat pentru un an de zile, o să am timp destul pentru diverse spectacole, recomandări de produse, autografe. Poate o să acord și consultanța. Sau o să am apariții cameo în filme sau la televiziune.

Nu mă întrebați când anume că nu mai țin minte, cert e că pe undeva pe drum am uitat că trebuie să mă sinucid.

Dacă agentul meu de publicitate mi-ar fi trecut în program că trebuie să mă omor, aș fi făcut-o fără întârziere. Joi, la 7 seara, bea soluție de desfundat scurgeri. Nici o problemă. Dar ce mă fac cu albinele ucigașe și cu aparițiile, mă stresez la gândul că n-o să mai dau de Fertility. Ca să nu mai zic că cei din anturajul meu mă însoțesc pas cu pas. Toată echipa se ține după coada mea, agentul de publicitate, cei care-mi fac programările, antrenorul personal de fitness, ortodontistul, dermatologul, nutriționistul.

Albinele ucigașe s-au dovedit mai puțin capabile decât m-aș fi așteptat. N-au omorât pe nimeni, dar, ce-i drept, au atras atenția la greu. Acum aveam nevoie de un bis.

Un stadion care să se prăbușească.

O surpare într-o mină.

Un tren care să deraieze.

Singurul moment de intimitate e când stau pe closet, și chiar și atunci sunt înconjurat din toate părțile.

Iar Fertility nu e nicăieri.

În aproape toate toaletele publice pentru bărbați, există găuri făcute în peretele dintre o cabină și alta. Au fost săpate de cutare și cutare doar cu unghiile - și vorbim aici de panouri de lemn groase de trei centimetri. O muncă de zile sau poate luni întregi. Și o să vedeți găuri similare făcute în marmură, în oțel. Ca un deținut care vrea să evadeze din închisoare. Gaura e mare doar cât să poți să te uiți sau să vorbești prin ea. Sau să bagi

un deget, o limbă sau un penis și să evadezi măcar un pic.

Orificiilor ăstora li se spune „găurile gloriei”.

E ca atunci când sapi și descoperi un filon de aur.

Când te umpli de glorie.

Sunt într-o toaletă din aeroportul din Miami și, în peretele despărțitor, în dreptul cotului, am o asemenea gaură, înconjurată de mesaje scrijelite de toți bărbații care au stat pe closetul ăsta înaintea mea.

John M a fost aici 14.03.64.

Carl B a fost aici 8 ian. 1976.

Epitafuri.

Unele au fost scrijelite recent. Altele sunt acoperite, dar au fost crestate atât de adânc, că tot le mai poți citi chiar și sub decenii de vopsea.

Sunt rămășițele a o mie de clipe, a o mie de stări, ale nevoilor pe care le-au însemnat aici, pe perete, niște bărbați care s-au dus. Mărturia faptului că au fost aici la un moment dat. A vizitei lor. A trecerii lor prin acest loc. E ceea ce asistenta ar numi un document sursă primară.

O istorie a inacceptabilului.

Vino diseară aici pentru o muie gratis. Sâmbătă, 18 iunie 1973.

Toate astea sunt zgâriate pe perete.

Sunt cuvinte fără imagini. Sex fără nume. Imagini fără cuvinte. Precum femeia asta goală, cu picioarele ei lungi larg desfăcute, cu sânii ei perfect rotunzi și semeți, cu părul care i se revarsă pe umeri și fără chip.

Un penis retezat, mare cât un om, împroașcă niște picături uriașe spre vaginul ei păros.

Raiul, a scris acolo cineva, înseamnă păsărici la discreție.

Raiul înseamnă să te fuți în cur.

Să te duci în Iad, poponarule.

Am fost acolo.

Du-te și mănâncă căcat.

Am făcut și asta.

Astea sunt doar câteva dintre vocile de-aici, când, brusc, o voce reală, o voce de femeie, șoptește:

— Mai ai nevoie de un dezastru, nu?

Vocea vine direct din gaură, dar, când mă uit, nu văd altceva decât două buze rujate. Niște buze roșii, dinți albi și lucirea unei limbi ude care articulează:

— Știam că o să te găsesc aici. Eu știu totul.

Fertility.

Locul gurii e luat de un ochi gri, care pare imens din cauza fardului albastru și al dermatografului. Ochiul clipește cu niște gene pline de rimel. Pupila pulsează, mare, apoi mică. Apoi apare iarăși gura care zice:

— Stai și fă-ți treaba. Zborul tău o să aibă o întârziere de câteva ore.

Pe perete, chiar lângă gură, scrie, O sug și-nghit.

Lângă asta scrie, Nu-mi doresc altceva decât s-o iubesc dacă mi-ar oferi șansa.

E și un poem care începe-așa, Caldă-năuntrul tău e iubirea... Celelalte versuri nu se mai văd pentru că au fost spălate și șterse de spermă.

— Sunt aici cu treabă, zice gura.

Mai mult ca sigur e vorba de slujba ei nasoală.

— Pentru slujba mea nasoală, zice. E perioada împerecherii.

Asta nu e ceva despre care să vorbim.

— Dar nu vreau să vorbesc despre asta, zice.

Felicitări, șoptesc. Pentru albinele ucigașe, vreau să zic.

Pe perete e scrijelit: Cum se cheamă o Credincioasă care o ia la cioc?

Moartă.

Cum se cheamă un Credincios care o ia-n cur?

— Mai ai nevoie de un dezastru, nu? întreabă gura.

Mai degrabă de vreo cinșpe-douăzeci, șoptesc.

— A, nu, zice gura. Începi să fii ca toți tipii ăia în care am avut încredere, zice. Ești lacom.

Nu vreau decât să salvez niște oameni.

— Ești lacom ca un porc.

Vreau să salvez oamenii de la dezastru.

— Nu ești altceva decât un cățeluș dresat să facă o scamatorie.

Fac asta doar ca să pot să mă sinucid.

— Nu vreau să mori, zice.

De ce?

— De ce ce?

De ce vrea să rămân în viață? Pentru că îi place de mine?

— Nu, zice gura. Nu te urăsc, dar am nevoie de tine.

Dar nu-i place de mine?

— Ai idee ce sictir te-apucă când ești așa ca mine? zice gura. Când știi totul? Când prevezi absolut tot ce-o să se-ntâmple? Nu mai poți să suporți. Și nu e vorba doar de mine.

— Toți suntem sictiriți, zice gura.

Pe perete scrie, Am futut-o pe Sandy Moore.

În jurul chestiei ăsteia, alți zece au scris, Și eu.

Altul a scris, E cineva care n-a futut-o pe Sandy Moore?

Lângă scrie, Eu n-am futut-o.

Lângă scrie, Poponarule.

— Pentru că ne uităm cu toții la aceleași programe de la televizor, zice gura. Auzim aceleași lucruri la radio, repetăm aceleași discuții unii cu alții. Nu mai există nici o surpriză. Nu există decât aceleași și iar aceleași lucruri. Reluări.

Prin gaura din perete, buzele roșii spun:

— Toți am crescut cu aceleași seriale TV. E ca și cum am avea cu toții aceleași implanturi

artificiale de memorie. Nu ne aducem aminte aproape nimic din copilăria noastră, dar știm tot ce li s-a întâmplat familiilor din seriale. Avem aceleași scopuri fundamentale. Avem aceleași temeri.

— Viitorul nu e deloc luminos, zic buzele.

— În curând o să avem cu toții aceleași gânduri în același timp. O să fim la unison. Sincronizați. Uniți. Egali. Exacți. Așa, ca furnicile. Ca insectele. Ca oile.

Totul e așa de derivat.

O referință la o altă referință la o altă referință.

— Oamenii nu-și pun adevărata întrebare pe care ar trebui să și-o pună, anume „Care e natura existenței?”, zice gura. În schimb, oamenii se-ntreabă „Asta de unde e?”.

Stau cu urechea lipită de gaură și ascult așa cum îi ascultam pe cei care mi se confesau la telefon, așa cum ascultam lângă cripte ca să aud un semn de viață. O-ntreb, și atunci de ce mai are nevoie de mine?

— Pentru că ai trăit într-o altă lume, zice gura.

— Pentru că, dacă o să mă surprindă vreodată cineva, atunci tu o să fii acela. N-ai fost înglobat în cultura de masă, cel puțin nu încă. Ești singura mea speranță că o să am parte de ceva nou. Ești prințul din poveste care o să rupă vraja asta a monotoniei. Transa asta în care ne-a aruncat banalitatea de zi cu zi. Am fost și acolo. Am făcut și asta. Ești un grup de control format dintr-o singură persoană.

Dar nu e așa, șoptesc, nu sunt chiar așa de diferit.

— Ba da, ești, zice gura. Și singura speranță e că o să și rămâi diferit.

Atunci zi-mi niște previziuni.

— Nu.

De ce?

— Pentru că așa n-o să te mai văd niciodată. Lumea oamenilor asta o să te-nghită, iar eu o să te pierd. De-acum înainte, o să-ți zic câte o singură previziune pe săptămână.

Cum?

— Uite-așa, zice gura. Exact ca acum. Și nu te stresa. O să te găsesc eu.

21

Conform itinerarului meu, sunt într-un studio de televiziune, în întuneric, și stau pe o canapea maro, din stofă 60% bumbac, 60% poliester, după cum se simte la pipăit, țesută mecanic, tratată să reziste la pete și decolorată din cauza unei duzini de reflectoare. Părul e aranjat de stilist. Hainele, făcute de designer. Bijuteriile, furnizate de o firmă.

Autobiografia mea zice că n-am fost niciodată mai fericit și mai plin de dorința de a trăi fiecare zi la maximum. Comunicatele de presă zic că pregătesc o nouă emisiune de o jumătate de oră în fiecare seară târziu, în timpul căreia o să răspund telespectatorilor care sună ca să ceară un sfat. O să ofer noi perspective. Conform comunicatului de presă, emisiunea o să conțină periodic și o previziune. Un dezastru, un cutremur, un tsunami sau un stol de lăcuste s-ar putea să fie pe drum, așa că mai bine uitați-vă la emisiune, pentru orice eventualitate.

Va fi un fel de știrile de seară înainte ca evenimentele prezentate să aibă loc. Conform comunicatului de presă, noua emisiune se numește Pacea minții.

Dacă poți s-o numești așa.

Fertility a spus că într-o zi o să fiu celebru. Că o să spun tuturor povestea ei, așa că mai bine îmi pun lucrurile la punct.

Fertility mi-a cerut ca atunci când voi deveni celebru să-i descriu ochii ca fiind asemenea celor de pisică. Părul, mi-a zis, învolburat ca de o furtună. Exact așa a zis, cuvânt cu cuvânt. Da, și că are buze pline, senzuale.

A spus că brațele ei sunt catifelate ca pieptul de pui fără pieliță.

Fertility considera că mersul ei era distractiv.

— Când o să fii celebru, mi-a zis Fertility, să nu mă faci s-arăt ca un monstru sau ca o victimă sau mai știu eu ce. Poți să-ți trădezi religia și toate lucrurile în care crezi, numai să nu spui vreo minciună despre mine. OK? Te rog.

Așa că o parte din celebritatea mea o constituie emisiunea asta săptămânală în care sunt prezentat de o celebră jurnalistă de televiziune. Ea e cea care mă întrerupe și anunță pauzele publicitare. Ea mi-i furnizează pe oamenii care sună ca să-mi pună întrebări. TelePrompterul îmi furnizează răspunsurile. Oamenii sună la numerele cu acces gratuit. Ajută-mă. Vindecă-mă. Hrănește-mă. Ascultă-mă. E ceea ce făceam în fiecare seară în apartamentul meu prăpădit, numai că acum are audiență națională.

Mesia. Mântuitorule. Izbăvește-ne. Mântuiește-ne.

Confesiunile pe care le ascultam la mine acasă și confesiunile pe care le ascult acum pe un post cu audiență națională sunt asemenea mărturisirii pe care o fac în clipa asta înregistratorului de zbor al avionului. Confesionalului meu.

Dacă vrei să dormi liniștit, e bine să nu citești prospectele medicamentelor pe care le luam în momentul ăla al carierei mele. Efectele lor secundare nu prea sunt ceva ce-ai face la televizor.

Vărsături, flatulență, diaree.

Efectele secundare mai includ: cefalee, stări febrile, amețeli, erupții cutanate, transpirație.

Le pot bifa pe toate:

Dispepsie.

Constipație.

Indispoziție.

Somnolență.

Alterarea gustului.

Potrivit antrenorului meu personal, din cauza Primabolinului îmi vâjâie capul. Îmi tremură

mâinile. Ceafa mi-e leoarcă de transpirație. Poate din cauza interacțiunii cu alte medicamente.

Potrivit antrenorului meu personal, ăsta e un lucru pozitiv. Cică slăbesc doar stând acolo pe canapea.

Potrivit antrenorului meu personal, cel mai bun mod de a-ți face rost de steroizi ilegali e să găsești o pisică bolnavă de leucemie și s-o duci de la un medic veterinar la altul. Respectivii o să-ți prescrie seringi gata încărcate cu steroizi animali, echivalenții celor mai buni steroizi umani. Dacă pisica o să trăiască îndeajuns de mult, poți să faci rost de o rezervă pentru un an întreg.

Când l-am întrebat, dar ce se-ntâmplă cu pisica, mi-a zis, ce ne interesează?

Jurnalista stă în fața mea. Nu are picioarele foarte lungi. Urechile i se văd doar cât să-și arate cerceii. Toate problemele sunt ascunse înăuntrul ei. Toate imperfecțiunile sunt camuflate. Singurul miros pe care-l degajă e cel al fixativului. Până și respirația îi miroase a fixativ. Așa cum stă în scaun, cu picioarele încrucișate la glezne, cu mâinile împreunate în poală, arată mai degrabă ca un origami viu.

Potrivit storyboardului, stau pe canapea în mijlocul insulei de lumină fierbinte, înconjurat de camere de luat vederi, de cabluri și de tehnicieni tăcuți care își văd de treabă în întuneric. Agentul stă în penumbră cu brațele încrucișate, uitându-se la ceas. Apoi se întoarce către câțiva scenariști care fac ultimele corecturi ale textului înainte ca acesta să apară pe TelePrompter.

Pe o măsuță de lângă canapea e un pahar cu apă rece ca gheața. Îl ridic, dar mâinile îmi tremură așa de tare, încât cuburile de gheață clincăne, așa că agentul dă din cap, iar gura lui articulează un „nu” mut.

Începem transmisia.

Potrivit jurnalistei, îmi înțelege suferința. Mi-a citit autobiografia. Știe totul despre umilințele la

care am fost supus. A citit totul despre chinurile umilitoare pe care trebuie să le fi îndurat când am stat acolo în pielea goală pentru a fi vândut ca sclav. În pielea goală. N-aveam decât șaptesprezece sau optsprezece ani și toți oamenii ăla, toți membrii cultului se uitau la mine, iar eu stăteam acolo în pielea goală. Nimic altceva decât un sclav în pielea goală, zice ea, sortit sclaviei, în pielea goală.

Dacă mă uit peste umărul jurnalistei, îl pot vedea pe agent înconjurat de scenariști, în întuneric. Îmbrăcați.

Lângă agent, ecranul TelePrompterului îmi spune: M-AM SIMȚIT DE PARCĂ AȘ FI FOST VIOLAT CÂND M-AU VÂNDUT CA PE UN SCLAV, ÎN PIELEA GOALĂ.

Potrivit TelePrompterului: AM FOST PROFUND UMILIT...

Potrivit TelePrompterului: AM FOST FOLOSIT ȘI PÂNGĂRIT... MOLESTAT.

Scenariștii din staff-ul meu se îngrămădesc în jurul TelePrompterului și rostesc frazele pe mutește, iar eu le citesc cu voce tare.

În timp ce eu citesc cu voce tare, în fața camerelor de luat vederi, jurnalista se uită înspre regizor, în beznă, și își atinge încheietura. Regizorul ridică două degete, apoi opt. Un tehnician pășește în lumina reflectoarelor și îi aranjează jurnalistei o șuviță după ureche.

TelePrompterul îmi spune: AM FOST ABUZAT SEXUAL. ABUZUL SEXUAL ERA LA ORDINEA ZILEI PRINTRE MEMBRII CULTULUI. INCESTUL FĂCEA PARTE ZILNIC DIN VIAȚA DE FAMILIE. LA FEL ERA SEXUL CU DIFERITE ANIMALE. ADORAREA DIAVOLULUI ERA O PRACTICĂ FOARTE POPULARĂ. CREDINCIOȘII ÎȘI SACRIFICAU COPIII ÎN NUMELE DIAVOLULUI, DAR NU ÎNAINTE SĂ ABUZEZE DE EI CA DEMENȚII. DUPĂ CARE BĂTRÂNII BISERICII ÎI

OMORAU. LE BEAU SÂNGELE. COPIII ACEȘTIA ÎMI ERAU COLEGI DE ȘCOALĂ BĂTRÂNII BISERICII ÎI MÂNCAU. CÂND ERA LUNĂ PLINĂ, BĂTRÂNII BISERICII DANSAU GOI, ÎMBRĂCAȚI DOAR ÎN PIELE COPIILOR MORȚI.

Mda, zic, totul a fost foarte, foarte stresant.

TelePrompterul spune: PUTEȚI AFLA MAI MULTE RELATĂRI VII PRIVIND DELICTELE SEXUALE ALE CREDINCIOȘILOR DIN CARTEA MEA. SE NUMEȘTE *MÂNTUIT DE LA MÂNTUIRE* ȘI SE GĂSEȘTE ACUM ÎN TOATE LIBRĂRIILE.

În semiobscuritate, agentul și scenariștii se felicită reciproc, bat cuba în tăcere. Agentul îmi face semn cu degetele mari ridicate, bravo.

Mi-au amorțit mâinile. Nu-mi mai simt fața. Limba mea aparține altcuiva. Buzele îmi sunt moarte, lovite de parestezie circumorală.

Efectele secundare.

Din cauza paresteziei periferice mi-am pierdut orice sensibilitate la nivelul picioarelor. Am senzația că m-am desprins și m-am detașat de imaginea mea, în costum negru și stând pe o canapea maro, așa cum se vede pe ecranul monitorului din studio, în felul acela în care ar trebui să te simți când sufletul ți se ridică la Ceruri și tu vezi cum restul, trupul tău, moare.

Regizorul își flutură degetele, două la o mână și patru la cealaltă. Ce vrea să-mi spună, n-am idee.

Mare parte din ceea ce apare pe TelePrompter face parte din autobiografia pe care n-am scris-o. Copilăria îngrozitoare pe care n-am avut-o. Potrivit TelePrompterului, toți Credincioșii ard în flăcările Iadului.

TelePrompterul îmi zice: N-O SĂ POT TRECE NICIODATĂ PESTE DUREREA UMILITOARE ȘI CHINUITOARE INDIFERENT CÂT DE BOGAT O SĂ FIU

CÂND O SĂ MOȘTENESC PĂMÂNTUL PAROHIEI BISERICII CREDINCIOȘILOR.

Potrivit TelePrompterului: CEA MAI NOUĂ CARTE A MEA, *CARTEA DE RUGĂCIUNE FOARTE COMUNĂ,* ESTE UN INSTRUMENT EXTREM DE IMPORTANT PENTRU A FACE FAȚĂ STRESULUI CU CARE NE CONFRUNTĂM. SE NUMEȘTE *CARTEA DE RUGĂCIUNE FOARTE COMUNA* ȘI SE GĂSEȘTE ACUM ÎN TOATE LIBRĂRIILE.

Potrivit jurnalistei, care se uită la regizor, care se uită la agent, care se uită la mine, care mă uit la TelePrompter, potrivit jurnalistei, acum sunt fericit și împlinit că am scăpat de Cultul Credincioșilor, de Cultul Morții. Vom reveni după o scurtă pauză, spunea ea către camerele de luat vederi, pentru a intra în legătură telefonică cu telespectatorii care ne urmăresc.

Jurnalista anunță că urmează publicitate.

În timpul pauzei publicitare, jurnalista mă întreabă dacă chiar am avut o copilărie așa de îngrozitoare. Agentul pășește în platou și zice, da. Chiar așa a fost. A fost înfricoșătoare. Un tehnician care are atârnate niște cabluri de centură și de cap vine și mă întreabă, mai doresc niște apă? Agentul zice, nu. Regizorul mă întreabă dacă trebuie să mă duc la baie, iar agentul spune că n-am nevoie. Zice că nu mă simt în largul meu când o groază de străini mă iau la întrebări. Că am transgresat nevoile fiziologice. La care cameramanii își dau ochii peste cap, iar jurnalista și regizorul se uită unul la altul și ridică din umeri de parcă eu aș fi cel care i-ar fi expediat.

Apoi regizorul zice că intrăm în emisie, iar jurnalista îi spune primului telespectator care a sunat că e în direct.

— Când sunt într-un restaurant plin de lume, se aude o voce, vocea unei femei, un restaurant din acela foarte scump, și vecinul de masă scapă gaze,

nu doar o dată, ci una după alta, ceva absolut îngrozitor, ce mă sfătuiți să fac?

Jurnalista își acoperă fața cu mâna. Regizorul se răsucește brusc. Agentul se uită la scenariștii care scriu răspunsul ce urmează să apară pe TelePrompter.

Ca să mai tragă de timp, jurnalista o-ntreabă pe telespectatoare ce mânca în momentul respectiv.

— Ceva de porc, răspunde aceasta. Dar nu contează. Mirosul era atât de scârbos, că n-am mai putut mânca nimic.

TelePrompterul zice: DOMNUL NE-A DAT MULTE SIMȚURI.

Și TelePrompterul trebuie să tragă de timp.

ȘI PRINTRE ACESTEA SE NUMĂRĂ ȘI SIMȚUL MIROSULUI ȘI CEL AL GUSTULUI.

Pe măsură ce replicile apar pe ecranul TelePrompterului, pur și simplu le citesc cu voce tare.

DAR NUMAI OMUL E CEL CARE JUDECĂ CARE DARURI SUNT BUNE ȘI CARE RELE. LUI DUMNEZEU, MIASMA MĂRUNTAIELOR ÎI E TOTUNA CU MIROSUL CĂRNII FRAGEDE DE PORC SAU CU CEL AL VINULUI.

Habar n-am unde vor să ajungă cu chestia asta.

NU PĂTIMIȚI ȘI NU VĂ BUCURAȚI. NU FIȚI MĂGULIȚI, NICI SUPĂRAȚI CÂND VI SE FAC ASEMENEA DARURI. NU JUDECAȚI, CA SĂ NU FIȚI JUDECAȚI.

Regizorul articulează pe mutește cuvintele Burma Shave[16]. Jurnalista spune, al doilea telespectator din această-seară, sunteți în direct.

Telespectatorul numărul doi mă-ntreabă ce părere am despre costumele de baie tip bikini thong.

TelePrompterul spune: OROARE.

Zic: După ani de zile în care am tot pus la muiat hainele celor bogați, cred că producătorii de costume de baie și de lenjerie tip bikini thong ar trebui, pentru început, să facă piesa thong de culoare neagră.

Jurnalista spune, telespectatorul numărul trei, sunteți în direct.

— Îmi place de un tip, dar el mă tot evită.

E Fertility, a ei e vocea care se aude în difuzoare, vocea care îmi vorbește, care vorbește despre mine întregii Americi de Nord. Are de gând să se certe cu mine în direct? Gândurile mi se bifurcă într-o diagramă conținând, pe de-o parte, minciunile pe care le-am tot spus și, pe de alta, răspunsurile posibile la ce ar putea să dea pe gură.

O să mă dea de gol, cu tot cu previziunile mele?

A pus totul cap la cap și și-a dat seama că eu l-am antrenat pe frate-său pentru sinucidere? Sau a știut de la bun început? Și dacă știe că l-am omorât pe frate-său, ce-i cu asta?

— I-am spus tipului ăstuia cu ce mă ocup și de atunci nu-mi mai dă nici un telefon, zice. I-am spus ce slujbă am. El nu e de acord, deși se preface că n-are nimic împotrivă.

Jurnalista întreabă, cu ce se ocupă mai exact Fertility?

Ecranul TelePrompterului e gol.

Și toată America e pe cale să afle un mare secret fie despre Fertility, fie despre mine. Despre slujba ei nasoală. Despre hotline-ul meu criminal pentru sinucideri. Despre visele ei în care i se arată dezastre. Despre previziunile mele împrumutate.

— Am un agent, dr. Ambrose, zice Fertility, numai că nu e un doctor adevărat.

Fertility mi-a zis odată că toți oamenii din lumea asta, până și gunoierii și spălătorii de vase, o să încheie într-o zi un contract cu un agent. Dr. Ambrose ăsta al ei găsește un cuplu de oameni cu bani care caută o mamă purtătoare. O mamă

surogat. Dr. Ambrose îi zice chestiei ăsteia procedura. Care se desfășoară *in utero,* cu tatăl biologic urcându-se în pat cu Fertility și mama așteptând în fața ușii.

— Soția stă pe culoar, croșetând sau făcând liste cu nume de copii, zice Fertility, în timp ce tatăl își golește grijuliu în mine conținutul mititel al testiculelor sale.

Prima dată când mi-a povestit despre slujba ei, pe vremea când eram un nimeni și făceam intervenții în cazuri de criză la mine acasă, mi-a zis că Fertility Hollis era un nume de scenă. Mi-a spus că, în realitate, o cheamă Gwen, dar nu putea să sufere numele ăsta.

— Când mă culcam cu tatăl era mai degrabă ca un tratament naturist, zicea dr. Ambrose. Așa le prezintă el treaba cuplurilor ălora disperate. Nu e adulter. E ceva holistic.

Nu era vorba de înșelăciune sau de prostituție, mi-a spus.

— E ceva de care scrie și-n Biblie, zice Fertility.

Și care costa cinci mii de dolari.

— Știi tu, Geneza, Capitolul 30, Rahila și Bilha, Lia și Zilpa.

Bilha nu folosea anticoncepționale, îmi vine să-i zic. Zilpa nu făcea cinci mii, neimpozabili. Ele chiar trăiau în robie. Nu băteau țara în lung și-n lat, trăgându-și-o cu viitori tați avizi după un moștenitor.

Fertility petrecea până la o săptămână întreagă în compania unui cuplu, dar pentru fiecare procedură pe care o efectua, mai lua cinci mii. Cu anumiți bărbați, asta putea să însemne și cincisprezece mii într-o noapte, în plus, cuplul suporta costul biletului de avion.

— Dr. Ambrose e doar o voce pe care o aud la telefon și care aranjează aranjamentul, zice Fertility. Nu e ca și cum ar fi o persoană reală. Cuplul plătește și el îmi trimite jumătate din sumă

bani gheață. Niciodată nu se menționează adresa expeditorului. E așa un laș.

Cunosc sentimentul.

TelePrompterul zice: TÂRFĂ.

— Nu trebuie decât să nu rămân gravidă, și am un succes monstru.

Vocația ei, mi-a zis, e să fie stearpă.

TelePrompterul zice: ȘTOARFĂ.

— Sunt sterilă, se aude din difuzoare.

TelePrompterul zice: CURVĂ.

E singura ei competență căutată pe piață. E vocația ei.

S-a născut pentru slujba asta.

Nu plătește impozite. Adoră să călătorească. Își petrece viața pe drum, în locuri scumpe, iar orarul e flexibil. Mi-a spus că în unele nopți adoarme în timpul procedurii. Când e cu unii dintre tați, visează incendieri, poduri care se prăbușesc, alunecări de teren.

— Nu consider că fac ceva rău, zice. Îmi exploatez calitățile.

TelePrompterul zice: SĂ ARZI ÎN FOCUL VEȘNIC AL IADULUI FEMEIE NECREDINCIOASĂ NĂRĂVITĂ SATANEI.

— Deci, ce părere ai? zice Fertility.

Jurnalista mă privește atât de fix, încât nici n-a observat că șuvițele de păr care i-au scăpat din coafură îi atârnă pe frunte. Regizorul mă privește fix. Agentul mă privește fix. Jurnalista înghite-n sec. Scenariștii introduc replicile în TelePrompter.

ROAGĂ-TE SĂ MORI, CURVĂ DIABOLICĂ ȘI ADULTERINĂ.

Întreaga Americă se uită la noi.

PĂCATELE TALE NU MAI POT FI IERTATE FATĂ PERFIDĂ ȘI DIABOLICĂ.

Agentul dă din cap, nu.

Ecranul TelePrompterului e gol pentru o clipă. Scenariștii scriu. Replica reapare.

PĂCATELE TALE NU MAI POT FI IERTATE FATĂ PERFIDĂ ȘI DIABOLICĂ.

— Deci, ce părere ai? se aude vocea lui Fertility.

ȘTOARFĂ

Agentul arată spre mine, apoi arată spre ecranul TelePrompterului, apoi iar spre mine, apoi iar și iar, rapid.

COCOTĂ

— N-o să emiți vreo judecată din aia bengoasă de-a ta în ce mă privește, nu?

NERUȘINATO

Nu transmitem prin satelit altceva decât timp mort. Cineva ar cam trebui să zică ceva.

Cu gura amorțită citesc cuvintele de pe TelePrompter. Fără să-mi simt buzele, zic ce mă pun ei să zic.

Jurnalista întreabă:

— Telespectatoarea numărul trei? Mai sunteți acolo?

Regizorul ne face semn cu degetele, cinci, patru, trei, doi, unu. Apoi își trece degetul arătător peste gât.

20

Și, înainte să se prăbușească avionul, mai vreau să știe toată lumea că nu de la mine a venit ideea aia cu PornFill, cu materialele pornografice.

Agentul îmi pune mereu o hârtie în față și zice, semnează asta.

Îmi zice, semnează aici.

Și aici.

Aici.

Și aici.

Agentul îmi zice să-mi pun inițialele lângă fiecare paragraf. Îmi zice, nu-i nevoie să citești chestia asta, că tot n-o să înțeleg.

Și așa a apărut PornFill.

N-a fost ideea mea să transform douăzeci de mii de acri din pământurile care aparțineau parohiei Bisericii Credincioșilor într-un depozit pentru materialele pornografice expirate din toată țara. Reviste. Cărți de joc. Casete video. Compact discuri. Dildouri uzate. Păpuși gonflabile perforate. Vaginuri artificiale. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, buldozerele împing munți de chestii din astea încolo și-ncoace. Vorbim de douăzeci de mii de acri. Doi-zero-zero-zero-zero acri. Metru pătrat cu metru pătrat din proprietatea Credincioșilor. Mediul înconjurător e distrus. Apa freatică e contaminată.

Afacerea e comparată cu Love Canal[17], și nu e vina mea.

Până nu se termină banda înregistratorului de zbor, lumea trebuie să știe cine e de vină. Agentul meu e de vină. *Cartea de rugăciune foarte comună.* Show-ul de televiziune Pacea minții. Corporația Americană PornFill. Campania Genezei. Statueta de bord Tender Branson. Până și jalnica mea apariție specială din pauza Super Bowl-ului, toate se datorează inspirației agentului.

Și toate au făcut tone de bani.

Dar important e că nimic din toate astea n-a fost ideea mea.

Agentul mi-a zis de chestia cu PornFill când eram în Dallas sau în Memphis. În momentul respectiv, viața mea se reducea la stadioane și camere de hotel. Distanța dintre ele nu se măsura în kilometri, ci în orele petrecute în avion. Lumea nu mai era decât niște modele de mochete care mi se derulau sub pași. Mochete cu fir scurt din nailon și poliester, cu model floral sau cu un logo pe fond albastru-închis ori gri pe care nu se văd arsurile de țigară sau jegul.

Lumea nu mai însemna altceva decât toalete publice, unde Fertility îmi șoptea din cabina vecină:

— Un vas de croazieră o să se ciocnească de un aisberg mâine-noapte.

Îmi șoptea:

— La ora două p.m., ora coastei de est, ultima panteră gri[18] din Bolivia, rasă pe cale de dispariție, va muri.

Din câte îmi spune agentul, majoritatea americanilor se confruntă cu o problemă extrem de importantă, anume să scape de materialele pornografice într-un mod discret și sigur. Toată America, zice, e plină de colecții imense de reviste *Playboy* sau *Screw* care nu mai excită pe nimeni. Există depozite și rafturi întregi de casete video cu iluștri necunoscuți cu perciuni lungi sau fard albastru de ochi, cordindu-se pe muzică prost piratată. America are nevoie, îmi zice, de un loc unde să fie evacuate toate porcăriile astea răsuflate și să poată putrezi ferite de ochii copiilor și de cei ai pudicilor.

Agentul mi-a dezvăluit ideea lui după ce comandase deja un studiu de fezabilitate despre depozitarea hârtiei, plasticului, elasticului, latexului, cauciucului, pieii, închizătorilor de oțel, fermoarelor, inelelor cromate, încheietorilor cu

arici, vinilului, lubrifianților pe bază de petrol și pe bază de ulei sau de apă, precum și a nailonului.

Are de gând să creeze locuri de colectare unde oamenii să-și arunce materialele pornografice fără să dea socoteală. Apoi, concesionarii locali le vor expedia în aceleași tip de containere biohazard folosite pentru ace și pansamente contaminate cu boli infecțioase. În fine, materialele pornografice vor fi transportate în fosta colonie parohială a Bisericii Credincioșilor, în centrul Nebraskăi, unde vor fi sortate. Cele trei categorii vor cuprinde:

Pornografie softcore.

Pornografie hardcore.

Și pornografie infantilă.

Materialele din prima categorie vor fi lăsate să putrezească la suprafața solului. Cele din a doua categorie vor fi îngropate. De cea de-a treia se vor ocupa doar persoane total indiferente la aceste lucruri, echipate în costume de protecție complete de unică folosință, rezistente la rupere și care includ mănuși de 50 de milimetri, bocanci și măști. Persoanele vor închide materialele care conțin pornografie infantilă în magazii subterane sigilate, unde acestea își vor putea petrece perioada lor de înjumătățire de ’jde miliarde de ani.

Potrivit agentului, trebuie să-i facem pe oameni să intre în panică din cauza amenințării reprezentate de pornografie.

Vom forța guvernul să impună aruncarea materialelor pornografice prin metode curate și sigure. Metodele noastre. Pentru că și atunci când vrei să arunci ulei de motor uzat sau azbest trebuie să plătești.

Le vom arăta oamenilor imagini cu materiale pornografice aruncate neglijent, care ajung să umple străzile, pervertindu-i pe minori și instigând la delicte sexuale.

O să taxăm marfa la tonă. Concesionarii locali îi vor taxa pe clienți la fel, plus o majă suplimentară de profit. Și uite-așa o să facem bani.

Concesionarii locali o să facă bani. Cetățeanul de rând o să poată să-și cumpere materiale pornografice proaspete. Industria porno o să se-mbogățească.

Mă rog, zice agentul, o să se îmbogățească și mai mult.

Potrivit agentului, o să fie o situație reciproc reciproc reciproc avantajoasă.

Dar până la urmă s-a dovedit a nu fi chiar așa.

Agentul redactase deja legea federală care te obligă să plătești o taxă pentru toate materialele pornografice. Taxa se duce la buget ca să finanțeze îngroparea materialelor pornografice aruncate la gunoi, și nu la punctele de colectare. Banii obținuți prin această taxă porno specială erau destinați unui superfond porno pentru curățarea gropilor de gunoi ilegale. O parte din bani dintr-o taxă de utilizator trebuia să fie folosită și pentru tratamentul dependenților de sex, dar nu prea mult.

Nici nu auzisem încă de chestia cu PornFill, când rapoartele privind impactul asupra mediului erau deja mușamalizate.

Testele de percolare fuseseră falsificate.

Agenta de publicitate trimitea faxuri peste faxuri, zi și noapte, către diversele comunități religioase, încercând apele. Lobby-iștii făceau presiuni discrete.

Pe de-o parte, existau cei douăzeci de mii de acri ai parohiei Bisericii Credincioșilor, bântuite de fantomele celor care se sinuciseseră, pe care nu dorea nimeni să-i cumpere. Pe de alta, erau milioanele de grămezi de pornografie pe care nu le dorea nimeni. Era logic pentru toată lumea, mai puțin pentru mine.

N-a fost decizia mea. Am încercat să găsesc alternative. Am spus *Rugăciunea pentru a crea mai mult spațiu de depozitat.* Am înghițit 4.000 de miligrame de Gamacease sub formă de prototipuri din ciocolată. Mi-am zis că asta o să rezolve problema întregii Americi. Am spus *Rugăciunea*

pentru reciclarea ziarelor vechi, dar n-a funcționat. Am spus *Rugăciunea pentru amânarea lucrurilor,* dar agentul nu era dispus să renunțe la idee.

Într-o dimineață am văzut în ziare că Legea pentru îngroparea materialelor sensibile trecuse de Cameră și de Senat și președintele urma să o promulge.

Iar agentul îmi tot spunea, semnează asta.

Pune-ți inițialele aici. Și aici. Și aici.

Am zis *Rugăciunea pentru când semnezi documente importante fără să le citești.*

Potrivit lui Fertility, afacerea PornFill a fost cea care l-a scos pe fratele meu Adam din ascunzătoare.

Singurul rol pe care l-am jucat în proiectul ăsta a fost că am semnat niște hârtii.

Dar din clipa aia, toată America a început să creadă că din cauza mea trebuie să plătească o taxă suplimentară de doi dolari de fiecare dată când cumpără o revistă deocheată.

După chestia asta, Adam Branson a ieșit din ascunzătoare și i-a pus lui Fertility pistolul la tâmpla ei obosită, obligând-o să mă contacteze.

Ca și cum Fertility n-ar fi știut că așa se va întâmpla.

Fertility știa absolut tot ce se va-ntâmpla.

Fertility mi-a cerut să iau în considerare că fratele meu era animat de bune intenții când a amenințat-o cu moartea.

Mai târziu, în avion, când am ținut același pistol la tâmpla pilotului, abia atunci am înțeles cât de rapid se desfășoară lucrurile astea.

Dar, până una-alta, pe mine mă urăște toată lumea.

Da, pe mine, fratele după care a fost numită Groapa de gunoi națională pentru materiale sensibile „Tender Branson”.

Ultima dată când m-a văzut Fertility, când m-a văzut în varianta plină de mușchi, masivă,

bronzată și proaspăt rasă, mi-a zis că arătam așa de bine, încât eram de nerecunoscut.

— Ai nevoie de un dezastru? m-a întrebat.

— Uită-te-n oglindă, mi-a zis.

Iar Adam mă vâna pentru distracția lui. Adam, fratele pe care Fertility mi-a zis să-l consider un „sfânt”.

19

Înainte să se prăbușească avionul sau înainte să se termine banda înregistratorului de zbor, mai vreau să lămuresc și alte greșeli, printre care:

Show-ul de televiziune Pacea minții.

Statueta de bord Tender Branson.

Jocul de masă întrebări simple din Biblie. De parcă Dumnezeu ar spune chestii simple.

Agentul mi-a zis că secretul e să ai cât mai multe chestii pe țeavă. Așa încât, dacă o treabă nu merge, să ai întotdeauna ceva de rezervă.

Așa că erau:

Dieta biblică.

Cartea *Cum să faci bani - secretele Bibliei.*

Biblia redecorării bucătăriilor și băilor.

Dezodorizantul de cameră Tender Branson.

Campania Genezei.

Cartea de rugăciune foarte comună, Volumul 2, numai că, de data asta, rugăciunile sunau puțin a vrăjitorie:

Spre exemplu, *Rugăciunea pentru a face pe cineva să te iubească.*

Sau *Rugăciunea pentru orbirea dușmanului.*

Toate astea vă sunt livrate de angajații destoinici ai Tender Branson Enterprises. Nici una n-a fost ideea mea.

Dar Campania Genezei a fost cea mai puțin a mea dintre toate ideile. M-am luptat din răsputeri să nu fie lansată. Dar problema era că oamenii mă întrebau dacă mai sunt virgin. Oamenii inteligenți mă întrebau dacă nu mă țăcănisem din cauza că încă mai eram virgin la vârsta asta.

Ce problemă aveam cu sexul, mă întreba lumea?

Ce nu era în regulă cu mine?

Campania Genezei a fost soluția cu care sărise agentul. Viața mea începuse să nu mai fie

decât o soluție la o soluție mai veche la o soluție mai veche până când am uitat care era de fapt problema inițială. În cazul de față, problema era că, în America, nu puteai să fii un virgin între două vârste dacă nu cumva aveai vreo dereglare. Oamenii nu-și pot închipui că cineva are o virtute când nu-și pot închipui că ei înșiși ar fi capabili de așa ceva. E mult mai simplu să-ți închipui că ești slab decât să ai încredere în forțele tale. Ești dependent de masturbație. Ești un mincinos. Oamenii sunt întotdeauna gata să creadă exact opusul a ceea ce le spui.

E imposibil să ai atât de mult autocontrol.

Precis te-au castrat când erai copil.

Campania Genezei se anunța un eveniment media cam îndoielnic.

Soluția rapidă era să mă însor.

Așa mi-a zis agentul într-o zi, când eram în limuzină.

Antrenorul meu personal, care se află și el în limuzină, îmi zice că acele alea mici pentru insulină sunt cele mai bune pentru că nu agață pereții venei. Agenta de publicitate e și ea cu noi. Amândoi își întorc privirea și se uită afară, pe geamurile fumurii, în timp ce antrenorul freacă un ac pe o cutie de chibrituri ca să-l ascută și-mi injectează 50 de miligrame de Laurabolin.

Nu înseamnă că nu te și doare dacă folosești ace pentru insulină.

Știi cum stau lucrurile cu sexul, îmi spune agentul. Indiferent cât jinduiești după chestia asta la un moment dat, până la urmă îți trece. În adolescență, agentul făcuse alergie la lapte. Îi plăcea laptele la nebunie, dar nu putea să se-atingă de el. După ani de zile, când s-a inventat laptele fără lactoză, ar fi putut să bea iarăși, dar ajunsese să nu mai suporte gustul laptelui.

Când s-a lăsat de alcool din cauza unei probleme la rinichi, își închipuise că o să

înnebunească. Acum nici nu se mai gândește la băutură.

Ca să nu fac riduri, dermatologul din echipa mea mi-a injectat Botox, toxina botulinică, în aproape toți mușchii din jurul ochilor și ai gurii, ca să-i paralizeze pentru următoarele șase luni.

Din cauza paresteziei periferice provocate de efectele secundare ale interacțiunii dintre toate medicamentele pe care le iau, abia îmi mai simt mâinile și picioarele. Din cauza injecțiilor cu Botox, abia îmi pot mișca fața. Adică, pot să vorbesc și să zâmbesc, dar într-un mod foarte limitat.

Limuzina ne duce spre avionul care o să ne ducă spre următorul stadion, Dumnezeu știe care. Potrivit agentului, Seattle nu reprezintă altceva decât zona geografică din jurul stadionului Kingdome. Detroit se reduce la oamenii care locuiesc lângă Silverdome. Nu zicem niciodată că mergem la Houston, ci mergem la Astrodome. La Superdome. La Mile High Stadium. La Stadionul Robert F. Kennedy. La Stadionul Jack Murphy. La Jacobs Field. La Shea Stadium. La Wrigley Field. Toate locurile astea au și niște orașe în jur, dar asta nu contează.

Coordonatorul de evenimente, care e și el cu noi în limuzină, îmi întinde o listă de nume, de candidate, de femei care vor să se mărite cu mine, iar agentul îmi întinde o listă de întrebări pe care trebuie să le învăț pe dinafară. Prima întrebare de sus, din capul paginii, sună așa:

„Cum se numește femeia din Vechiul Testament pe care Dumnezeu a prefăcut-o într-un condiment?”.

Coordonatorul de evenimente pune la cale o ditamai nunta romantică, care să se desfășoare fix la mijlocul terenului, la linia de cincizeci de yarzi, în pauza Super Bowl-ului. Culoarea hainelor pe care le vom purta la nuntă depinde de ce echipe ajung în finală. Religia după care va fi oficiată

căsătoria depinde de o licitație, o licitație extrem de discretă pentru convertirea mea la catolicism, la iudaism sau la protestantism, de vreme ce Biserica Credincioșilor a dat faliment.

A doua întrebare de pe listă sună așa:

„Cum se numește femeia din Vechiul Testament care a fost mâncată de câini?”.

Cealaltă opțiune la care se gândește agentul e să evităm intermediarul și să întemeiem propria noastră religie. Să ne creăm propriul brand. Să vindem direct clienților.

A treia întrebare de pe listă sună așa:

„E posibil ca fericirea veșnică din Grădina Raiului să fi devenit într-atât de plictisitoare încât să justifice mâncatul mărului?”.

Stăm acolo în limuzină, șase sau șapte, câți om fi, pe banchetele dispuse față în față, cu genunchii împreunându-ni-se.

Potrivit agentei de publicitate, nunta e deja aranjată. Un comitet a și ales o mireasă non-denominațională, prin urmare toată chestia cu întrebările o să fie o țeapă. Comitetul e chiar ăsta din limuzină. Oamenii își amestecă băuturile din minibar și și le trec unii altora. Mireasa o să fie chiar tipa angajată pe postul de coordonator asistent de evenimente. E și ea cu noi în limuzină, stă chiar în fața mea și o văd cum se apleacă spre mine.

Bună, îmi zice. Apoi adaugă că e sigură că o să fim fericiți împreună.

Agentul zice, o să avem nevoie de un miracol tare de tot la nuntă.

Agenta de publicitate zice, cel mai tare.

Agentul zice că trebuie să vin cu cel mai tare miracol din viața mea.

Cu Fertility care e supărată foc pe mine, cu fratele meu aflat încă în libertate, cu Laurabolinul injectat în sânge, cu jocul ăsta pentru alegerea sfântului potir, cu Campania Geneza, cu străina asta care o să se mărite cu mine și o să mă

defloreze, cu presiunea de a mă sinucide, nu știu ce să mai zic...

Asistentul coordonatorului pentru mass-media zice că am rămas fără vodcă. Și el e cu noi în limuzină. Am rămas și fără vin alb. În schimb avem tone de apă tonică.

Cu toții se uită la mine.

Orice-aș face, ei vor mai mult, mai bine, mai repede, mai altfel, mai nou, mai mare. Fertility avea dreptate.

Iar acum agentul îmi zice că trebuie să fac cel mai tare miracol din toată cariera mea.

— Trebuie să atingi desăvârșirea cu chestia asta, îmi zice.

Amin, îi răspund. Fără mișto.

18

Oamenii mă-ntreabă tot timpul dacă știu să umblu cu un prăjitor de pâine.

Știu ce face o mașină de tuns iarba?

Știu la ce ajută balsamul de păr?

Oamenii nu vor să mă comport prea lumește. Caută la mine un fel de inocență adamică, pre-măr. Un fel de candoare *á* la Pruncul Isus. Oamenii mă-ntreabă, știu cum funcționează un televizor?

Nu, nu știu, dar nici majoritatea oamenilor nu știu.

Adevărul e că n-am fost niciodată un geniu, dar pe zi ce trece e mai rău. Nici tâmpit nu sunt, dar simt că mă tâmpesc. Nu poți să-ți petreci toată existența adultă în lumea exterioară și să nu te prinzi cum merg lucrurile. Bineînțeles că știu să umblu cu un deschizător de conserve.

Cel mai greu lucru pe care trebuie să-l faci când ești un lider religios celebru și faimos ca mine e să te cobori la așteptările oamenilor.

Oamenii mă-ntreabă, știu la ce ajută un uscător de păr?

Potrivit agentului, secretul ca să rămâi în top e să nu reprezinți o amenințare. Să nu însemni nimic. Să fii doar un spațiu gol pe care oamenii pot să-l completeze. O oglindă. Sunt versiunea religioasă a unui câștigător la loterie. America e plină de oameni bogați și celebri, dar eu ar trebui să întruchipez acea combinație extrem de rară: adulat și idiot, faimos și umil, inocent și bogat. Îți duci existența ta umilă, așa își închipuie oamenii, viața ta obișnuită de Ioana d'Arc, traiul tău de Fecioară Maria spălând vasele și, într-o zi, numărul tău iese câștigător.

Oamenii mă-ntreabă, știu ce-i ăla un chiropractor?

Oamenii cred că sfințenia e ceva care se-ntâmplă pur și simplu. Că tot fenomenul e chiar atât de simplu. Ca atunci când Lana Turner s-a dus să-și cumpere o Cola la magazinul din colț și un ziarist, fermecat de frumusețea ei, a prezentat-o unui agent. Pasivitatea asta ar fi funcționat poate în secolul al XI-lea. Acum trebuie să urmezi tratamente de remodelare cu laser prin care să-ți îndepărtezi ridurile alea fine din jurul gurii înainte să apari în ediția specială de Crăciun a emisiunii tale. Acum avem peeling chimic. Dermabraziune. Pentru Ioana d'Arc a fost floare la ureche.

Acum oamenii mă-ntreabă, știu ce-i ăla cont curent?

Oamenii mă-ntreabă tot timpul de ce nu sunt însurat. Am gânduri necuviincioase? Cred în Dumnezeu? Mă ating în anumite locuri?

Știu ce face un tocător de hârtie?

Nu știu. Nu știu. Am îndoielile mele. Nu vreau să mă pronunț. Și de-aia am agent, ca să-mi spună totul despre tocătoarele de hârtie.

Cam în momentul ăsta al poveștii primesc prin poștă un exemplar din *Manualul de diagnostic și statistică a tulburărilor mentale.* Un angajat de la echipa de corespondență primită îl redirecționează către un director adjunct de la interfața cu mass-media, care i-l înmânează unui angajat mărunt de la publicitate, care îl trimite celui responsabil de programul meu zilnic, care mi-l strecoară pe tava cu micul dejun din apartamentul de la hotel, împreună cu cele 430 de grame de carbohidrați complecși și cele 600 de grame de proteine din albumină de ou, mi se livrează DSM-ul asistentei mele moarte.

Primesc câte zece saci de scrisori o dată. Din cauza asta am propriul meu cod poștal.

Ajută-mă. Vindecă-mă. Mântuiește-mă. Hrănește-mă, zic scrisorile.

Mesia. Mântuitorule. Călăuzitorule, așa îmi zic.

Ereticule. Blasfematorule. Antichristule. Diavole, așa îmi zic.

Așa că stau în pat, cu tava în poală și citesc manualul. Pe ambalaj nu apare nicăieri adresa expeditorului, dar pe interiorul copertei văd semnătura asistentei. Cât de straniu e felul în care numele îi supraviețuiește persoanei, semnificantul rezistă mai mult decât semnificatul, simbolul mai mult decât ceea ce simbolizează. Asemenea numelor săpate în piatra fiecărei cripte din Columbia Memorial Mausoleum, din asistentă n-a mai rămas decât numele.

Tot timpul ne credem mai presus de moarte.

De exemplu, dacă Michelangelo era așa de deștept, cum de a mai murit?

Stând acolo și citind DSM-ul, mă gândesc că oi fi eu un amărât gras și idiot, dar măcar sunt în viață.

Pe când asistenta e moartă, și iată dovada că absolut tot ceea ce studiase și ceea ce crezuse în viață a fost greșit. La sfârșitul acestei ediții a DSM-ului se află revizuiri la ediția anterioară. Regulile s-au schimbat deja.

Iată noile definiții ale acceptabilului, ale normalului, ale sănătosului.

Inhibiția orgasmului la bărbați este acum Disfuncție a orgasmului la bărbați.

Ceea ce era Amnezia psihogenă a devenit acum Amnezie disociativă.

Tulburările de anxietate provocate de vise se numesc acum Tulburări prin coșmaruri.

De la o ediție la alta, simptomele se schimbă. Cei sănătoși sunt, după noile standarde, bolnavi. Cei care erau considerați nebuni au devenit un exemplu de sănătate mintală.

Fără să se mai obosească să bată la ușă, agentul intră în cameră cu ziarele de dimineață în mână și mă surprinde încă în pat, citind. Îi zic, Uite ce a venit prin poștă, iar el îmi smulge cartea din mâini și mă-ntreabă dacă știu ce-i aia probă

incriminatorie. Agentul citește numele asistentei de pe interiorul copertei și mă-ntreabă:

— Știi ce-nseamnă crimă cu premeditare?

Agentul ține cartea într-o mână, lovind-o cu cealaltă.

— Știi cum e când stai pe scaunul electric?

Trosc.

— Știi ce consecințe o să aibă o condamnare pentru crimă asupra vânzărilor de bilete la următoarele tale spectacolele?

Trosc.

— Ai auzit vreodată expresia „Proba nr. 1 a acuzării”?

Habar n-am despre ce vorbește.

Aud aspiratoarele pe coridor și mi se face și mai lene. S-a făcut aproape amiază și eu tot în pat sunt.

— Vorbesc de chestia asta, zice agentul și-mi împinge înaintea ochilor cartea pe care o ține strâns cu amândouă mâinile. Cartea asta, zice, e ceea ce poliția numește un suvenir al omorului.

Agentul îmi spune că polițiștii cer în fiecare zi să discute cu mine despre asistenta găsită moartă. FBI-ul îl întreabă în fiecare zi pe agent ce s-a întâmplat cu DSM-ul care a dispărut, împreună cu toate dosarele cazurilor ei, cu o săptămână înainte ca asistenta să se sufoce și să moară din cauza gazului cloros. Autoritățile nu sunt deloc încântate că am părăsit locul faptei.

— Știi ce puțin mai ai până să se emită un mandat de arestare pe numele tău? mă-ntreabă agentul.

Știu ce e ăla un suspect principal într-un caz de crimă?

Știu cum ar arăta dacă s-ar descoperi că manualul e în posesia mea?

Stau încă întins în pat, ronțăind pâine prăjită, fără unt, și fulgi de ovăz, fără zahăr brun. Îmi întind brațele și zic, Dă-o-ncolo. Liniștește-te. Cartea a venit prin poștă.

Agentul mă-ntreabă dacă asta mi se pare că ajută la ceva.

Din punctul lui de vedere, e posibil ca eu însumi să-mi fi expediat cartea. DSM-ul constituie un bun memento al vieții mele de dinainte. Oricât de rău m-aș simți, cu toate medicamentele alea, cu programul meu strict și lipsit de orice integritate personală, tot e mai bine decât atunci când spălam closete iar și iar. Și nu că n-am mai furat și înainte. O altă metodă valabilă de a fura din magazine este să iei un articol și să tai eticheta cu prețul. Chestia asta merge cel mai bine în supermaketurile cu prea multe raioane și prea mulți angajați pentru ca o singură persoană să poată ști totul. Ia o pălărie, niște mănuși sau o umbrelă, taie eticheta cu prețul și predă-o la biroul de Obiecte pierdute. Nici măcar nu trebuie să ieși din magazin cu obiectul respectiv.

Dacă cei de la magazin descoperă că articolul e în stoc, îl trimit înapoi la raionul respectiv.

De cele mai multe ori, articolul ajunge într-o ladă sau pe un raft și, dacă în treizeci de zile nu-l revendică nimeni, e-al tău.

Și, din moment ce nimeni nu l-a pierdut, nici n-are cum să-l revendice cineva.

Nici un supermarket n-o să pună un geniu la biroul de Obiecte pierdute.

— Știi ce-i aia spălare de bani? mă-ntreabă agentul.

S-ar putea să fie vorba de o escrocherie asemănătoare. Ca și cum aș fi omorât-o pe asistentă și mi-aș fi trimis cartea mie însumi. Ca s-o „spăl”, cum ar veni. Ca și cum mi-aș fi expediat-o mie însumi ca să pot acum să fac pe nevinovatul, sprijinit de pernele din fir de bumbac egiptean de 200, bucurându-mă de crima pe care am comis-o și luându-mi micul dejun în pat până la amiază.

Chestia cu spălatul mă face să-mi fie dor de sunetul pe care-l scot hainele cu fermoar rotindu-se în uscătorul de rufe.

Aici, în apartamentul meu de la hotel, nu trebuie să cauți prea mult ca să găsești un motiv. În dosarul asistentei erau menționate toate tratamentele pe care mi le aplicase mie, exhibiționistul, mie pedofilul, mie, hoțul din magazine.

Agentul mă-ntreabă, știu cum arată un interogatoriu al FBI-ului?

Mă-ntreabă, chiar cred că polițiștii sunt așa de tâmpiți?

— Să presupunem că nu tu ești criminalul, zice agentul, atunci cine ți-a trimis cartea? Cine putea să-ți însceneze toate astea?

S-ar putea să știu. Probabil că da, știu.

Agentul crede că e vreun reprezentant al unei religii adverse, un rival catolic, baptist, taoist, evreu, anglican ros de invidie.

Fratele meu, îi zic. Am un frate mai mare care s-ar putea să mai fie în viață, și nu e greu să ți-l imaginezi pe Adam Branson omorându-i pe supraviețuitori în așa fel încât poliția să creadă că e vorba de niște sinucideri. Asistenta a pățit-o în locul meu când îmi făcea treaba. Nu-i greu să-ți închipui că a căzut în capcana întinsă mie sub forma unei sticle cu amoniac amestecat cu înălbitor și pusă special pentru mine sub chiuvetă, așteptându-mă să deșurubez capacul și să pic mort din cauza vaporilor.

Cartea alunecă din mâna agentului și cade pe podea, deschisă. Cu cealaltă mână, agentul aproape că-și smulge părul din cap.

— Maica ta, Christoase, zice. Să nu-mi spui că ai un frate care trăiește.

S-ar putea, zic. Probabil, se poate, da, chiar am. L-am văzut o dată când eram în autobuz. Cu vreo două săptămâni înainte să moară asistenta.

Agentul se uită fix la mine, așa cum stau acolo tolănit pe perne și plin de firimituri de pâine prăjită, și spune:

— Ba nu, n-ai. N-ai văzut pe nimeni.

Îl cheamă Adam Branson.

Agentul scutură din cap și zice:

— Ba nu, nu-l cheamă așa.

Adam m-a sunat și m-a amenințat cu moartea.

Agentul zice:

— Nu te-a amenințat nimeni cu moartea.

Ba da. Adam Branson bate America-n lung și-n lat și-i omoară pe supraviețuitori ca să ne ducă pe toți în Rai sau poate ca să arate lumii întregi cât de uniți sunt Credincioșii, sau ca să se răzbune pe turnătorul ăla care a dat în gât mișcarea misionarilor muncitori, habar n-am.

Agentul mă-ntreabă:

— Ai idee ce-nseamnă *oprobriu public*?

Agentul mă-ntreabă:

— Știi ce se va alege din cariera ta dacă oamenii o să afle că nu ești singurul supraviețuitor al Credincioșilor, legendarul cult malefic al morții?

Agentul mă-ntreabă:

— Ce-o să se-ntâmple dacă fratele ăsta al tău o să fie arestat și o să spună adevărul despre cult? O să spulbere absolut tot ce-a spus lumii întregi echipa de creație despre viața ta.

Agentul mă-ntreabă:

— Ce-o să se-ntâmple, ia zi?

Nu știu.

— O să devii un nimeni, zice.

— N-o să mai fii decât un alt mincinos faimos, zice.

— Toată lumea o să te urască, zice.

Apoi urlă:

— Știi că pentru înșelăciune publică ești condamnat la închisoare? Sau pentru denaturare? Pentru reclamă mincinoasă? Pentru defăimare?

Vine mai aproape ca să aud ce-mi șoptește:

— Mai are vreun rost să-ți spun că, față de închisoare, Sodoma și Gomora arată ca Minneapolis și St. Paul?

O să-mi zică el ce știu, spune agentul. Ia DSM-ul de pe covor și-l înfășoară în ziarul de azi.

Îmi zice că n-am nici un frate. Îmi zice că n-am văzut niciodată DSM-ul. Că n-am văzut nici un frate. Că regret moartea asistentei. Că mi-e dor de familia mea, care nu mai este în viață. Am fost profund atașat de asistentă. Îi voi fi veșnic recunoscător pentru ajutorul și îndrumarea pe care mi le-a oferit și mă rog în fiecare clipă ca familia mea să nu ardă în focul Iadului. Îmi spune că îmi displace agresivitatea polițiștilor, cărora le e prea lene să se ducă și să-l caute pe adevăratul ucigaș al asistentei. Îmi zice că nu vreau altceva decât să se termine odată toată povestea asta creată în jurul morții tragice și dureroase a asistentei. Îmi zice că nu-mi doresc altceva decât să-mi văd de viața mea.

Îmi zice că prețuiesc și am încredere în îndrumarea pe care mi-o oferă zi de zi agentul meu minunat. Îmi zice că îi sunt profund recunoscător.

Chiar înainte să intre camerista, agentul îmi spune că o să bage DSM-ul direct în tocătorul de hârtie.

Apoi zice:

— Acum dă-ți curul jos din pat, băi, căcat puturos, și să-ți intre bine-n cap ce ți-am spus pentru că în curând asta o să declari și la poliție.

17

Din cabinele de toaletă din stânga și din dreapta mea se aud gemete și gâfâieli. Sex sau defecare, n-aș ști să spun. Sunt găuri în ambii pereți despărțitori ai cabinei mele, dar nu mă pot uita.

Dacă Fertility a venit sau nu aici, n-am de unde să știu.

Dacă Fertility e aici și stă în cabina vecină, așteptând în tăcere să rămânem singuri, o s-o rog să-mi zică miracolul meu tare de tot.

Lângă gaura din dreapta mea, scrie, Am stat aici foarte mâhnit, nu m-am căcat, doar m-am bășit.

Lângă scrie, Povestea vieții mele.

Lângă gaura din stânga, scrie: Vino cu ea sculată ca să ți-o frec.

Lângă scrie, Mă pupi în cur.

Lângă scrie, Cu plăcere.

Sunt pe aeroportul din New Orleans, aeroportul de lângă stadionul Superdome, pe care mâine o să se desfășoare Super Bowl-ul, în pauza căruia o să mă însor.

Și nu prea mai am timp.

Afară, pe coridor, anturajul meu și noua mea mireasă așteaptă de peste două ore, în timp ce eu stau aici de atâta vreme, încât am impresia că o să-mi cadă intestinele afară pe cur. Pantalonii îmi sunt adunați în jurul gleznelor. Hârtia igienică pe care am pus-o pe colac s-a îmbibat de apă și îmi udă pielea. Aerul pe care-l inspir e greu din cauza oamenilor care își fac nevoile.

În toaletă după toaletă se aude cum se trage apa, dar imediat ce iese ultimul bărbat, vine altul.

Pe perete e scrijelit, Viața se termină ca un film porno. Singura diferență e că viața *începe* cu un orgasm.

Lângă e scrijelit, Partea cea mai tare e când te-apropii de final.

Lângă e scrijelit, Cât de tantric.

Lângă e scrijelit, Miroase a căcat aici.

În ultima toaletă care mai e ocupată se trage apa. Ultimul individ se spală pe mâini. Ultimii pași ies pe ușă.

Mă aplec spre gaura din stânga și șoptesc. Fertility? Ești aici?

Mă aplec spre gaura din dreapta și șoptesc, Fertility? Ești aici?

Dar nu e nimic altceva decât teama că va intra un alt tip ca să-și citească ziarul și să tragă o altă căcare spectaculoasă compusă din șase bucăți.

Când, brusc, din gaura din dreapta se aude:

— Nu mi-a plăcut că mi-ai zis știoarfă la televizor.

Îmi pare rău, îi răspund, tot în șoaptă. Dar nu făceam altceva decât să citesc scenariul pe care mi-l dăduseră.

— Știu.

Știu că știe.

Gura roșie din gaură zice:

— Am sunat pentru că știam că o să mă trădezi. N-are nimic de-a face cu liberul-arbitru. Era o chestie din aia Isus/Iuda. Ești doar pionul meu.

Mersi, îi zic.

Se aud niște pași și cineva se instalează în cabina din stânga.

Mă aplec spre gaura din dreapta și șoptesc:

— Nu mai putem vorbi. A intrat cineva.

— E okay, zice gura cea roșie. E fratele cel mare.

Fratele cel mare?

Gura roșie spune:

— Fratele tău, Adam Branson.

Și prin gaura din stânga se ivește țeava unui pistol.

Iar o voce, o voce de bărbat, spune:

— Salut, frățică.

Arma din gaură se rotește, țintind oarbă spre picioarele mele, spre piept, spre cap, spre ușa cabinei, spre vasul de toaletă.

Lângă țeava armei scrie, O sugi.

— Nu te speria, zice Fertility. N-o să te omoare. Măcar atâta lucru știu.

— Nu pot să te văd, zice Adam, dar am șase gloanțe și unul precis o să te nimerească.

— Ba n-o să omori pe nimeni, îi zice gura cea roșie armei celei negre, și cuvintele lor se încrucișează peste coapsele mele goale, acoperite doar cu poalele cămășii albe. Azi-noapte a intrat și peste mine acasă și mi-a pus arma la tâmplă, dar n-a reușit decât să-mi strice coafura.

— Taci din gură, zice arma.

— Nici măcar n-are gloanțe-n chestia aia, zice gura.

— Taci din gură! zice arma.

— Azi-noapte te-am visat iarăși, zice gura. Știu ce ți-au făcut când erai copil. Știu că ai pățit ceva îngrozitor. Înțeleg de ce ți-e frică de sex.

N-am pățit nimic, șoptesc.

— Am încercat să trec peste asta, dar mă lua cu rău numai când mă gândeam ce vă făceau bătrânii vouă, copiilor, zice arma.

Nu era chiar așa de rău, șoptesc.

— În visul meu, plângeai, zice gura. Erai doar un băiețel, prima oară, și nu știai ce-o să pățești.

Am reușit să trec peste toate astea, șoptesc. Acum sunt o celebritate religioasă faimoasă și celebră, sunt cunoscut pretutindeni.

— Ba nu, n-ai reușit, zice arma.

Ba da, am reușit.

— Și-atunci de ce mai ești virgin? întreabă gura.

Mâine mă-nsor.

— Dar n-o să faci sex cu ea, zice gura.

E o fată foarte dulce și foarte drăguță, zic.

— Dar n-o să faci sex cu ea, zice gura. Căsătoria n-o să se consume.

— Așa le făcea și biserica tuturor tender-ilor și biddy-ilor ca să nu-și dorească să facă sex când vor ajunge în lumea exterioară, îi zice arma gurii.

— Mă rog, obiceiul ăsta era pur și simplu sadic, îi zice gura armei.

Că tot veni vorba de căsătorie, zic, mi-ar cam trebui cel mai supertare miracol din câte ai.

— O să ai nevoie chiar de mai mult de-atât, zice gura. Mâine-dimineață, când o să te căsătorești, agentul tău o să moară. Așa că o să ai nevoie de un miracol beton și de un avocat beton.

Ideea că agentul meu o să moară nu-i chiar așa de rea.

— Poliția, zice gura, o să te considere suspect.

Dar de ce?

— Din cauza coloniei ăleia noi pe care ai lansat-o, Adevăr - Parfumul, zice gura. Agentul o să-l miroasă și o să se sufoce, zice gura.

— Pentru că sticluța o să conțină de fapt înălbitor amestecat cu amoniac, zice arma.

Întreb. Așa cum s-a întâmplat și cu asistenta?

— De-aia poliția o să vină după tine, zice gura.

Dar fratele meu a omorât-o pe asistentă, nu eu.

— Vinovat, onorată instanță, zice arma. Și tot eu am furat DSM-ul și dosarul cazului tău.

— Și tot el a pus la cale uciderea agentului prin sufocare, zice gura.

— Spune-i partea cea mai tare, îi zice arma gurii.

— Mi se-ntâmplă tot mai des să visez, zice gura, că poliția bănuiește că tu i-ai omorât pe toți Credincioșii supraviețuitori ale căror sinucideri păreau false.

Toți Credincioșii pe care Adam i-a omorât.

— Da, ăia, zice arma.

— Poliția crede că tu ai înfăptuit crimele ca să devii faimos, zice gura. Te-ai transformat, peste noapte, dintr-un om de serviciu gras și urât într-un lider religios, iar mâine o să fii cel mai de succes ucigaș în serie din tară.

— „De succes” probabil că nu e cuvântul potrivit, zice arma.

Zic, Nu eram chiar așa de gras.

— Dar câte kile aveai? zice arma. Fii sincer.

Pe perete scrie, Azi e cea mai proastă zi din câte o să mai ai.

— Ba erai gras, zice gura. Și acum ești gras.

Întreb, Și-atunci de ce nu mă omori pe loc? De ce nu încarci arma aia și mă împușți, ca să scăpăm?

— E-ncărcată, zice arma și țeava se rotește, țintind către fața mea, către genunchi, către picioare, către gura lui Fertility.

— Ba nu, n-ai nici un glonț, spune gura.

— Ba da, zice arma.

— Păi, atunci, arată-ne, zice gura. Împușcă-l. Pe loc. Împușcă-l. Trage.

Zic, Nu trage.

— Nu prea am chef, zice arma.

— Mincinosule, zice gura.

— Păi, chiar am vrut să-l omor odată, zice arma, dar acum, cu cât e mai faimos, cu-atât mai bine. De-aia am omorât-o pe asistentă și am distrus fișele despre sănătatea lui mintală. De-aia am pregătit prostia aia de sticluță cu gaz cloros ca s-o miroasă agentul.

Mă prefăceam dement și pervers doar pentru asistentă, zic.

Pe perete e scrijelit, Cacă-te sau cară-te.

— Nu contează cine o să-l omoare pe agent, zice gura. Poliția o să te aștepte la mijlocul terenului și o să te aresteze pentru ucidere în masă imediat ce n-o să mai fii în direct.

— Dar nu-ți face griji, zice arma. O să fim acolo și-o să te salvăm.

Să mă salvați?

— Tu zi-le miracolul, spune gura, și o să poți profita de cele câteva minute de haos ca să ieși de pe stadion.

Întreb, Haos?

— Să te uiți după noi, o să fim într-o mașină, zice arma.

— O mașină roșie, zice gura.

— De unde știi? întreabă arma. Că nici n-am apucat s-o furăm.

— Eu știu totul, zice gura. O să furăm o mașină roșie cu transmisie automată pentru că nu mă descurc cu schimbătorul de viteze.

— Bine, zice arma. O mașină roșie.

— Bine, zice gura.

Nici că aș fi putut fi mai puțin nerăbdător. Zic, Spune-mi odată miracolul ăla.

Iar Fertility îmi spune miracolul. Cel mai supertare miracol din cariera mea.

Și are dreptate.

Chiar că o să fie haos.

O să fie iadul pe pământ.

16

A doua zi dimineața, la ora unsprezece, agentul e încă în viață.

Agentul e încă în viață la unsprezece și zece și la unsprezece și cincisprezece.

Agentul e încă în viață la unsprezece treizeci și la unsprezece patruzeci și cinci.

La unsprezece cincizeci, coordonatorul de evenimente mă ia cu mașina de la hotel și mă duce la stadion.

Pentru că nu e clipă în care toți coordonatorii, agenții de vânzări și managerii ăștia să nu roiască în jurul nostru, n-am cum să-l întreb pe agent dacă are o sticluță de Adevăr - Parfumul și când are de gând s-o miroasă. Nu pot să-i zic așa, dintr-odată, să nu cumva să miroasă azi vreo colonie. Pentru că în loc de parfum o să dea de otravă. Pentru că fratele pe care nu-l am și pe care nu l-am văzut niciodată a umblat în bagajele agentului și i-a pus o capcană. De fiecare dată când mă uit la el, de fiecare dată când se duce la baie sau când trebuie să mă întorc o clipă cu spatele, s-ar putea să fie ultima în care îl mai văd.

Nu că aș muri de dragul agentului. Ba mă și văd la înmormântarea lui, îmi imaginez ce haine o să port și cum o să sune omagiul pe care o să i-l aduc. Chicotind. Parcă mă văd apoi pe mine și pe Fertility dansând un tangou argentinian pe mormântul lui.

Dar nu vreau să fiu acuzat de ucidere în masă.

E ceea ce asistenta ar numi un conflict de abordare/evitare.

Pentru că, dacă agentul o să fie găsit mort prin sufocare, orice referire aș fi făcut eu la colonie va fi redată apoi poliției de cei din anturajul meu.

La patru treizeci, suntem la stadion, în culise, printre mesele pliante mâncarea de la catering și

garderoba închiriată, cu smochingurile și rochia de mireasă atârnând pe umerașe, iar agentul e tot în viață și mă întreabă ce am de gând să proclam în chip de marele meu miracol de la pauză.

Nu-i spun.

— Dar o să fie unul tare? vrea să știe agentul.

O să fie tare.

Destul de tare încât fiecare spectator din tribună să vrea să-mi tragă un șut în cur.

Agentul ridică dintr-o sprânceană și-mi aruncă o privire cruntă.

Un miracol atât de tare, încât va fi nevoie de toți polițiștii din oraș pentru ca mulțimea să nu mă omoare. Asta nu-i mai zic agentului. Nu-i mai zic că asta-i de fapt toată poanta. Poliția o să fie atât de ocupată să mă protejeze, încât n-o să mă mai poată aresta pentru crimă. Dar nu-i zic agentului partea asta.

La cinci fix, agentul e încă viață, iar eu mă-ncorsetez într-un smoching alb cu papion alb. Judecătorul de pace se apropie și-mi zice că totul e sub control. Nu trebuie să fac altceva decât să inspir și să expir.

Mireasa își face apariția în rochia ei, dându-și cu vaselină pe inelar, și-mi zice:

— Mă cheamă Laura.

Nu e fata care era alaltăieri în limuzină.

— Aia era Trisha, zice mireasa. Dar Trisha s-a îmbolnăvit, așa că Laura e dublura ei. Dar nu-i nici o problemă. Chiar dacă Trisha nu e aici, tot cu ea o să mă căsătoresc. Agentul tot pe ea o vrea.

— N-o să se vadă la televizor, zice Laura.

Are un văl care-i acoperă fața.

Oamenii mănâncă ce a adus firma de catering. Lângă ușile de oțel care se deschid spre liniile de tușă, cei de la florărie sunt gata să împingă altarul pe teren. Sfeșnicele. Bolțile cu flori albe de mătase. Trandafirii și bujorii, sângele-voinicului și micsandre, casante și lipicioase din cauza fixativului de păr cu care au fost pulverizate ca să

stea cât mai țepene. Buchetul miresei e compus din gladiole de mătase, dalii din mătase sintetică și lalele, și de el atârnă câțiva metri de caprifoi din mătase albă.

Totul arată așa de frumos și de real dacă te uiți de la oarece distanță.

Instalația de nocturnă e foarte puternică, zice make-up artist-ul și-mi face o gură roșie imensă.

La șase fix, începe finala. Fotbal. Arizona Cardinals cu Indianapolis Colts.

După cinci minute din primul sfert, Colts conduce Cardinals cu șase la zero și agentul e încă în viață.

Lângă ușile de oțel care dau în stadion, băieții de altar și domnișoarele de onoare, în costume de îngeri, flirtează și trag din țigări.

Cu jucătorii de la Colts la linia de patruzeci de yarzi, e al doilea lor down, iar cel de la programări posteveniment mă pune la curent cu modul în care îmi voi petrece luna de miere, adică în turneu, un turneu în șaptesprezece orașe pentru a-mi promova cărțile, jocurile, statueta de bord. Nu a dispărut din peisaj nici chestia cu găsirea unei religii pentru mine, una dintre cele dominante. Cum chestiunea aia enervantă legată de viața mea sexuală s-a rezolvat, mi se pregătește acum un turneu mondial. Sunt programate turnee ale bunăvoinței în Europa, Japonia, China, Australia, Singapore, Africa de Sud, Insulele Virgine Britanice, Papua Noua Guinee, urmând să revin în Statele Unite exact când o să mi se nască primul copil.

Pentru că nimic nu poate fi lăsat la voia întâmplării, coordonatorul mă anunță că agentul și-a luat anumite libertăți ca să se asigure că soția mea va naște primul nostru copil exact la finalul turneului meu de nouă luni.

Planurile pe termen lung prevăd ca soția mea să facă șase, poate chiar șapte copii, ca o familie Credincioasă model.

Coordonatorul de evenimente îmi zice că nu va trebui să ridic un deget.

În ceea ce mă privește, toată chestia va fi ca imaculata concepție.

Instalația de nocturnă e mult prea puternică, zice make-up artist-ul și-mi dă cu roșu-n obraji.

La sfârșitul primului sfert, agentul vine să-i semnez niște hârtii. Documente care stipulează modul de împărțire a profitului, îmi zice agentul. Tender Branson, denumit în continuare Victima, acordă celeilalte părți, denumită în continuare Agentul, dreptul de a încasa și distribui toate sumele plătite către Grupul de Media și Vânzări Tender Branson, incluzând, dar nelimitându-se la vânzarea de cărți, emisiuni de televiziune, obiecte de artă, spectacole live și cosmetice, și anume colonie pentru bărbați.

— Semnează aici, zice agentul.

Și aici.

Aici.

Și aici.

Cineva îmi prinde un trandafir alb la rever. Cineva a îngenuncheat în fața mea și-mi lustruiește pantofii. Make-up artist-ul combină în continuare nuanțele.

De-acum încolo, agentul deține toate drepturile asupra imaginii mele. Și asupra numelui meu.

S-a terminat primul sfert, scorul e șapte la șapte și agentul e încă în viață.

Antrenorul meu personal de fitness îmi injectează 10 cm cubi de adrenalină ca să pară că-mi lucesc ochii.

Coordonatorul principal de evenimente îmi spune că nu trebuie decât să mă îndrept spre linia de cincizeci de yarzi, spre centrul terenului, unde așteaptă nuntașii. Mireasa o să vină din partea opusă. O să stăm pe o platformă făcută din lăzi de lemn în care sunt închiși cinci mii de porumbei albi. Sunetul întregii ceremonii a fost preînregistrat

în studio, așa că publicul va auzi doar chestia asta. Nu va fi nevoie să spun nici un cuvânt până în momentul când voi rosti previziunea.

O să apăs pe un comutator ascuns sub piciorul meu și care o să elibereze cei cinci mii de porumbei. Mergi. Vorbești. Porumbei. E floare la ureche.

Responsabilul cu garderoba mă anunță că trebuie să-mi pun corsetul ca să obținem silueta de care avem nevoie și-mi spune să mă grăbesc și să mă dezbrac acolo, în fața tuturor. A îngerilor, a staff-ului, a celor de la catering, a celor de la florărie. A agentului. Acum. Să scot totul în afară de chiloți și ciorapi. Acum. Responsabilul cu garderoba mă așteaptă cu aparatul ăla de tortură numit corset în mâini și-mi spune că acum e momentul să mă duc să fac un pipi pentru că în următoarele trei ore n-o să mai pot.

— N-ai fi acum obligat să porți monstruozitatea aia, îmi zice agentul, dacă reușeai să-ți menții greutatea.

Au trecut patru minute din al doilea sfert și nimeni nu găsește verigheta.

Agentul dă vina pe coordonatorul de evenimente, dă vina pe responsabilul cu garderoba, dă vina pe responsabilul cu accesoriile, dă vina pe firma de bijuterii care a oferit verighetele gratis în schimbul unei reclame care va apărea pe balonul care se rotește deasupra stadionului. Chiar în clipa asta pe balon apare numele firmei de bijuterii. Agentul amenință că va da firma în judecată pentru încălcarea obligațiilor contractuale și încearcă să-i contacteze pe cei din balon.

Coordonatorul de evenimente îmi zice:

— Fă-te că-i pui verigheta.

O să facă în așa fel încât camerele de filmat să ia un cadru în care să ni se vadă doar capul și umerii. Așa că doar te faci că-i pui Trishei inelul pe deget.

Mireasa zice că n-o cheamă Trisha.

— Și nu uita, îmi spune coordonatorul de evenimente, doar mimezi cuvintele, totul e preînregistrat.

Au trecut nouă minute din al doilea sfert și agentul e încă în viață și zbiară la telefon.

— Dă-l jos, țipă. Scoate cablul. Sau dă-mi un pistol și-l rezolv eu, țipă. Dă naibii jos din cer drăcia aia.

— Nu se poate, zice coordonatorul de evenimente. În clipa în care nuntașii o să iasă de pe stadion, cei din balon o să arunce șapte tone de orez peste parcare.

— Vă rog să veniți cu mine, zice șeful de la programări. Trebuie să ne ocupăm locurile.

Scorul e douăzeci la șaptesprezece, iar jucătorii de la Colts și cei de la Cardinals ies de pe teren și beau apă ca demenții.

Mulțimea țipă că mai vrea fotbal.

Îngerii și recuziterii se reped pe teren cu altarul și florile de mătase, cu sfeșnicele aprinse și cu platforma plină cu porumbei.

Din cauza corsetului care mă strânge, toate organele interne mi s-au ridicat în gât.

Minutele până la începutul celei de-a doua jumătăți a meciului se scurg unul după altul, iar agentul e încă în viață. Încerc să trag aer în piept, dar nu reușesc decât pe jumătate.

Antrenorul meu personal de fitness face un pas spre mine și-mi zice:

— Uite-aici, ca să mai prinzi niște culoare în obraji.

Îmi vâră o sticluță sub nas și-mi zice să inspir tare.

Publicul tropăie din picioare, minutele trec, scorul e așa de strâns, iar eu inspir.

— Acum cealaltă nară, zice antrenorul.

Iar eu inspir.

Și totul îmi dispare dinaintea ochilor. Cu excepția sângelui care îmi duduie în venele din

urechi și a inimii care îmi bate să-mi sară din corset, mi s-a rupt filmul.

Nu simt nimic. Nu văd nimic. Nu aud nimic. Nu mi-e frică de nimic.

De la distanță, coordonatorul de evenimente îmi face semn să pășesc pe iarba artificială. Arată spre linia trasată pe teren, apoi spre niște oameni care stau pe platforma acoperită cu flori albe din centrul terenului.

Zumzetul din urechi începe să dispară și atunci aud muzica. Trec pe lângă coordonator și intru pe teren, în urletele miilor de spectatori. Muzica izbucnește din senin. Balonul dă roată stadionului, anunțând:

Felicitări din partea Familiei de Produse Fine Philip Morris.

Mireasa, adică Laura, Trisha sau cum o chema-o, vine din direcția opusă.

Fără să deschidă gura, judecătorul de pace zice:

TENDER BRANSON, DE BUNĂVOIE ȘI NESILIT DE NIMENI, O IEI PE TRISHA CONNERS DE SOȚIE, LA BINE ȘI LA RĂU, SĂ CREȘTEȚI ȘI SĂ VĂ ÎNMULȚIȚI, PÂNĂ CÂND MOARTEA VĂ VA DESPĂRȚI?

Simți reverbul celor o sută de boxe.

Fără să deschid gura, zic:

DA.

Fără să deschidă gura, judecătorul de pace zice:

TRISHA CONNERS, DE BUNĂVOIE ȘI NESILITĂ DE NIMENI, ÎL IEI PE TENDER BRANSON DE SOȚ, PÂNĂ CÂND MOARTEA VĂ VA DESPĂRȚI?

Iar Laura, răspunde, făcând playback:

DA.

Camerele de luat vederi fac zoom, iar noi ne facem că ne punem verighetele.

Ne facem că ne sărutăm.

Vălul rămâne la locul lui. Laura pare Trisha. De la distanță, totul pare perfect.

În afara cadrului, se vede cum poliția intră pe teren. Probabil că agentul e mort. Colonia. Gazul cloros.

Polițiștii sunt la linia de zece yarzi.

Îi cer judecătorului de pace să-mi dea un microfon ca să rostesc marea mea previziune, miracolul meu.

Polițiștii sunt la linia de douăzeci de yarzi.

Apuc microfonul, dar îmi dau seama că e mort.

Polițiștii sunt la linia de douăzeci și cinci de yarzi.

Zic, Doi-zece, doi-zece, unu, doi, trei.

Doi-zece, unu, doi, trei.

Polițiștii sunt la linia de treizeci de yarzi, cu cătușele pregătite.

Microfonul prinde viață, iar vocea mea tună în sistemul de sonorizare.

Polițiștii sunt la linia de patruzeci de yarzi și spun, Ai dreptul să nu spui nimic.

Dacă renunți la acest drept, orice spui poate și va fi folosit împotriva ta...

Iar eu renunț la acest drept.

Rostesc previziunea.

Polițiștii sunt la linia de patruzeci și cinci de yarzi.

Vocea mea răsună în tot stadionul, și eu zic:

SCORUL FINAL AL MECIULUI DE AZI VA FI DOUĂZECI ȘI ȘAPTE LA DOUĂZECI ȘI PATRU PENTRU COLTS. COLTS VA CÂȘTIGA SUPER BOWL-UL CU TREI PUNCTE.

Și iadul se dezlănțuie.

Mai rău e că motorul numărul doi tocmai s-a oprit. Aici sus, în cabina de pilotaj a Zborului 2039, nu mi-au mai rămas decât două motoare.

15

Ca să faci chestia asta cum trebuie, iei o coală de hârtie albă și o înfășori într-o coală de hârtie indicator. Iei un talon și-l strecori înăuntru. Pui alături o coală de cupoane de cumpărături. Apoi împăturești totul într-o coală de hârtie cu antet și o bagi într-un pilc.

Lipești eticheta cu adresa pe plic și uite-așa ai câștigat trei cenți.

Fă șmecheria asta de treizeci de ori și ai câștigat aproape un dolar.

Locul în care ne aflăm astă-seară a fost ideea lui Adam Branson.

Scrisoarea pe care o împăturesc începe așa:

E adevărat că apa care curge la robinetele familiei WILSON aduce cu ea paraziți periculoși?

Locul în care ne aflăm ar trebui să fie unul sigur.

Înfășor hârtia albă în hârtia indicator, pun înăuntru talonul, cupoanele de cumpărături, hârtia cu antet, bag totul în plic, și m-am făcut cu încă trei cenți care să mă ajute să scap.

E adevărat că apa care curge la robinetele familiei CAMERON aduce cu ea paraziți periculoși?

Stăm toți trei la masa din sufragerie, Adam, Fertility și cu mine, și umplem plicurile. La ora zece, supraveghetoarea se duce să încuie ușa de la intrare și, înainte să se întoarcă în bucătărie, se oprește să ne întrebe dacă fiica noastră se simte mai bine. Doctorii au reușit să-i amelioreze starea? O să supraviețuiască?

Fertility, cu părul încă plin de orez, zice:

— N-am scăpat încă de pericol.

Evident, n-avem nici o fiică.

Chestia cu fiica a fost ideea lui Adam Branson.

În jurul nostru este un grup de trei sau patru familii, părinți și copii care vorbesc despre cancer și chimioterapie, arsuri și grefe de piele. Infecții cu stafilococi. Supraveghetoarea întreabă cum o cheamă pe fetița noastră.

Adam, Fertility și cu mine ne uităm unii la alții. Fertility tocmai își scosese limba să lipească un plic. Eu mă uit la Adam ca și când m-aș uita la imaginea celui care eram odată.

Cu toții, într-un singur glas, spunem trei nume diferite.

— Amanda, zice Fertility.

— Patty, zice Adam.

Eu zic, Laura. Numai că toate cele trei nume se amestecă.

Fiica noastră.

Supraveghetoarea se uită la mine, la resturile arse ale smochingului meu alb și mă întreabă, pentru ce a fost internată fiica voastră?

Cu toții, într-un singur glas, spunem trei afecțiuni diferite:

— Scolioză, zice Fertility.

— Poliomelită, zice Adam.

Eu zic: Tuberculoză.

Supraveghetoarea se uită la noi cum înfășurăm hârtia albă în cea galbenă, talonul, cupoanele, hârtia cu antet, apoi privirea i se mută spre cătușele prinse de încheietura unei mâini.

E adevărat că apa care curge la robinetele familiei DIXON aduce cu ea paraziți periculoși?

Adam a fost cel care ne-a adus aici. Doar pentru o noapte, din câte zice. E un loc sigur. Pentru că am devenit un ucigaș în masă, Adam știe că mâine-dimineață trebuie s-o luăm spre nord și s-o ținem așa până ajungem în Canada, dar astă-seară aveam nevoie de o ascunzătoare. Aveam nevoie de mâncare. Aveam nevoie de ceva bani, așa că ne-a adus aici.

Asta se întâmpla după faza cu stadionul și după ce mulțimea rupsese barierele poliției.

Imediat după căsătoria mea falsă, când agentul era deja mort, iar polițiștii se luptau să mă scape ca să mă poată executa ulterior pentru crimă. Întreg conținutul Superdome-ului s-a revărsat pe teren în clipa în care am anunțat că o să câștige cei de la Colts. Polițiștii îmi puseseră deja cătușele pe o mână, când și-au dat seama că urmau să fie covârșiți de mareea de bețivi care se îndrepta spre noi dinspre liniile de tușă.

Iar pe undeva orchestra intona imnul național.

Din toate direcțiile, oamenii sar pe teren. Oamenii aleargă spre noi cu pumnii în aer. Iată-i și pe cei de la Arizona Cardinals în echipamentul lor. Cei de la Indianapolis Colts sunt încă în zona băncilor de rezerve, dându-și unii altora palme peste cur și bătând cuba.

În momentul în care polițiștii ajung la marginea platformei, apăs pe comutator și un zid compact de cinci mii de porumbei albi se ridică instantaneu în jurul meu.

Porumbeii i-au ținut la distanță pe polițiști destul cât spectatorii să ajungă la mijlocul terenului.

Polițiștii încearcă să respingă mulțimea, iar eu înșfac buchetul miresei.

Cât stau aici să bag hârtiile în plicuri, vreau să povestesc tuturor marea mea evadare. Cum grenadele lacrimogene zburau încolo și-ncoace peste capetele noastre. Cum urletul mulțimii se izbea de cupola stadionului, răsunând asurzitor. Cum am smuls buchetul alb de mătase artificială din brațele miresei, pe obrajii căreia se rostogoleau lacrimi. Cum abia dacă am apropiat florile stropite cu fixativ de flacăra unei lumânări și m-am făcut cu o torță capabilă să țină la distanță orice agresor.

Cu torța de gladiole în mână, biciuind în stânga și-n dreapta cu firele arzânde de caprifoi fals, am sărit de pe platformă și mi-am croit drum pe terenul de fotbal. Spre linia de cincizeci de yarzi. Spre linia de patruzeci de yarzi. Spre cea de

treizeci. În smochingul meu alb, m-am eschivat și am condus ofensiva ca un adevărat fundaș, făcând sprinturi și întoarceri. Spre linia de douăzeci de yarzi. Ca să nu fiu placat, am fluturat daliile de foc într-o parte și-n alta. Spre linia de zece yarzi.

Zece mii de oameni caută să mă placheze.

Unii sunt beți, alții sunt profesioniști, dar nici unul nu e atât de surescitat ca mine de la chimicalele de calitate din corpul meu.

Mâinile se întind să mă apuce de pulpanele mele albe.

Oamenii plonjează să mă apuce de picioare.

Steroizii mi-au salvat viața.

Și, touchdown!

Trec printre porți, îndreptându-mă spre ușile de oțel care o să mă scoată de pe teren.

Din torța mea n-au mai rămas decât niște toporași din mătase în clipa când o arunc peste umăr. Mă năpustesc pe ușile duble de oțel, apoi trag zăvorul.

Mulțimea se izbește de ușile închise, dar sunt în siguranță câteva minute, singur cu make-up artist-ul și mâncarea de la catering. Cadavrul agentului zace pe o targă, chiar lângă masa cu bufetul suedez, acoperit cu un cearșaf alb. Bufetul suedez e compus doar din sandviciuri cu curcan, apă minerală și fructe proaspete. Salată de paste. Tort.

Make-up artist-ul mănâncă un sandvici. Face un semn din cap către agent și-mi zice:

— Bravo.

Îmi spune că n-a putut să-l sufere niciodată.

Are la mână Rolexul din aur masiv al agentului.

— Vrei un sandvici? zice make-up artist-ul.

Întreb, Mai au și cu altceva sau doar cu curcan?

Make-up artist-ul îmi întinde o sticlă de apă minerală și-mi zice că smochingul mi-a luat foc la spate.

Întreb, Unde-i ieșirea?

Ia-o pe ușa aia, zice make-up artist-ul.

Ușile de oțel încep să se curbeze în cadrul lor.

Ia-o pe culoarul ăla lung, zice make-up artist-ul.

Când ajungi în capăt, faci la dreapta.

Ieși pe ușa pe care scrie Exit.

Zic, mersi.

Zice că mai e un sandvici cu chiftele dacă vreau.

Cu sandviciul cu chiftele într-o mână, ies pe ușa de care mi-a zis, ies pe culoar, ies pe ieșire.

Afară, în parcare, mă așteaptă o mașină roșie, o mașină roșie cu transmisie automată, cu Fertility la volan și Adam pe scaunul din dreapta.

Mă urc în spate și încui portiera. Îi spun lui Fertility să salte geamul. Fertility își face de lucru la butoanele radioului.

În spatele nostru, mulțimea se scurge pe porțile de acces și aleargă să ne înconjoare.

Fețele lor s-au apropiat atât de mult, încât le simt stropii de salivă.

Brusc, din cer se pogoară cel mai tare miracol.

Începe să plouă.

O ploaie albă.

Mană cerească. Pe cuvânt.

Ploaia care cade e atât de lunecoasă și de deasă, încât oamenii alunecă și se prăbușesc, alunecă și se tot prăbușesc, crăcindu-se pe jos. Picăturile albe de ploaie se izbesc de geamurile mașinii cad pe covorașe și în părul nostru.

Adam privește uluit miraculoasa ploaie albă care ne ajută s-o ștergem.

— E un miracol, spune Adam.

Roțile din spate se-nvârt, derapează și lasă urme negre pe asfalt când evadăm.

— Ba nu, zice Fertility și apasă pe accelerație, e orez.

Pe balonul care se rotește deasupra stadionului scrie FELICITĂRI și LUNĂ DE MIERE FERICITĂ.

— Nu trebuiau să facă așa ceva, zice Fertility. Orezul ăla o să omoare păsările.

Îi zic că orezul ăla care o să omoare păsările ne-a salvat viețile.

Am luat-o pe o stradă. Apoi pe o autostradă.

Adam se răsucește în scaun și-mi zice:

— Mănânci tot sandviciul ăla?

Îi zic, E cu chiftele.

Avem nevoie de o cursă spre nord, zice Adam. Exista una, dar nu pleacă din New Orleans decât mâine-dimineață. De aproape zece ani făcea chestia asta, călătorind pe ascuns în toată țara fără un ban în buzunar.

Ca să omoare oameni, zic.

— Ca să-i izbăvesc întru Domnul, zice.

— Tăceți din gură, zice Fertility.

Avem nevoie de niște bani, zice Adam. Avem nevoie să dormim. Să mâncăm. Și știa unde am putea găsi ceva de mâncat. Știa un loc în care oamenii se duceau când aveau probleme chiar mai mari decât ale noastre.

Nu trebuia decât să mințim un pic.

— De-acum înainte, ne anunță Adam, voi doi aveți un copil.

Nu avem.

— Și copilul vostru e pe moarte, zice Adam.

Nu e.

— Ați venit în New Orleans ca să-l duceți la spital, zice Adam. Asta-i tot ce trebuie să spuneți.

Adam spune că de restul se ocupă el. Apoi îi zice lui Fertility:

— Ia-o la dreapta.

Zice:

— Acum iar la dreapta, aici.

Zice:

— Mai mergi două intersecții și fă la stânga.

Acolo unde ne duce putem să stăm peste noapte gratis. O să mâncăm alimente donate. O să lucrăm ceva și o să fim plătiți la bucată. O să aranjăm niște documente sau o să umplem niște plicuri ca să facem rost de ceva bănuți. O să putem face un duș. Să ne uităm la știrile de seară ca să vedem cum am fugit. Adam îmi zice că sunt prea varză pentru ca lumea să mă recunoască drept ucigașul în masă care a distrus Super Bowl-ul. Acolo unde mergem, îmi zice, oamenii au problemele lor grave cu care trebuie să-și bată capul.

— Chiar, câți oameni trebuie să omori ca să faci trecerea de la ucigaș în serie la ucigaș în masă? întreabă Fertility.

— Stați în mașină cât mă duc să pregătesc terenul, ne spune Adam. Nu uitați, copilul vostru e foarte bolnav.

Apoi zice:

— Am ajuns.

Fertility se uită la casa unde ne-am oprit, apoi la Adam, și zice:

— Cred că tu ești ăla foarte bolnav.

— Eu sunt nașul copilașului vostru, bietul de el, zice Adam.

Pe tăblița din curte scrie, Casa Ronald McDonald[19].

14

Închipuiți-vă că locuiți într-o casă care se mută în fiecare zi în alt oraș.

Adam știa trei posibilități de a părăsi New Orleansul. Ne-a dus pe Fertility și pe mine la un popas pentru camioane de la marginea orașului și ne-a zis să alegem. Aeroporturile erau supravegheate. Gările și autogările erau păzite. Nu puteam să facem autostopul pentru că eram trei, iar Fertility a refuzat să conducă tot drumul până în Canada.

— Nu-mi place absolut deloc să conduc, ne-a zis Fertility. În plus, e mult mai mișto cum călătorește fratele tău.

A doua zi după ce-am stat la Casa Ronald McDonald, ne aflam toți trei în mijlocul pogoanelor de pietriș ale parcării din fața unui popas pentru camioane, când Adam a extras un cuțit de tăiat linoleum din buzunarul de la spate și i-a scos lama.

— Care să fie, oameni buni? a zis.

Nici una nu se îndreaptă spre nord. Adam se dusese înăuntru și stătuse de vorbă cu toți șoferii. Trebuie să alegem una dintre următoarele, zice Adam, arătând cu cuțitul spre fiecare.

Westbuiy Estate merge spre vest, pe Autostrada 10, până la Houston.

Plantation Manor se îndreaptă spre nord-est, pe Autostrada 55, spre Jackson.

Springhill Castle o ia spre nord-vest până la Bossier City, pe Autostrada 49, cu opriri în Alexandria și Pineville, apoi o ține spre vest, pe Autostrada 20, până la Dallas.

În jurul nostru sunt parcate case prefabricate, case manufacturate, rulote. Sunt descompuse în două sau în trei părți și sunt fixate pe remorcile camioanelor. Laturile deschise sunt sigilate cu folii

de plastic transparent și înăuntru se zăresc formele întunecate ale canapelelor, paturilor, covoarelor făcute sul. Ale electrocasnicelor mari. Ale mobilelor de sufragerie. Ale fotoliilor.

Cât Adam a stat la discuții cu șoferii ca să afle încotro se îndreaptă fiecare, Fertility m-a dus la toaletă ca să-mi vopsească părul negru și să-mi spele bronzul de pe față și de pe mâini. Făcusem destule plicuri cât să-mi cumpăr niște haine de la un second-hand și o pungă cu pui fript, salată Coleslaw și șervețele.

Stăm toți trei în parcare, iar Adam arată de jur împrejur cu cuțitul și zice:

— Alegeți. Cei care transportă căsuțele astea drăguțe n-o să stea la masă toată noaptea.

Majoritatea șoferilor de tir conduc noaptea, ne spune Adam. Pentru că e mai puțin trafic. Pentru că e mai răcoare. În timpul zilei, când e cald și aglomerație, șoferii trag pe dreapta și dorm în cușetele din spatele cabinelor.

— Care-i diferența? Ce contează pe care o alegem? întreabă Fertility.

— Diferența, zice Adam, constă în gradul de confort.

Pentru că așa a călătorit Adam de-a lungul și de-a latul țării în ultimii zece ani.

Westbury Estate are o sufragerie din aia pretențioasă, iar în living, un șemineu încastrat.

Plantation Manor are dressing-uri și un separeu pentru luat micul dejun.

Springhill Castle are o baie luxoasă cu jacuzzi. Baia luxoasă are două chiuvete și un perete numai din oglinzi. Livingul și dormitorul principal au luminatoare. Separeul pentru luat masa are o vitrină încastrată cu uși de sticlă plumbuită.

Dar depinde de jumătatea în care nimerești. Încă o dată, vorbim de secțiuni de case. Case desfăcute în bucăți.

Case disfuncționale.

În jumătatea în care nimerești pot fi doar o bucătărie și un living, fără dormitoare. Sau pot să fie trei băi și nimic altceva. Sau poți să te trezești fără baie deloc.

Nu funcționează nici o lumină. Pe țevi nu circulă nici o picătură de apă.

Nu contează câte dotări de lux există, ceva tot o să lipsească. Nu contează cât de bine o să alegi, niciodată n-o să fii pe deplin fericit.

Până la urmă alegem Springhill Castle, iar Adam taie cu cuțitul marginea de jos a foliei de plastic care acoperă latura deschisă. Nu mai mult de șaizeci de centimetri, doar cât să-și poată strecura capul și umerii.

Aerul din interior, stătut, uscat și fierbinte răbufnește afară.

Adam, care și-a împins jumătate de trup înăuntru, în timp ce picioarele i-au rămas încă lângă noi, zice:

— Asta are interior bleu-pal.

Vocea sa răsună de dincolo de peretele de plastic transparent:

— Are mobilă premium. Canapea modulară în living. În bucătărie are cuptor cu microunde încastrat. Un candelabru din plexiglas în sufragerie.

Adam își saltă restul corpului înăuntru, apoi capul său blond se ivește prin deschizătură, rânjind la noi.

— Paturi California extralargi. Blaturi imitație de lemn. Comodă joasă tip european și jaluzele verticale, zice. Ați făcut o alegere excelentă pentru prima voastră casă.

Fertility prima, apoi eu ne furișăm înăuntru.

La fel cum de afară contururile mobilierului și culorile par vagi și difuze, tot așa, dacă te uiți de dincoace de plastic, lumea de afară e neclară și ireală. Neoanele palide ale popasului se lățesc ca o pată pe folia de plastic. Traficul de pe autostradă e estompat.

Adam se lasă în genunchi și sigilează tăietura cu o fâșie de scotch transparent.

— Nu mai avem nevoie de chestia asta, zice. Când o să ajungem la destinație, o să ieșim pe ușa din față sau pe cea din spate ca niște oameni normali.

Mocheta e făcută sul lângă un perete, așteptând și cealaltă bucată de casă înainte să fie întinsă. Ca să nu se prăfuiască, mobila și saltelele sunt acoperite cu învelitoare de plastic subțiri ca sacii de la curățătorie. Ușile și sertarele dulapurilor din bucătărie sunt lipite cu bandă adezivă.

Fertility încearcă întrerupătoarele de la candelabrul din sufragerie. Nu se întâmplă nimic.

— Nu folosiți toaleta, zice Adam, că pe urmă n-o să mai putem scăpa de nevoile voastre până când nu ne mutăm.

Neoanele popasului și farurile mașinilor care trec pe autostradă pâlpâie prin ușile cu geam ale sufrageriei, unde ne-am adunat în jurul mesei placate cu furnir de arțar ca să mâncăm puiul fript.

Bucata noastră de casă are un singur dormitor, livingul, bucătăria, sufrageria și o jumătate de baie.

Dacă ajungem la Dallas, ne spune Adam, o să ne putem muta într-o casă care se îndreaptă spre Oklahoma pe Autostrada 35. Apoi să prindem niște case pe Autostrada 35 spre Kansas. De-acolo o s-o luăm spre vest, spre Denver, pe Autostrada 70. Ajunși în Colorado, ne suim într-o casă care merge spre nord-est, pe Autostrada 76, până când o să dăm în Autostrada 80 spre Nebraska.

Nebraska?

Adam se uită la mine și zice:

— Mda, unde-i locul nostru de baștină, al tău și-al meu, zice el, cu gura plină de pui.

De ce spre Nebraska?

— Ca să ajungem în Canada, zice Adam, uitându-se la Fertility, care se uită la bucata ei de pui. Mergem pe Autostrada 80 până dăm în

Autostrada 29, peste granița cu Iowa. Apoi nu mai trebuie decât s-o ținem drept spre nord, prin Dakota de Sud și Dakota de Nord, până-n Canada.

— Direct în Canada, zâmbește Fertility și zâmbetul ei pare fals pentru că Fertility nu zâmbește niciodată.

Ne zicem noapte bună, iar Fertility se duce să se-ntindă pe salteaua din dormitor. Adam se culcă pe una din secțiunile canapelei modulare de catifea albastră din sufragerie.

Așa cum s-a afundat în catifeaua albastră, pare un cadavru într-un coșciug.

Stau treaz mult timp, întins pe cealaltă secțiune a canapelei modulare, gândindu-mă la cei pe care i-am lăsat în urmă. La Trevor, fratele lui Fertility. La asistenta socială. La agent. La familia mea moartă în întregime. Mă rog, aproape în întregime moartă.

Adam sforăie, iar afară motorul unui camion diesel pornește cu un duduit.

Mă-ntreb dacă fuga în Canada va rezolva ceva. Culcat în bezna bleu-pal, mă-ntreb dacă fuga nu e doar o altă soluție la o soluție la o soluție la o soluție la o soluție a unei probleme pe care nu mi-o mai amintesc.

Toată casa începe să trepideze. Candelabrul se balansează. Frunzele ferigilor de mătase din ghivecele de răchită vibrează. Jaluzelele se leagănă. Și apoi liniște.

Lumea de dincolo de folia de plastic începe să se miște, să alunece, mai repede și mai repede, până când nu se mai distinge nimic.

Până când mă ia somnul.

13

În cea de-a doua zi de când suntem pe drum, am senzația că dinții mei și-au pierdut luciul și s-au îngălbenit. Că mi-a scăzut tonusul muscular. Nu pot să duc o existență de brunetă. Am nevoie măcar de un minut, măcar de treizeci de secunde în lumina reflectoarelor.

Oricât mă străduiesc să ascund chestia asta, realitatea e că încep să mă dezintegrez puțin câte puțin.

Suntem în Dallas, Texas, evaluând o Wilmington Villa care are blaturi false de faianță și bideu în baia principală. Casa n-are dormitor, dar posedă în schimb o spălătorie cu instalații pentru mașină de spălat și uscător. Evident, apa, electricitatea sau telefonul lipsesc cu desăvârșire. Toate aparatele din bucătărie au culoarea migdalei. În sufragerie nu există șemineu, dar ferestrele au niște draperii care atârnă până la podea.

Asta după ce ne-am uitat la atâtea case, că nici nu le mai țin minte. Case cu șemineuri pe gaz. Case cu mobilă tip casă franțuzească de provincie, case cu măsuțe de cafea cu blat de sticlă, case cu spoturi.

Asta în asfințitul care scaldă orizontul plat al Texasului într-o lumină auriu-roșiatică, în parcarea unui popas pentru camioane de la periferia Dallasului. Eu voiam să luăm o casă cu dormitoare pentru fiecare dintre noi, dar fără bucătărie. Adam voia o casă care avea doar două dormitoare, bucătărie, dar nu și baie.

Trebuia să ne hotărâm rapid. Mai era puțin și se făcea întuneric, iar șoferii se pregăteau să plece în cursa lor de noapte.

Îmi simțeam pielea rece și transpirată. Mă durea tot corpul, până și rădăcinile blonde ale părului mă dureau. M-am aruncat pe pietriș și am

început să fac flotări în mijlocul parcării. Apoi m-am rostogolit pe spate și am început să fac abdomene așa de violente, de ziceai că intrasem în convulsii.

Grăsimea subcutanată se acumula încet-încet. Mușchii abdominali se topeau. Pectoralii începeau să-mi atârne. Aveam nevoie de un bronz bun. Aveam nevoie să mă duc la solar.

Doar cinci minute, îi implor pe Adam și pe Fertility. Înainte s-o pornim iarăși la drum, lăsați-mă zece minute într-un aparat de bronzat Wolff.

— Nu se poate, frățică, zice Adam. FBI-ul supraveghează toate sălile de sport, saloanele de bronzaj și magazinele cu mâncare bio din Midwest.

Nu trecuseră nici două zile și deja mi se făcuse silă de rahatul ăla de mâncare prăjită de la popasurile pentru camioane. Voiam să mănânc țelină. Fasole mung. Fibre și tărâțe de ovăz, orez brun și diuretice.

— Îl apucă chestia aia de care ți-am spus, zice Fertility, uitându-se la Adam. Trebuie să-l închidem undeva, acum, pe loc. Manifestă sindromul lipsei de atenție.

Cei doi mi-au dat brânci într-o Maison d'Elegance chiar în clipa în care șoferul băga în viteza-ntâi. Apoi m-au împins într-un dormitor din spate în care nu erau decât o saltea și o comodă uriașă tip mediteraneean cu oglindă. Îi aud cum aduc altă mobilă tip mediteraneean, canapele și măsuțe, lămpi în formă de sticle de vin vechi, comode TV și scaune de bar și le îngrămădesc la ușa dormitorului.

Texasul trece în viteză prin fața ferestrelor dormitorului. Un indicator fulgeră în lumina apusului, anunțând OKLAHOMA CITY 400 KM. Toată camera trepidează. Tapetul are un model cu floricele galbene care vibrează așa de tare, că-mi provoacă rău de călătorie. Oriunde aș sta aici în cameră, tot îmi zăresc reflexia în oglindă,

Pentru că nu mai e expusă la lumina ultravioletă de care am atâta nevoie, pielea mea devine din ce în ce mai albă. S-ar putea să mi se pară, dar am impresia că-mi joacă fețetele de la un dinte. Încerc să nu intru-n panică.

Îmi rup cămașa și îmi examinez stricăciunile. Mă întorc în profil și-mi sug burta. Ce mi-ar mai trebui o seringă gata încărcată cu Durateston! Sau cu Anavar. Sau cu Deca-Durabolin. Noua culoare de păr mă face să par șters. Ultimul lifting de pleoape n-a ținut prea mult, deja mi-au apărut pungi sub ochi. Implanturile de păr sunt slăbite. Mă răsucesc și mă uit în oglindă să văd dacă n-a început să-mi crească la loc părul de pe spate.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie BANDĂ DE URGENȚĂ.

Ultimele urme de bronz s-au adunat la colțurile ochilor și în ridurile de la gură și de pe frunte.

Încerc să ațipesc. Sfâșii salteaua tot trăgând de ea cu unghiile.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie PENTRU TRAFIC LENT, FOLOSIȚI BANDA 1.

Ciocăne cineva la ușă.

— Am un cheeseburger, dacă vrei, zice Fertility prin mobilele înghesuite în fața ușii.

Nu vreau nenorocitul ăla de cheeseburger unsuros și plin de grăsimi, țip.

— Ba trebuie să mănânci zahăr și grăsimi și sare ca să revii la normal, zice Fertility. E spre binele tău.

Am nevoie de o epilare completă, țip. Am nevoie de spumă de păr.

Bat cu pumnii în ușă.

Am nevoie de două ore într-o sală de forță ca lumea. Am nevoie să urc trei sute de etaje pe un stair-climber.

— N-ai nevoie decât de intervenție, zice Fertility. O să vezi că te vei simți mai bine.

Mă omoară cu zile.

— Să știi că nu facem decât să-ți salvăm viața.

Încep să rețin apă. Umerii mei își pierd linia. Am nevoie de anticearcăn pentru pungile de sub ochii. Dinții încep să-mi migreze. Sârmele trebuie strânse. Am nevoie de nutriționist. Chemați-l pe ortodontistul meu. Mi s-au înmuiat gambele. Vă dau orice. Vă dau bani.

— Păi, n-ai nici un ban, zice Fertility.

Sunt celebru.

— Ești urmărit pentru ucidere în masă.

Ea și cu Adam trebuie să-mi facă rost de niște diuretice.

— La următoarea oprire, zice Fertility, o să-ți aduc un americano dublu cu lapte degresat.

Nu-mi ajunge.

— Oricum, e mai bine decât ce ți s-ar da la închisoare.

N-aș prea zice, îi spun. La închisoare aș avea aparate de forță. Aș sta la soare. Au banchete pentru făcut abdomene. Aș putea să fac rost chiar și de Winstrol de pe piața neagră. Hai, dă-mi drumul, zic. Deblochează ușa.

— Nu fac nimic până când nu-ți vine mintea la cap.

VREAU SĂ MĂ DUC LA ÎNCHISOARE!

— Au și scaun electric la închisoare.

Sunt gata să-mi asum riscul ăsta.

— Dar s-ar putea să te omoare.

Bine și-așa. Nu vreau decât să fiu în centrul atenției. Măcar încă o dată.

— Aha, deci vrei să te duci la închisoare ca să fii în centrul atenției.

Am nevoie de cremă hidratantă. Am nevoie să mi se facă poze. Nu sunt ca oamenii obișnuiți, trebuie să mi se ia interviuri în mod constant ca să supraviețuiesc. Trebuie să trăiesc în habitatul meu natural, adică în televiziune. Am nevoie să umblu liber ca să dau autografe.

— Acum te las în pace, zice Fertility prin ușă. Ai nevoie de o pauză.

Mă seacă să fiu muritor.

— Păi, gândește-te la asta ca la *My Fair Lady* sau la *Pygmalion,* dar invers.

12

Mă trezesc și-mi dau seama că delirez. Fertility stă pe marginea patului și-mi masează brațele și pieptul cu cremă hidratantă ieftină pe bază de petrol.

— Bine ai revenit printre noi, îmi spune. Am crezut că o să te pierdem.

Unde sunt?

Fertility se uită-n jur și zice:

— Suntem într-un Maplewood Chateau cu amenajări interioare pachet mediu. Linoleum în bucătărie, pardoseală de vinii, care nu necesită ceruire, în ambele băi. Are placă din fibră de sticlă pe pereți, din aia care se curăță ușor, în loc de panouri din gips carton. Ăsta din cameră are model marin, verde cu albastru.

Nu, șoptesc, în ce loc ne aflăm?

— Știu că asta ai vrut să-ntrebi, zice Fertility.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie OCOLIRE.

Camera e diferită de cea pe care mi-o amintesc. De-a lungul pereților, imediat sub tavan, se întinde o bordură de tapet cu niște elefanți care dansează. Patul în care zac are un baldachin cu perdele de dantelă, țesute mecanic, legate cu panglici de satin roz. Obloane albe flanchează ferestrele. Imaginea noastră se reflectă într-o oglindă în formă de inimă de pe perete, luând contururile acesteia.

O-ntreb, Ce s-a-ntâmplat cu Maison-ul în care eram?

— Am mai schimbat două case de-atunci, zice Fertility. Acum suntem în Kansas. În jumătate dintr-o Maplewood Chateau cu cinci camere. E vârful de gamă al tuturor caselor manufacturate.

E chiar așa de mișto?

— Adam zice că e cea mai tare, spune Fertility, netezind așternuturile de pe mine. Vine la pachet cu seturi de pat asortate, iar vesela din sufragerie se potrivește cu movul canapelei de catifea și cu sofaua de două persoane din living. Până și prosoapele din baie sunt tot mov, ca să se asorteze cu restul. Nu există bucătărie, cel puțin nu în jumătatea asta, dar sunt sigură că și aia e tot mov.

Întreb, Unde e Adam?

— Doarme.

Nu era îngrijorat din cauza mea?

— I-am spus că totul o să se rezolve, spune Fertility. De fapt, e chiar foarte bucuros, ca să zic așa.

Perdelele baldachinului se leagănă în ritmul în care se mișcă întreaga casă.

Prin fața geamului trece un indicator pentru ATENȚIE.

Nu pot să suport chestia asta cu Fertility care știe absolut totul.

— Știu că nu poți să suporți că eu știu absolut totul, zice Fertility.

O-ntreb dacă știe că eu l-am omorât pe fratele ei.

Și uite-așa, simplu ca bună ziua, adevărul iese la lumină. Mărturisirea mea pe patul de moarte.

— Știu că ai vorbit cu el în noaptea în care a murit, zice, dar Trevor s-a sinucis, nu l-ai omorât tu.

Și nici nu eram iubitul lui homosexual.

— Da, știu și asta.

Și eu eram vocea de la hotline-ul pentru situații de criză căreia i-a vorbit porcos.

— Știu.

Mai ia niște cremă hidratantă, își unge palmele, apoi îmi masează umerii.

— Trevor a sunat la hotline-ul tău fals pentru situații de criză fiindcă avea și el nevoie de o surpriză. Iar eu ți-am luat urma din același motiv.

Cu ochii închiși, o-ntreb dacă știe cum se va termina toată povestea asta.

— Pe termen lung sau pe termen scurt? zice ea.

Și, și.

— Pe termen lung, zice, o să murim cu toții. După care trupurile noastre o să putrezească. Nici o surpriză. Pe termen scurt, o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

Serios?

— Serios, zice. Așa că nu te mai agita.

Mă uit în oglinda în formă de inimă ca să văd cum îmbătrânesc.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie CONDUSUL PREVENTIV SALVEAZĂ VIEȚI.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie ATENȚIE RADAR.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie CIRCULAȚI CU FARURILE APRINSE.

— N-ai vrea să te liniștești și să lași lucrurile să se-ntâmple? zice Fertility.

O-ntreb, adică dezastrele, durerea sau tristețea? Chiar așa, să las lucrurile astea să se-ntâmple?

— Și Bucuria, zice, și Seninătatea, și Fericirea, și Mulțumirea. Înșiră toate numele aripilor din Columbia Memorial Mausoleum. Nu trebuie să controlezi totul, zice. Pentru că nu poți controla totul.

Dar poți să te aștepți la dezastre.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie PURTAȚI CENTURA DE SIGURANȚĂ.

— Dacă te gândești tot timpul la dezastre, fii sigur că de astea o să ai parte, zice Fertility.

Prin fața geamului trece un indicator pentru ATENȚIE CAD PIETRE.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie URMEAZĂ CURBE DEOSEBIT DE PERICULOASE.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie DRUM ALUNECOS.

Afară, Nebraska se apropie cu fiecare minut care trece.

Lumea întreagă nu e altceva decât un dezastru în așteptare.

— Trebuie să știi că n-o să fiu tot timpul cu tine, zice Fertility, dar o să te găsesc întotdeauna.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie OKLAHOMA 40 KM.

— Orice s-ar întâmpla, zice Fertility, orice veți face tu sau fratele tău, să știi că faceți ceea ce trebuie.

— Trebuie să ai încredere-n mine, zice.

O-ntreb, Aș putea avea niște strugurel? Pentru buze? Că mi-au crăpat buzele.

Prin fața geamului trece un indicator pe care scrie CEDEAZĂ TRECEREA.

— OK, zice. Ți-am iertat păcatele. Dacă asta te-ajută să te relaxezi un pic, cred că o să-ți pot face rost de niște strugurel pentru buze.

11

Evident, o pierdem pe Fertility la un popas pentru camioane de la periferia Denverului, Colorado. Până și eu mi-am dat seama că așa o să se întâmple. Când șoferul a oprit cât să tragă un pipi, Fertility s-a furișat afară din casă ca să-mi aducă niște strugurel pentru buze. Adam și cu mine dormeam când am auzit-o țipând.

Evident, a pus la cale toată treaba asta.

În întuneric, printre razele de lună care se strecoară prin fereastră, mă reped spre ușile din față, pe care Adam le-a deschis larg, împiedicându-mă de mobile.

Camionul iese din parcare, rulând mai tare și mai tare pe măsură ce șoferul schimbă vitezele, iar Fertility aleargă după noi. În mâna întinsă spre noi ține batonașul de strugurel. Părul ei roșcat flutură în spate. Pantofii ei plesnesc caldarâmul.

Adam își întinde și el o mână ca s-o prindă. Cu cealaltă se ține de cadrul ușii.

Din cauza zdruncinăturilor, o măsuță cu blat de marmură se rostogolește afară pe lângă Adam. Fertility se ferește în timp ce măsuța se face bucăți pe șosea.

— Apucă-mă de mână, zice Adam. Hai că poți.

Un scaun de sufragerie se prăvălește pe ușă, mai-mai s-o lovească pe Fertility, care zice:

— Nu pot.

Urletul motorului aproape că-i acoperă cuvintele când zice:

— Ia strugurelul.

— Nu, strigă Adam. Dacă n-o să te prind, o să sărim. Trebuie să rămânem împreună.

— Ba nu, zice Fertility. Ia strugurelul, are nevoie de el.

— De tine are și mai multă nevoie, spune Adam.

Ferestrele pe care le-am lăsat deschise trag aer înăuntru și, cum casa e construită pe principiul etaj deschis, se face curent prin ușile din față. Pernele brodate sunt smulse de pe canapea și se duc de-a dura afară pe ușă. Zboară prin aer și o lovesc pe Fertility direct în față, aproape doborând-o. Tablourile cu reproduceri de plante și fotografii elegante de la curse de cai se desprind de pe pereți și plutesc prin aer, apoi explodează în cioburi de sticlă, așchii de lemn și artă.

Tare-aș vrea să dau o mână de ajutor, dar sunt foarte slăbit. Am pierdut prea multă atenție în ultimele zile. Abia pot să mă țin pe picioare. Glicemia mea e pe pereți. Nu pot decât să stau și să mă uit cum Fertility rămâne în urmă, iar Adam se apleacă în afară din ce în ce mai riscant.

Aranjamentele florale din mătase se răstoarnă, iar trandafirii roșii de mătase, mușcatele roșii de mătase și irișii albaștri se revarsă afară și fâlfâie în jurul lui Fertility. Macii, simbolurile uitării, aterizează pe șosea, iar ea sprintează, strivindu-i. Vântul aruncă lămâiță și sângele-voinicului, alb și roz, floarea-miresei și orhidee, alb și purpuriu, la picioarele lui Fertility.

— Nu sări, zice Fertility.

— O să vă găsesc eu, zice. Știu unde vă duceți.

Pentru o clipă, aproape că a reușit. Fertility aproape că a apucat mâna lui Adam, dar, când aceasta se strânge ca s-o tină, nu prinde nimic.

Aproape nimic. Adam își deschide pumnul și înăuntru e batonul de strugurel.

Iar Fertility e înghițită de întunericul și de trecutul din urma noastră.

Fertility a dispărut. Probabil că am atins o sută de kilometri pe oră. Adam se-ntoarce și aruncă strugurelul spre mine atât de puternic, încât acesta ricoșează din doi pereți.

— Sper că ești fericit, mârâie la mine. Sper că buzele tale o să-și revină.

Dulapul cu veselă din sufragerie se deschide și platourile pentru salată, supierele, farfuriile întinse, cupele și ceștile se rostogolesc afară pe ușile din față. Se zdrobesc toate de asfalt. Și cu toatele lasă în urma noastră o dâră lată care scânteiază în lumina lunii.

Nu mai aleargă nimeni după noi, iar Adam ia în brațe un televizor color cu sunet surround și o calitate a imaginii aproape digitală și se duce spre ușă. Cu un strigăt, îl aruncă, peste verandă. Apoi azvârle o canapea de catifea. Apoi o spinetă. Toate explodează când ating pământul.

Apoi se uită la mine.

La prostul și slabul și disperatul de mine, care m-am lăsat în patru labe și bâjbâi după strugurel.

Cu dinții rânjiți, cu părul în ochi, Adam zice:

— Ai merita să te arunc afară pe ușă.

Apoi trece un indicator pe care scrie NEBRASKA 150 KM.

Încet, înfricoșător, un zâmbet se lățește pe fața lui Adam. Se îndreaptă, clătinându-se, spre ușa deschisă și, în vântul nopții care urlă în juru-i, strigă:

— Fertility Hollis! strigă.

— Îți mulțumesc! strigă.

În bezna din urma noastră, în bezna și resturile și cioburile și sfărâmăturile din urma noastră, Adam strigă:

— N-o să uit că tot ce mi-ai spus trebuie să se-ntâmple!

10

În noaptea aia, înainte să ajungem acasă, îi povestesc fratelui meu mai mare tot ce-mi amintesc despre viața în parohia Bisericii Credincioșilor.

În parohie, mâncam ceea ce cultivam. Grâu și ouă, oi și vite. Îmi amintesc că creșteam orhidee perfecte și pescuiam păstrăvi-curcubeu strălucitori în râu.

Stăm pe veranda din spate a unei Casa Castile care gonește cu o sută de kilometri pe oră, pe Autostrada 80, prin noaptea din Nebraska. Casa Castile are aplice din sticlă șlefuită pe toți pereții și accesorii placate cu aur în baie, dar nu și apă sau electricitate. Totu-i minunat, dar nimic nu funcționează.

— Nu-i apă curentă și nici curent electric, zice Adam. Ca atunci când eram copii.

Picioarele ni se bălăbănesc peste marginea verandei, iar pe sub ele se scurge asfaltul. Gazele de eșapament se învolburează în jurul nostru, duhnind a motorină arsă.

În parohia Bisericii Credincioșilor, îi zic lui Adam, oamenii duceau o viață simplă și împlinită. Eram niște oameni dârzi și mândri. Aerul și apa noastră erau limpezi. Zilele ne erau pline de folos. Nopțile erau absolute. Asta-mi aduc aminte.

Și de-aia nici nu vreau să mă-ntorc.

Pentru că acolo nu mai e nimic altceva decât Groapa de gunoi națională pentru materiale sensibile „Tender Branson”. N-am nici un chef să văd la fața locului mormanele de pornografie adunate ani și ani de zile din toată țara și lăsate să putrezească. Agentul mi-a arătat chitanțele. Tone de obscenități, camioane și vagonete cu siloz, mașini de gunoi și vagoane pline de obscenități veneau aici lună de lună, iar buldozerele le

împrăștiau pretutindeni pe cei douăzeci de mii de acri, îngropându-le la un metru sub pământ.

N-am nici un chef să văd toate astea. N-am nici un chef să-l las pe Adam să vadă toate astea, dar Adam mai are încă pistolul la el, iar Fertility nu mai e aici să-mi spună dacă e încărcat sau nu. În plus, sunt obișnuit să mi se spună ce să fac. Unde să mă duc. Cum să mă comport.

Noua mea slujbă e să mă țin după Adam.

Așa că ne întoarcem în parohie. Când o să ajungem în Grand Island, o să furăm o mașină, îmi zice Adam. O să ajungem în vale pe la răsărit, prezice Adam. O să ne ia câteva ore, nu mai mult. O să sosim acasă într-o dimineață de duminică.

Cu ochii țintă la bezna care se-ntinde în urma noastră, la tot ce-am pierdut, Adam zice:

— Și ce-ți mai amintești?

Toate cele din parohie erau întotdeauna curate. Drumurile erau întotdeauna în stare bună. Verile erau lungi și blânde și ploua o dată la zece zile. Îmi aduc aminte că iernile erau liniștite și senine. Îmi amintesc cum alegeam semințele de gălbenele și de floarea-soarelui. Îmi amintesc cum tăiam lemne.

— Pe nevastă-mea ți-o mai amintești? mă-ntreabă Adam.

Nu prea.

— Păi, nici nu prea aveai ce să-ți amintești, zice Adam. Ține arma în mâna care i se odihnește în poală, altfel n-aș fi stat aici. O chema Biddy Gleason. Am fi fost foarte fericiți împreună.

Asta până când cineva a chemat autoritățile și a fost declanșată ancheta.

— Am fi făcut o duzină de copii și am fi câștigat o grămadă de bani, mi-a zis Adam.

Asta până când a venit șeriful și-a-nceput să-ntrebe de certificatele de naștere ale copiilor.

— Am fi trăit la ferma aia până la bătrânețe și fiecare an ni s-ar fi părut la fel ca acela de dinainte.

Asta până când FBI-ul a declanșat ancheta.

— Și-ntr-o zi amândoi am fi devenit bătrâni ai biserici, zice Adams.

Asta până la Izbăvire.

— Asta până la Izbăvire.

Îmi amintesc că viața era calmă și tihnită în parohia din vale. Vitele și puii de găină umblau liberi. Rufele atârnau afară la uscat. Mirosul de fân din hambare. Plăcinta cu mere pusă la răcit pe fereastră. Îmi amintesc că era modul de viață perfect.

Adam se uită la mine și clatină din cap.

— Așa de tâmpit ești.

În întuneric, Adam arată exact așa cum aș fi arătat și eu dacă n-aș fi trecut prin tot haosul ăsta. Fertility ar zice că Adam reprezintă pentru mine grupul de control. Dacă n-aș fi primit botezul și n-aș fi fost trimis în lumea exterioară, dacă n-aș fi devenit faimos și umflat cu pompa, așa aș fi arătat și eu, aș fi avut ochii albaștri și puri ai lui Adam și părul său de un blond curat. Aș fi avut umeri drepți și bine proporționați. Mâinile mele cu manichiură și lac incolor pe unghii ar fi arătat ca mâinile lui zdravene. Buzele mele crăpate ar fi ca ale lui. Aș fi avut spatele drept. Inima mea ar fi inima lui.

Cu ochii ațintiți în beznă, Adam zice:

— Eu i-am lichidat.

Vrea să zică pe Credincioșii supraviețuitori.

— Nu, spune Adam. Pe toți. Întreaga colonie parohială. Eu am chemat poliția. Am plecat într-o noapte din vale și am mers așa până am dat de un telefon.

Toți copacii Credincioșilor erau plini de păsări, îmi aduc aminte. Ne duceam la râu să prindem raci cu un fir de undiță de care legam o bucată de slănină. Când scoteam firul din apă, nici nu mai vedeai slănina de atâția raci.

— Probabil că am apăsat pe tasta zero, zice Adam, dar știu sigur că am cerut să vorbesc cu șeriful. I-am spus celui care a răspuns că doar unul din douăzeci de copil avea certificat de naștere. I-

am spus că Credincioșii își ascundeau copiii de autorități.

Caii, da, îmi aduc aminte. Aveam cai pentru arat și cai pe care-i înhămam la cabrioletă. Și îi strigam pe fiecare după culorile pe care le aveau pentru că era păcat să dai nume unui animal.

— Le-am spus că Credincioșii își exploatau copiii și nu plăteau impozite pentru cea mai mare parte din venit, zice Adam. Le-am spus că Credincioșii erau niște leneși, niște blegi. Le-am spus că pentru Credincioși, copiii erau venitul lor. Copiii lor nu erau altceva decât niște bunuri personale. Niște sclavi.

Țurțurii care atârnau de streșinile caselor, da, îmi aduc aminte. Dovlecii. Focurile de ziua recoltei.

— Eu sunt cel care a declanșat ancheta, zice Adam.

Cântările în biserică, da, îmi aduc aminte. Țesutul. Ridicarea hambarelor.

— În noaptea aia am părăsit colonia și nu m-am mai întors niciodată, zice Adam.

Eram iubit și îngrijit, da, îmi aduc aminte.

— N-am avut cai niciodată. Puii și porcii ăia pe care-i aveam erau doar de fațadă, zice Adam. Dar tu erai tot timpul la școală. Nu-ți amintești decât ceea ce-ți băgau ei în cap, cum că viața Credincioșilor era ca acum o sută de ani. Păi, ce dracu', acum un secol toată lumea avea cal.

Eram fericit și în locul potrivit, da, îmi aduc aminte.

— Nu existau Credincioși negri, zice Adam. Bătrânii bisericii erau o adunătură de negustori de sclavi albi rasiști și sexiști.

Îmi amintesc că mă simțeam în siguranță.

— Tot ce-ți amintești e fals, zice Adam.

Îmi amintesc că eram prețuit și iubit.

— Îți amintești o mare minciună, zice Adam. Erai crescut, pregătit și vândut.

În timp ce el nu era așa.

Nu, Adam Branson era primul născut. Cele trei minute care schimbau toată povestea. El urma să moștenească totul. Hambarele, puii, mieii. Tihna și siguranța. Urma să moștenească viitorul, iar eu urma să fiu misionar muncitor și să tund peluza și să tund peluza, muncă la nesfârșit.

Gonim în noaptea neagră și caldă din Nebraska. Un brânci zdravăn, îmi zic în sinea mea, și Adam Branson ar dispărea definitiv din viața mea.

— Aproape tot ce mâncam era cumpărat din lumea exterioară, zice Adam. Am moștenit o fermă de crescut și vândut copii.

— Nici măcar nu reciclam nimic, zice Adam.

Și de-aia l-a sunat pe șerif?

— Nici nu m-aștept să-nțelegi, zice Adam. Ai rămas tot copilul de opt ani care stă în biserică și ia de bun tot ce i se spune. Îți amintești poze din cărți. Ți-au programat întreaga viață. Nici măcar nu te-ai trezit din somn.

În schimb Adam Branson s-a trezit?

— M-am trezit în noaptea în care am sunat la poliție. În noaptea aia am făcut ceva care nu mai poate fi desfăcut, zice Adam.

Drept pentru care au murit cu toții.

— Toți în afară de mine și de tine.

Drept pentru care singurul lucru care-mi mai rămâne de făcut e să mă sinucid.

— Asta-i exact ceea ce te-au învățat să faci, zice Adam. Și e ultima sarcină pe care o-ndeplinește orice sclav.

Și-atunci ce-mi mai rămâne de făcut pentru ca viața mea să se schimbe cât de cât?

— Singurul mod în care o să-ți găsești propria identitate este să faci lucrul ăla pe care bătrânii Credincioși te-au învățat, zice Adam. Să comiți suprema încălcare. Păcatul ultim. Să-ți întorci spatele doctrinei bisericii, zice Adam.

— Să știi că și grădina Raiului nu era altceva decât o ditamai cușca de fițe, zice Adam. O să

rămâi toată viața un sclav dacă n-o să mușți din măr.

Păi, eu am mâncat tot mărul. Le-am făcut pe toate. Am ieșit la televizor și am denunțat faptele bisericii. Am hulit în fața a milioane de oameni. Am mințit, am furat din magazine și am ucis, dacă-l iei în calcul pe Trevor Hollis. Mi-am pângărit trupul cu droguri. Am distrus valea coloniei parohiale a Credincioșilor. Am muncit în fiecare zi de duminică din ultimii zece ani.

— Dar tot mai ești virgin, zice Adam.

Un simplu salt, îmi zic, și mi-am rezolvat toate problemele în veci.

— S-o arzi la orizontală. Să ascunzi salamu'. Să ai noroc. Să mergi până la capăt. Să marchezi. Să dai pe spate. Să bagi țeava. Să ari ogorul. Să astupi gaura. Să faci treaba aia serioasă, zice Adam.

— Termină cu obsesia asta de a-ți schimba viața. Mai bine rezolvă-ți marea ta problemă, zice Adam.

— Frățică, zice Adam, trebuie să regulezi și tu ceva.

9

Parohia Bisericii Credincioșilor se întinde pe douăzeci de mii cinci sute șaizeci de acri, ocupând aproape întreaga vale de lângă promontoriile râului Flemming, la nord-vest de Grand Island, statul Nebraska. Din Grand Island e un drum de patru ore cu mașina. Dacă pornești din Sioux Falls și o iei spre sud, faci nouă ore.

Măcar asta știu că e adevărat.

Cât despre restul, așa cum mi-a povestit Adam, stau și mă-ntreb. Adam mi-a spus că, în mai toate culturile, primul pas spre transformarea în sclav e castrarea. Eunuci, așa li se zice. În afară de asta, în alte culturi au grijă să facă în așa fel încât să nu-ți mai placă să faci sex. Îți taie niște bucăți. Niște bucăți din clitoris, cum îi zice Adam. Sau din prepuț. După care, cu părțile alea cele mai sensibile, care îți provoacă plăcerile cele mai intense, o să simți tot mai puțin.

Asta-i și ideea, zice Adam.

Toată noaptea mergem spre vest, cât mai departe de locul din care o să răsară soarele, încercând să-l întrecem, încercând să nu vedem ceea ce o să ne dezvăluie când o să ajungem acasă.

Pe bordul mașinii e lipită o statuetă de plastic de cincisprezece centimetri, înfățișând un bărbat îmbrăcat ca un credincios, cu pantalonii ăia lălâi, haina de lână și pălăria. Are ochii din plastic fosforescent. Are mâinile împreunate în rugăciune, numai că sunt atât de ridicate și de depărtate de corp, de zici că e gata să plonjeze în scaunul din dreapta.

Fertility i-a spus lui Adam să se uite după un Chevrolet verde, model nou, cam la două intersecții de popasul pentru camioane de la periferia Grand Island. I-a zis că mașina o să aibă cheile-n contact și rezervorul plin. După ce ne-am

dat jos din Casa Castile, nu ne-a luat mai mult de cinci minute să găsim mașina.

Adam se uită la statueta de pe bord și zice:

— Ce dracu' e chestia asta?

Ar trebui, chipurile, să fiu eu.

— Păi, n-arată deloc ca tine.

Ar trebui, chipurile, să arate foarte smerită.

— Arată ca un diavol.

Eu îmi văd de condus.

Adam vorbește.

Iar culturile care nu te castrează ca să te transforme într-un sclav, zice Adam, îți castrează mintea. Fac ca sexul să pară atât de murdar, de păcătos și de periculos, încât n-o să-ți mai vină în veci să întreții relații sexuale, indiferent cât de bine știi că te-ai simți.

Așa fac toate religiile din lumea exterioară, zice Adam. Și așa au făcut și Credincioșii.

N-am nici un chef să aud toate astea, dar, când dau drumul la radio, pe toate butoanele sunt memorate doar posturi religioase. Coruri. Predicatori care-mi spun cât sunt de rău și de greșit. Pe unul dintre posturi dau peste o voce familiară, Serviciul Religios Radio al lui Tender Branson. E una dintre miile de emisiuni pe care le-am înregistrat într-un studio de nu mai știu unde.

Abuzurile bătrânilor Bisericii Credincioșilor erau incalificabile, zic eu la radio.

— Îți amintești ce ți-au făcut? mă-ntreabă Adam.

Abuzurile erau fără sfârșit, zic eu la radio.

— Când erai copil, vreau să zic, spune Adam.

Soarele începe să se ivească, decupând forme în bezna de afară.

Controlul absolut asupra minților noastre, zic eu la radio, nu ne lăsa absolut nici o șansă. Odată ajunși în lumea exterioară, nimeni nu-și mai dorea să facă sex vreodată. Nu ne-am fi trădat în veci biserica. Viețile noastre nu însemnau altceva decât muncă.

— Iar dacă nu faci sex, zice Adam, n-o să capeți niciodată o anume conștiință a puterii. N-o să capeți niciodată o voce sau o identitate proprie. Sexul reprezintă actul care ne separă de părinți. Care separă copiii de adulți. Mai întâi și mai întâi adolescenții se revoltă prin sex.

Iar dacă n-o să faci sex, îmi spune Adam, n-o să fii capabil niciodată să te dezvolți dincolo de ceea ce te-au învățat părinții tăi. Dacă n-o să încalci regula sexului, n-o să mai poți să încalci nici o altă regulă.

E foarte greu pentru cineva din lumea exterioară să înțeleagă cât de desăvârșit de instruiți eram, zic eu la radio.

— Nu războiul din Vietnam a provocat nebunia din anii ’60, zice Adam. Și nici drogurile. Ci un biet medicament. Pilula anticoncepțională. Pentru prima dată în istorie, toată lumea putea să facă sex cât avea chef. Toată lumea avea această putere.

Cei mai puternici conducători din toate timpurile au fost niște maniaci sexuali. Oare, întreabă el, apetitul lor sexual provine din puterea pe care o dețin sau dorința de putere provine tocmai din apetitul lor sexual?

— Și, dacă nu-ți dorești să faci sex, zice, o să-ți mai dorești puterea?

Nu, zice el.

— Așa că în loc să alegem niște reprezentanți decenți, plicticoși și reprimați sexual, zice, poate că ar trebui să-l votăm pe candidații care sunt cei mai în călduri și care s-ar putea chiar să facă treabă.

Trece un indicator pe care scrie GROAPA DE GUNOI PENTRU MATERIALE SENSIBILE „TENDER BRANSON” 16 KM.

— Înțelegi ce vreau să zic? spune Adam.

Mai avem doar zece minute până acasă.

— Cu siguranță că-ți amintești ce s-a-ntâmplat, zice Adam.

Nu s-a-ntâmplat nimic.

E imposibil să descriu în cuvinte abuzurile acelea îngrozitoare, zic eu la radio.

De-a lungul drumului se văd din ce în ce mai multe reviste porno care au zburat din remorcile neacoperite ale camioanelor. Imagini decolorate cu femei superbe complet goale s-au înfășurat pe după trunchiul fiecărui copac. Poze ude de ploaie cu bărbați etalându-și ditamai erecțiile purpurii spânzură boțite de crengi. Carcasele negre ale casetelor video zac în pietrișul de pe marginea șoselei. O femeie gonflabilă găurită, din vinii roz, răstignită între bălării, își flutură pletele și mâinile când trecem pe lângă ea în viteză.

— Sexul nu e ceva înspăimântător, ceva oribil, zice Adam.

Cel mai bine e să-mi uit trecutul și să-mi văd de viața mea, zic eu la radio.

În față, într-un anumit punct, copacii care străjuiesc drumul se opresc brusc, iar dincolo de ei nu mai există nimic. Soarele e sus pe cer și ne ia în stăpânire și înaintea noastră nu se mai întinde altceva decât un imens pustiu.

Trece un indicator pe care scrie BINE AȚI VENIT LA GROAPA DE GUNOI PENTRU MATERIALE SENSIBILE „TENDER BRANSON”.

Am ajuns acasă.

După indicator, valea se lățește până la linia orizontului, stearpă, plină de gunoaie și cenușie, în afara unor buldozere galbene, parcate în tăcere pentru că azi e duminică.

Nu se zărește nici un copac.

Nu se-aude nici o pasăre.

Singurul punct de reper se află în mijlocul văii, un stâlp impunător de beton, o simplă coloană cubică din beton, ridicată pe locul unde era casa de rugăciuni a Credincioșilor, înăuntrul căreia nu mai rămăsese nimeni în viață. Acum zece ani. Suntem înconjurați de o mare de imagini de bărbați cu

femei, femei cu femei, bărbați cu bărbați, femei și bărbați cu animale și diferite ustensile.

Adam nu mai scoate o vorbă.

Viața mea e acum plină de bucurie și de dragoste, zic eu la radio.

Abia aștept să mă-nsor cu femeia care mi-a fost aleasă în urma Campaniei Genezei, zic eu la radio.

Cu ajutorul adepților mei, am să zăgăzuiesc poftele sexuale care s-au înstăpânit în toată lumea, zic eu la radio.

De la marginea văii până la stâlpul din mijloc e un drum lung și monoton. De-o parte și de alta fumegă mormane de vibratoare, reviste, vagine de latex și prezervative cu striații, învăluind drumul într-o ceață înecăcioasă de un alb murdar.

În fața noastră, stâlpul se profilează din ce în ce mai mare, pierzându-se la răstimpuri în fumul pornografiei care arde mocnit și apărând apoi, mai amenințător.

Puteți găsi povestea întregii mele vieți în toate librăriile, zic eu la radio.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, o să-i fac pe toți oamenii să nu-și mai dorească sex în veci, zic eu la radio.

Adam închide radioul.

— Am părăsit valea în noaptea în care am aflat ce v-au făcut bătrânii, ce le-au făcut tuturor tender-ilor și biddy-ilor, zice Adam.

Fumul invadează șoseaua, pătrunde în mașină și în plămânii noștri, înțepător și arzându-ne ochii.

Cu lacrimile curgându-mi pe obraji, zic: Nu ne-au făcut nimic.

— Măcar recunoaște, zice Adam, tușind.

Stâlpul se ivește iarăși, mai aproape.

N-am ce să recunosc.

Fumul ascunde totul.

Apoi Adam rostește grozăvia.

— V-au obligat să vă uitați, zice Adam.

Nu mai văd nimic, dar continui să conduc.

— În noaptea în care nevastă-mea a născut primul nostru copil, zice Adam, pe chipul căruia lacrimile au lăsat urme negre din cauza fumului, bătrânii i-au luat pe toți tender-ii și pe toate biddy-ile din parohie și i-au obligat să se uite. Nevastă-mea țipa așa cum îi preziseseră ei. Țipa și țipa, iar bătrânii îi țineau predici și se jeleau, cum că prețul pentru sex e moartea. Ea țipa și țipa, iar ei au făcut în așa fel încât nașterea să fie cât mai dureroasă. Ea țipa și țipa, iar copilul a murit. Copilul nostru. Ea a țipat, după care a murit.

Primele două victime ale Izbăvirii.

În noaptea aia Adam a plecat din parohia Bisericii Credincioșilor și a dat un telefon.

— Bătrânii vă obligau să vă uitați de fiecare dată când năștea cineva din parohie, zice Adam.

Nu mergem cu mai mult de patruzeci-cincizeci de kilometri la oră, dar undeva drept în față, ascuns în fumul gros, se înalță giganticul stâlp de beton al memorialului.

Nu mai văd nimic, dar continui să respir.

— Așa că e normal să nu-ți mai dorești să faci sex în viața ta. Nu-ți mai doreai să faci sex pentru că, de câte ori maică-ta mai aducea pe lume un copil, zice Adam, te obligau să stai acolo și să te uiți. Pentru tine sexul nu mai însemna altceva decât durere și păcat și maică-ta care zăcea acolo și zbiera.

Apoi spune chestia aia.

Fumul e așa de gros, că nu-l mai zăresc nici pe Adam.

— De-acum, sexul nu ți se pare altceva decât un chin, zice.

Cuvintele i-au țâșnit pe gură.

Adevăr, Parfumul.

Și, în clipa aia, fumul se risipește.

Iar noi ne izbim frontal de zidul de beton.

8

La început nu e decât praf. O pulbere fină și albă de talc plutește în mașină, amestecându-se cu fumul.

Vălătuci de praf și fum.

Singurul sunet care se aude e picuratul unul lichid de undeva din motor, poate ulei, antigel sau benzină.

Asta până când Adam începe să țipe.

Praful provine de la airbagurile care s-au deschis în momentul impactului ca să ne protejeze. Acum zac pe bord dezumflate și, când praful începe să se așeze, Adam scoate un țipăt și duce o mână la față. Sângele care i se prelinge printre degete lasă dâre negre în albul pudrei de talc care s-a depus peste tot. Cu cealaltă mână smucește mânerul portierei și iese, poticnindu-se, în pustiul care ne-nconjoară.

Apoi se pierde în fum, împiedicându-se de corpurile goale peste care pășește, straturi și straturi de oameni care preacurvesc în vecii vecilor, iar eu încep să strig după el.

Să-l strig pe nume.

În ce direcție a luat-o, n-aș putea să zic.

Îi strig numele.

Oriunde calc, revistele oferă *Fetițe înfierbântate.*

Moarte după pule mari.

Buze, țâțe și lindice uriașe.

Suspinele răsună de peste tot.

Iar eu strig, Adam Branson.

Dar nu văd decât *Aventuri anale numai cu bărbați.*

Și *Fete care iubesc fete.*

Și *Orgii bisexuale.*

Iar undeva, în spatele meu, mașina noastră sare în aer.

Stâlpul de beton gri și semeț e cuprins de flăcări și, în văpaia acestui rug îl zăresc pe Adam, care a îngenuncheat la câțiva metri de mine, cu mâinile încleștate pe chip, legănându-se înainte și înapoi, plângând în hohote.

Sângele i se scurge pe mâini, pe față, pe hainele albe de praf și, când încerc să-i dau mâinile la o parte, țipă:

— Nu face asta!

Țipă:

— Mi-am primit pedeapsa!

Apoi țipătul i se transformă într-un râs isteric și Adam își desface mâinile ca să-mi arate.

Piciorușele de plastic ale statuetei de bord Tender Branson se ițesc din năclăiala de sânge care înainte fusese ochiul lui stâng.

Râde și țipă în același timp.

— Mi-am primit pedeapsa!

Restul statuetei nu se vede, e-nfiptă-n locul ăla, nu știu cât de adânc.

Toată chestia e să nu intrăm în panică, zic.

Ca să rezolvăm asta, trebuie să găsim un doctor.

Din mașina în flăcări se ridică trâmbe de fum negru, încolăcindu-se deasupra noastră. Așa, fără mașină, cei douăzeci de mii de acri sunt o vastă pustietate.

Adam se prăbușește pe-o parte, apoi se rostogolește pe spate, cu fața spre cer, orbit de statueta înfiptă într-un ochi și de sângele care i-a intrat în celălalt.

— Să nu mă lași aici, zice Adam.

Îi spun că nu plec nicăieri.

— Să nu-i lași să mă aresteze pentru ucidere în masă, zice Adam.

Îi spun că nu eu am fost cel care i-a izbăvit pe toți întru Domnul.

— Dar tu trebuie să fii cel care mă va izbăvi pe mine, gâfâie Adam.

Mă duc după ajutor.

— Tu trebuie să mă izbăvești!

O să-i aduc un doctor, îi zic. O să-i fac rost de un avocat bun, îi zic. O să invocăm nebunia. Că doar și el primise învățătura bisericii la fel ca mine. N-a făcut nimic altceva decât ceea ce l-au învățat toată viața să facă.

— Ai idee, zice Adam, înghițind cu zgomot, ai idee ce pățesc bărbații în închisoare? Știi foarte bine. Nu lăsa să mi se-ntâmple așa ceva.

Pe o revistă aruncată pe jos scrie *Viol în grup clandestin.*

Nu vreau să-l izbăvesc întru Domnul.

— Atunci distruge-mi chipul, zice Adam. Fă-mă să arăt atât de monstruos încât să nu se mai apropie nimeni de mine în veci.

Pe altă revistă scrie *Obsesie anală.*

Cum să fac asta, îl întreb?

— Caută o piatră, zice Adam. Trebuie să fie ceva tare sub toată mizeria asta. O piatră. Apucă-te și sapă.

Zăcând acolo, pe spate, Adam apucă piciorușele statuetei cu ambele mâini, respirația întețindu-i-se pe măsură ce începe s-o răsucească și s-o tragă afară.

Cu ambele mâini, încep să sap. Printre corpurile unite pelvis de pelvis, față de față, pelvis de față, pelvis de cur și cur de față, mă apuc și sap.

Am făcut o groapă mare cât un mormânt până să dau de sol, de pământul sfânt din curtea Bisericii Credincioșilor, și acolo găsesc o piatră de mărimea pumnului meu.

Într-o mână Adam ține statueta mânjită toată de sânge, care acum arată ca un diavol mai mult ca niciodată.

Cu mâna cealaltă, Adam bâjbâie pe jos după o revistă, apoi o ia și-și acoperă cu ea chipul mutilat. Revista înfățișează un bărbat și o femeie care copulează, iar de sub ea aud vocea lui Adam care-mi spune:

— Când ai găsit o piatră, lovește-mă cu ea peste față atunci când îți fac semn.

Nu pot să fac asta.

— N-am să te las să mă omori, zice Adam.

Nu-l cred.

— O să-mi oferi o viață mai bună. Stă în puterea ta, zice Adam de sub revistă. Dacă vrei să mă salvezi, ajută-mă cu chestia asta.

— Dacă n-o s-o faci, în clipa când o să pleci o să mă târăsc cât de departe pot și o să m-ascund ca să mor aici.

Cântăresc piatra în mână.

Dar o să-mi spună când să mă opresc, nu, îl întreb?

— O să-ți zic când îmi ajunge.

Promite?

— Promit.

Ridic piatra, iar umbra ei cade peste oamenii care fac sex pe fața lui Adam.

Apoi lovesc.

Piatra se afundă până la un punct.

— Înc-odată! zice Adam. Mai tare.

Iar eu lovesc.

Și piatra se afundă mai tare.

— Înc-odată!

Iar eu lovesc.

— Înc-odată!

Iar eu lovesc.

Sângele impregnează paginile, colorând cuplul care se fute mai întâi în roșu, apoi în vișiniu.

— Înc-odată! zice Adam, dar cuvintele ies distorsionate, pentru că gura și nasul lui nu mai au aceeași formă ca înainte.

Iar eu lovesc cu piatra peste brațele cuplului, peste picioare, peste mâini.

— Înc-odată!

Iar eu lovesc până când piatra devine cleioasă de sânge, până când revista s-a afundat cu totul la

mijloc. Până când îmi sunt cleioase mâinile de sânge.

Atunci mă opresc.

Zic: Adam?

Dau să ridic revista, dar bucăți din ea îmi rămân în mâini. E prea îmbibată de sânge.

Mâna lui Adam se destinde, iar statueta însângerată se rostogolește pe pământ, pe pământul în care am săpat ca să găsesc ceva tare.

Zic, Adam?

Vântul împrăștie fumul care ne acoperă.

O umbră imensă se întinde spre noi pornind de la baza stâlpului spre noi. În prima clipă abia dacă îl atinge pe Adam. În următoarea, umbra l-a înghițit cu totul.

Doamnelor și domnilor, aici, în Zborul 2039, motorul numărul trei tocmai s-a oprit.

Mai avem un singur motor, după care vom începe coborârea noastră terminală.

7

Toată dimineața, umbra rece a monumentului ridicat pe locul Bisericii Credincioșilor mă acoperă în timp ce-l îngrop pe Adam Branson. Sub straturile de obscenități, sub *Găoazele nesătule,* sub *Transsexuali de vis,* sap cu mâinile goale în pământul din curtea bisericii. Dau peste lespezi în care au fost dăltuite sălcii și cranii. Epitafurile sunt din cele pe care vi le închipuiți.

Plecat dintre noi, dar niciodată uitat.

Fie ca în Ceruri să șadă cu toate greșalele lor.

Tată preaiubit.

Scumpă mamă.

Familia răvășită de durere.

Fie ca Dumnezeul pe care l-o afla să le dea iertare și tihnă.

Asistentă socială ineficientă.

Agent nesuferit.

Frate nechibzuit.

O fi din cauza Botoxului, toxina botulinică care mi-a fost injectată, sau din cauza interacțiunii medicamentoase, ori poate de nesomn sau din pricina efectelor de lungă durată ale sindromului lipsei de atenție, cert e că nu simt nimic. În gură am o amăreală. Îmi apăs ganglionii limfatici, dar nu simt altceva decât dispreț.

Poate că după ce toată lumea moare în jurul meu, m-am învățat cu senzația de a pierde pe câte cineva. Un talent înnăscut. O binecuvântare.

Așa cum infertilitatea lui Fertility e aptitudinea perfectă pentru munca ei de mamă surogat, s-ar putea să fi dezvoltat și eu o foarte utilă lipsă de sentimente.

Sau poate e ca atunci când te uiți la piciorul tău amputat de la genunchi și nu simți nimic la început, poate e din cauza șocului.

Dar sper că nu.

Nu vreau să fie un efect trecător.

Mă rog să nu mai simt niciodată nimic.

Pentru că, dacă e un efect trecător, durerea o să fie insuportabilă. Durerea o să țină cât oi trăi.

Asta nu e o chestie care se-nvață la școala de bune maniere, dar dacă ați îngropat ceva și nu vreți să vină câinii și să-l dezgroape, nu trebuie decât să stropiți mormântul cu amoniac. Ca să nu vină nici furnicile, folosiți borax.

Împotriva gândacilor, dați cu alaun.

Uleiul de mentă alungă șobolanii.

Dacă vreți să vă scoateți petele de sânge de sub unghii, băgați-vă vârfurile degetelor într-o lămâie tăiată pe jumătate și apoi clătiți-le cu apă caldă.

Mașina e complet carbonizată, doar scaunele mai ard mocnit. O singură fâșie de fum fâlfâie peste vale. Când ridic cadavrul, pistolul alunecă din buzunarul sacoului. În liniștea din jur nu se aude decât bâzâitul unor muște dând târcoale pietrei pe care s-a întipărit urma mâinii mele pline de sânge.

Rămășițele feței lui Adam sunt încă înfășurate în revista roșie și lipicioasă. Apuc corpul și-l trag în groapa pe care am săpat-o, mai întâi picioarele, apoi umerii, și-n clipa aia zăresc la orizont un taxi galben care se hurducăie, îndreptându-se spre mine.

Adam nu încape în groapă decât ghemuit pe-o rână. Mă las în genunchi și încep să împing pământul înăuntru.

Când pământul se termină, acopăr mormântul cu materiale pornografice vechi, cărți obscene cu cotoarele rupte, Traci Lords și John Holmes, Kayla Kleevage și Dick Rambone, vibratoare cu bateriile moarte, cărți de joc ferfenițite, prezervative expirate, fragile și delicate, dar niciodată folosite.

Cunosc sentimentul.

Prezervative cu striații pentru sensibilitate suplimentară.

Ultimul lucru de care am nevoie acum e sensibilitatea.

Prezervative care au un anestezic local pentru mai multă acțiune. Ce paradox. Nu simți nimic, dar poți să fuți ore întregi.

Asta chiar că-nseamnă să pierzi din vedere esențialul.

Aș vrea ca toată viața mea să fie dată cu un anestezic local.

Taxiul se zdruncină prin hârtoapele de pe câmp, apropiindu-se tot mai tare. Văd o persoană la volan și încă una pe bancheta din spate.

N-aș ști să spun cine e, dar pot să-mi închipui.

Ridic pistolul de jos și-ncerc să-l îndes în buzunarul hainei. Țeava sfâșie căptușeala și gata, nu se mai vede. Dac-or fi și gloanțe-n el, asta iarăși nu mai știu.

Taxiul frânează la mică distanță.

Fertility se dă jos și-mi face cu mâna. Apoi se apleacă spre geamul șoferului, iar vântul îi poartă cuvintele spre mine:

— Te rog să m-aștepți. Nu durează decât un minut.

Apoi o pornește spre mine cu brațele întinse în lături ca să-și păstreze echilibrul, uitându-se în jos și pășind cu mare grijă peste straturile alunecoase. *Orgiile băieților. Tânjind după sloboz.*

— M-am gândit că ai cam avea nevoie de cineva să-ți țină companie, îmi strigă.

Mă uit după un șervețel sau după niște chiloți decupați ca să-mi șterg mâinile de sânge.

Fertility își ridică ochii și zice:

— Uau, felul cum cade umbra monumentului ăstuia funerar sau cum îi zice peste mormântul lui Adam e chiar simbolic.

Cele trei ore în care l-am îngropat pe Adam sunt cea mai lungă perioadă din toată viața mea în care n-am avut o sarcină de îndeplinit. Acum a venit Fertility Hollis ca să-mi spună ce să fac. Noua mea sarcină e să mă țin după ea.

Fertility își rotește privirea peste toată câmpia și zice:

— Asta e *așa* de Valea Umbrei Morții. Chiar că ți-ai ales locul potrivit în care să-i spargi capul lui frate-tău. E ceva așa de Cain și Abel, că-mi vine greață.

L-am omorât pe fratele meu.

L-am omorât pe fratele ei.

Adam Branson.

Trevor Hollis.

Nu vă lăsați fratele prin preajmă dacă vedeți că am în mână un telefon sau o piatră.

Fertility caută în sacoșa care-i atârnă pe umăr și mă-ntreabă:

— Vrei niște lemn-dulce Red Ropes?

Îi arăt mâinile pline de sânge uscat.

— Mda, cred că nu prea, zice.

Se uită peste umăr la taxiul care așteaptă cu motorul pornit și face un semn. Pe geamul șoferului se ivește o mână care face și ea un semn.

Apoi îmi zice:

— Hai s-o zicem pe scurt. Și Adam, și Trevor mai degrabă s-au sinucis.

Îmi povestește că Trevor și-a luat zilele pentru că viața nu-i mai oferea nici o surpriză, nici o aventură. Era bolnav în fază terminală. Murea de plictiseală. Singurul mister care-i rămăsese era moartea.

Adam a vrut să moară pentru că știa că nu va putea să fie niciodată altceva decât un Credincios. Așa fusese învățat. Adam i-a exterminat pe Credincioșii care supraviețuiseră pentru că știa că o veche cultură a sclaviei nu putea da naștere unor oameni liberi. Așa cum Moise a rătăcit în deșert vreme de o generație, călăuzind astfel triburile lui Israel, Adam a vrut ca eu să supraviețuiesc, dar nu și mentalitatea mea de sclav.

— Nu tu l-ai omorât pe frate-meu, zice Fertility.

— Și nici pe frate-tău nu l-ai omorât, zice Fertility. Ce-ai făcut se cheamă mai degrabă sinucidere asistată.

Scoate din sacoșă niște flori, niște flori adevărate, un buchețel de trandafiri și garoafe proaspete. Trandafiri roșii și garoafe albe prinse laolaltă.

— Fii atent aici, zice și se lasă pe vine ca să le așeze pe revistele sub care e îngropat Adam.

— Uite încă un simbol, îmi zice, stând pe vine și uitându-se la mine. În câteva ore, florile astea o să putrezească. Păsările o să se găinățeze pe ele. O să înceapă să pută din cauza fumului, iar mâine probabil că o să le strivească un buldozer, dar acum, în clipa asta, sunt atât de frumoase.

E o persoană așa de grijulie și de afectuoasă.

— Mda, zice. Știu.

Fertility se ridică în picioare, mă apucă de braț, de o porțiune care nu e acoperită cu cruste de sânge, și mă conduce spre taxi.

— Dar putem să fim blazați și împietriți la suflet mai târziu, acum mă costă prea mulți bani, zice.

Cât mergem spre taxi, îmi povestește că toată țara e în mare agitație după felul în care am stricat Super Bowl-ul. Nici gând să putem lua vreun avion sau un autobuz. Ziarele m-au botezat Antichristul. Ucigașul în masă al Credincioșilor. Valoarea mărfurilor Tender Branson a explodat, dar din cu totul alte motive. Toate marile religii ale lumii, catolicii, evreii, baptiștii și mai știu eu care zic, V-am spus noi!

Înainte să ne urcăm în taxi, îmi bag mâinile pline de sânge în buzunare. Pistolul mi se lipește imediat de degetul arătător.

Fertility deschide una din portierele din spate și mă ajută să mă sui. Apoi înconjoară taxiul și se urcă pe partea cealaltă.

Îi zâmbește șoferului în oglinda retrovizoare și spune:

— Înapoi în Grand Island, aș zice.

Aparatul arată șapte sute optzeci de dolari.

Șoferul se uită în oglindă la mine și zice:

— Ce, ți-a aruncat mămica revista preferată de făcut laba?

Zice:

— Locul ăsta e imens. Dacă ai pierdut ceva, n-o să-l mai găsești în veci.

Fertility îmi șoptește:

— Nu-i da atenție.

Șoferul e alcoolic, îmi șoptește. Și o să-i plătească cu cardul de credit pentru că tipul o să moară într-un accident în două zile. N-o să apuce să debiteze contul.

Pe măsură ce se apropie amiaza și soarele se înalță pe cer, umbra stâlpului de beton se micșorează cu fiecare minut care se scurge.

O-ntreb, Ce mai face peștișorul meu?

— O, Doamne, face ea. Peștișorul tău.

Taxiul se zdruncină în toate părțile, purtându-ne spre lumea exterioară.

De-acum n-ar trebui să mă mai impresioneze nimic, dar n-aș vrea s-o aud spunând asta.

— Îmi pare foarte rău, zice Fertility. Dar pur și simplu a murit.

Peștișorul numărul șase sute patruzeci și unu.

O-ntreb, L-a durut?

Fertility zice:

— N-aș crede.

O-ntreb, Ai uitat să-l hrănești?

Nu.

O-ntreb, Păi atunci ce s-a-ntâmplat?

Fertility zice:

— Habar n-am. Într-o zi pur și simplu a murit.

N-a existat nici un motiv.

N-a avut o semnificație anume.

N-a fost un gest politic major.

A murit pur și simplu.

Știu că era un căcat de peștișor, dar e tot ce-aveam pe lume.

Peștișor preaiubit.

După toate câte s-au întâmplat, știu că n-ar trebui să-mi pese de o asemenea veste.

Scump peștișor.

Dar stând acolo, pe bancheta din spate, cu pistolul în mână, cu mâinile-n buzunare, încep să plâng.

6

În Grand Island am zis că avem un fiu infirm din cauza lupusului, așa că am putut să stăm câteva zile în Casa Ronald McDonald din oraș.

După asta am reușit să ne urcăm într-o jumătate de Parkwood Mansion care mergea spre vest. Avea patru dormitoare și nimic altceva, așa că am dormit separat, despărțiți de două dormitoare.

În Denver am zis că avem o fetiță suferind de poliomielită ca să putem sta la altă Casă Ronald McDonald, am mâncat și noaptea am dormit indiferenți la lumea care se scurgea dedesubtul nostru. În casa Ronald McDonald am fost nevoiți să împărțim aceeași cameră, dar avea două paturi.

De la periferia Denverului am luat un Topsail Estate Manor care mergea spre Cheyenne. Hoinăream dintr-un loc în altul. Că tot nu ne costa nici un ban.

Am prins o Sutton Place Townhome care se îndrepta nici noi nu mai știam încotro și ne-am trezit în Billings, Montana.

Am început să jucăm ruleta cu case.

Nu mai băteam popasurile pentru camioane ca să întrebăm unde mergea casa asta sau ailaltă. Pur și simplu tăiam foliile de plastic, ne strecuram înăuntru, apoi le sigilam la loc.

Am călătorit trei zile și trei nopți într-o jumătate dintr-o Flamingo Lodge și ne-am trezit doar când o așezau pe fundație, undeva, în Hamilton, Montana. Am ieșit pe ușa din spate fix în clipa când fericita familie care o cumpărase intra pe cea din față.

Nu aveam cu noi decât sacoșa de pânză a lui Fertility și pistolul lui Adam.

Eram pierduți în deșert.

Din Missoula, statul Montana, ne-am suit într-o treime dintr-un Craftsman Manor care

mergea spre vest, pe Autostrada 90.

Prin fața geamului a trecut un indicator pe care scria SPOKANE 500 KM.

După Spokane, prin fața geamului a trecut un indicator pe care scria SEATTLE 300 KM.

În Seattle am zis că avem un băiat cu o cavitate în inimă.

În Tacoma am zis că avem o fetiță care nu simțea nimic la nivelul mâinilor și picioarelor.

Le-am spus oamenilor de-acolo că doctorii nu-și dădeau seama ce are.

Oamenii ne-au spus să sperăm într-un miracol.

Oamenii ai căror copii reali chiar muriseră sau trăgeau să moară de cancer ne-au spus că Dumnezeu e mare și bun.

Trăiam împreună ca și cum am fi fost căsătoriți, dar nu ne vorbeam aproape niciodată.

Am mers spre sud pe Autostrada 5, traversând Portland, statul Oregon, în jumătate dintr-o Holly Hills Estate.

Înainte să ne dăm seama, eram înapoi acasă acasă, în orașul în care ne întâlniserăm prima dată, stând pe o bordură. Ultima noastră casă se pregătea să pornească, iar noi am lăsat-o să plece.

N-apucasem încă să-i spun lui Fertility că ultima dorință a lui Adam a fost ca ea și cu mine să facem sex.

De parcă ea n-ar ști.

Știe. În toate nopțile alea în care zăceam leșinat, Adam nu-i vorbise decât despre asta. Trebuia să facem sex. Ca să mă elibereze și să-mi confere putere. Ca să-i demonstreze lui Fertility că sexul poate să însemne mai mult decât un consultant de marketing înstărit, între două vârste, care-și împroașcă ADN-ul înăuntrul ei.

Dar acum nici unul din noi nu are unde să stea. Nu mai are unde să stea. Apartamentul ei și apartamentul meu au fost deja închiriate altora, iar Fertility știe asta.

— Știu un loc unde putem să stăm în noaptea asta, zice, dar mai întâi trebuie să dau un telefon.

În cabina telefonică dau peste unul dintre stickerele mele de-acum un milion de ani.

Mai acordă-ți o șansă. Acordă vieții tale o ultimă șansă. Sună și o să te ajut. Și vechiul meu număr de telefon.

Sun, dar un robot îmi zice că numărul nu mai e valabil.

Nu zău, îi zic.

Fertility sună acolo unde spunea că putem dormi la noapte.

— Mă numesc Fertility Hollis, zice ea în receptor, și v-am fost recomandată de doctorul Webster Ambrose.

E slujba ei nasoală.

Istoria ca o buclă închisă, de care vorbea agentul. Cum Fertility e omniscientă, e floare la ureche. Totul e deja cunoscut, nu se mai întâmplă nimic nou.

— Da, am adresa, zice. Îmi pare rău că vă sun așa, din scurt, dar e prima dată când am un loc liber în program. Nu, zice, nu se poate deduce din impozit. Nu, zice, e pentru toată noaptea, dar fiecare tentativă se taxează separat. Nu, zice, nu se acordă nici o reducere dacă plătiți cu bani gheață.

Zice:

— Putem să ne întâlnim și să punem la punct toate detaliile.

Zice în receptor:

— Nu, nu trebuie să-mi dați bacșiș.

Pocnește din degete la mine și face din buze: „pix”. Apoi notează pe stickerul cu numărul meu pentru situații de criză adresa, repetând numărul și strada în receptor.

Perfect, zice. Atunci rămâne la ora șapte. La revedere.

Sus, pe cer, același soare se uită la noi cum facem aceleași și aceleași greșeli. Același cer senin

după toate cele prin care-am trecut. Nimic nou. Nici o surpriză.

Locul unde mă duce e casa în care făceam curat. Cuplul pentru care o să procreeze sunt ăia care țipau la mine prin speakerphone.

5

Calea până la patul lui Fertility e plină de ferestre murdare și de vopsea care se scorojește. Faianță cu dâre de mucegai și pete de rugină. De-a lungul drumului, numai scurgeri înfundate și urme de zgârieturi. Perdele desprinse din cleme și tapițerii rupte. Toate opririle de pe Drumul Crucii.

Asta după ce femeia și bărbatul la care lucram se duseseră la etaj cu Fertility ca să facă Dumnezeu știe ce.

Asta după ce mă strecurasem înăuntru prin fereastra de la subsol, aia de care Fertility știa că n-o să fie încuiată. După ce mă ascunsesem printre florile artificiale din grădina din spate, toate furate de pe morminte, și după ce Fertility sunase la ușă la șapte fix.

În bucătărie praful s-a așezat peste tot. Chiuveta e plină de farfurii de porțelan cu resturi de mâncare gătită la microunde. Cuptorul cu microunde are cruste de mâncare explodată.

Biet sclav, născut, crescut și vândut ce sunt, mă apuc imediat să fac curățenie. Ia numai întrebați-mă cum se îndepărtează pojghița arsă dintr-un cuptor cu microunde.

Nu, serios, întrebați-mă.

Întrebați-mă.

Secretul e să puneți înăuntru o cană cu apă și să o fierbeți câteva minute. Mizeria o să se înmoaie și o să puteți s-o ștergeți.

Ia întrebați-mă cum se scot petele de sânge de pe mâini.

Toată chestia e să nu te gândești cât de rapid se pot întâmpla lucrurile astea. Sinucideri. Accidente. Crime pasionale.

Fertility e la etaj și-și vede de treaba ei.

Pur și simplu trebuie să te concentrezi asupra petei până când memoria ți se golește complet.

Experiența chiar e cheia perfecțiunii. Dacă poți să-i zici așa.

Nu te gândi cum e când singurul tău talent e să ascunzi adevărul. Ți-a dat Dumnezeu darul de a săvârși un păcat îngrozitor. Ai vocația negării. Ai fost binecuvântat cu ea.

Dacă poți să-i zici așa.

Toată seara spăl și curăț, și tot mă simt murdar.

Fertility mi-a spus că procedura va fi gata până la miezul nopții. Apoi o s-o lase acolo, în dormitorul verde, cu picioarele sprijinite pe niște perne. După ce cuplul o să adoarmă în camera lor, o să pot să mă furișez sus, în siguranță.

Ceasul de la cuptorul cu microunde arată unsprezece și jumătate.

Îmi iau inima-n dinți, iar calea până la patul lui Fertility e plină de plante ofilite și clanțe nelustruite, pete de muște și amprente de degete murdare de la cerneala tipografică de pe ziare. Urme de pahare și arsuri de țigară pângăresc toată mobila. În fiecare colț atârnă pânze de păianjen.

În dormitorul verde e întuneric și, din penumbră, Fertility zice:

N-ar fi cazul să facem sex acum?

Zic, Păi, cred că da.

Sper că nu te deranjează că ești al doilea.

Nu. Adică, asta ar fi vrut Adam.

Ai un prezervativ? mă-ntreabă.

Zic, Credeam că e stearpă.

Evident că sunt sterilă, zice, dar am făcut sex neprotejat cu un milion de indivizi. Aș fi putut să iau cine știe ce boală îngrozitoare fatală.

Îi zic că asta ar fi o problemă doar dacă mi-aș dori să trăiesc mai mult.

— Așa zic și eu despre datoria mea uriașă pe cartea de credit, spune ea.

Așa că facem sex.

Dacă poți să-i zici așa.

După ce am așteptat o viață întreagă, abia dacă apuc să intru în ea un centimetru și gata.

— E, zice Fertility și mă dă la o parte de pe ea, sper că ți-a insuflat puterea pe care o doreai.

Nici gând să-mi mai dea o a doua șansă să fac dragoste.

Dacă poți să-i zici așa.

După ce adoarme, stau așa mult timp și mă uit la ea, întrebându-mă ce o visa oare, ce nouă crimă, sinucidere sau dezastru. Și mă întreb dacă ce visează o să mi se-ntâmple mie.

4

A doua zi de dimineață, o aud pe Fertility vorbind la telefon cu cineva, în șoaptă. Deschid ochii și văd că s-a dat jos din pat și e deja îmbrăcată. Și întreabă:

Aveți un zbor spre Sydney la opt dimineața?

Zice:

Doar dus, vă rog. Un loc la fereastră, dacă se poate. Pot să plătesc cu un card Visa?

A închis și își pune pantofii, și abia acum își dă seama că mă uitam la ea. Dă să-și bage în sacoșa de pânză agenda zilnică, dar apoi se răzgândește și o pune înapoi pe comodă.

O-ntreb, unde pleacă?

La Sydney.

De ce?

Fără motiv.

Zic, Hai, spune-mi.

Își târăște deja sacoșa către ușa dormitorului.

Pentru că m-am pricopsit cu surpriza aia, spune. M-am pricopsit cu surpriza aia nenorocită pe care mi-o tot doream, și naiba s-o ia de surpriză că nu-mi trebuie. Nu-mi trebuie!

Ce anume?

Sunt gravidă.

Dar cum poate să știe asta?

Pentru că știu totul! țipă. Mă rog, știam totul. Că pe-asta n-o știam. Nu știam că o să aduc un copil pe lumea asta mizerabilă, plicticoasă și îngrozitoare. Un copil care să-mi moștenească darul de a prevedea viitorul și care să ducă o viață de o plictiseală strivitoare. Un copil care n-o să aibă niciodată parte de o surpriză. Nu am prevăzut asta.

Și-acum ce-o să facă?

Acum o să plec la Sydney, în Australia.

Bine, dar de ce?

Pentru că mama mea s-a sinucis. Fratele meu s-a sinucis. Așa că ia gândește-te un pic.

Dar de ce în Australia?

Deja a ieșit din dormitor și-și târâie sacoșa spre scări. M-aș lua după ea, dar sunt gol-pușcă.

— Gândește-te la chestia asta, îmi strigă, ca la o procedură extrem de radicală de avort.

Din dormitorul principal iese un bărbat îmbrăcat într-un costum albastru pe care l-am călcat de mii de ori. Cu o voce pe care am auzit-o de mii de ori la speakerphone, mă întreabă:

Dumneavoastră sunteți doctorul Ambrose?

Îmi trag hainele pe mine, dar Fertility a coborât deja și a ieșit din casă. Pe fereastra dormitorului, mă uit la ea cum traversează peluza, îndreptându-se spre un taxi.

Înapoi în hol, o femeie îmbrăcată cu o bluză de mătase pe care am spălat-o la mână de mii de ori vine lângă bărbatul în costum albastru. Cei doi înțepenesc acolo, în ușa dormitorului, iar femeia la care lucram începe să țipe:

Ăsta e! Ți-l aduci aminte? Lucra la noi! Ăsta e Antichristul!

Îmi vâr agenda lui Fertility la subraț și o rup la fugă afară din casă, pe stradă, spre stația de autobuz. Din fugă, îmi ia câteva clipe să găsesc data de azi și iată și răspunsul.

Azi după-amiază, la 1:25, Zborul 2039 fără escală spre Sydney va fi deturnat de un dement și se va prăbuși undeva în deșertul australian.

Doamnelor și domnilor, în calitate de ultimă persoană aflată la bordul Zborului 2039, e de datoria mea să vă informez că ultimul dintre motoarele noastre tocmai s-a oprit.

Vă rog să vă puneți centurile de siguranță pentru că începem coborârea terminală întru uitare.

3

Aeroportul e plin de agenți FBI care îl caută pe Tender Branson, Ucigașul în masă. Tender Branson, Falsul profet. Tender Branson, Omul care a distrus Super Bowl-ul. Tender Branson, cel care și-a părăsit frumoasa-i mireasă în fața altarului.

Tender Branson, Antichristul.

O ajung din urmă pe Fertility la biroul companiei aeriene.

Tocmai spunea:

Un bilet, vă rog. Am făcut rezervare.

Au trecut mai multe săptămâni de când mi-am vopsit părul negru, așa că au început deja să mi se vadă rădăcinile blonde. Din cauza mâncării pline de grăsimi de pe drum am pus kilogramele la loc. Aștept să văd care dintre agenții de la securitatea aeroportuară o să mă recunoască și o să-și scoată arma.

Îmi pipăi buzunarul gecii și constat că e gol. Pistolul lui Adam a dispărut.

— Dacă cauți pistolul lui frate-tău, să știi că e la mine, îmi zice Fertility la ureche. Avionul ăsta o să fie deturnat chiar dacă o să trebuiască s-o fac cu mâna mea.

N-are gloanțe, zic. Doar știe asta.

Ba da, are, zice. Te-am mințit ca să nu-ți faci griji.

Deci Adam ar fi putut să mă-mpuște oricând.

Fertility umblă în sacoșa ei de pânză și scoate o urnă lucioasă de alamă. Apoi îi spune agentei de la bilete:

— Am aici cenușa fratelui meu. E vreo problemă dacă o iau cu mine în avion?

Agenta zice nu, nu-i nici o problemă. Deși n-o să poată fi scanată la porțile de control, dar o s-o lase s-o ia cu ea la bord.

Fertility achită biletul și o luăm spre porțile de îmbarcare. Îmi dă sacoșa de pânză și zice:

— Car asta de juma' de oră. Fă-te și tu util.

Cei de la securitatea aeroportuară sunt mult prea preocupați de urnă ca să-mi mai dea vreo atenție. Asta pentru că chestia respectivă e de metal și nimeni n-are chef s-o deschidă, darămite să-și mai și bage mâinile înăuntru.

Agenții, care par să umble numai doi câte doi, se uită la noi și vorbesc în stațiile de emisie-recepție. Prin pânza sacoșei, urna mi se freacă de picior. Fertility se uită la tichetul de îmbarcare, urmărind numărul porților pe lângă care trecem.

— Aici, zice, când ajungem la poarta ei. Dă-mi sacoșa și cară-te.

Se aude primul anunț de îmbarcare, iar pasagerii din jur se așază la coadă.

Pasagerii care au locuri pe rândurile de la cincizeci la șaptezeci și cinci sunt rugați să se îmbarce acum.

Care dintre ei o fi un terorist dement, n-aș ști să spun.

În spatele nostru, cei doi agenți au devenit brusc patru, apoi șase.

— Dă-mi sacoșa, zice Fertility.

Apucă de unul din mânere și smucește ca apucata.

Nu-nțeleg de ce vrea să-l ia pe Trevor cu ea. N-are nici un sens.

— Am nevoie de sacoșă.

Pasagerii care au locuri pe rândurile de la treizeci la patruzeci și nouă sunt rugați să se îmbarce acum.

Agenții se îndreaptă spre noi cu pas rapid, ținându-și mâinile pe armele din tocurile deja desfăcute.

Și-n clipa aia îmi dau seama. Unde e pistolul lui Adam.

E-n urnă, zic, și-ncerc să-i smulg lui Fertility sacoșa din mâini.

Pasagerii care au locuri pe rândurile de la zece la douăzeci și nouă sunt rugați să se îmbarce acum.

Una din baierele sacoșei se rupe și urna cade pe mochetă cu un zgomot surd. Fertility și cu mine ne repezim amândoi după ea.

Deci Fertility plănuiește să deturneze avionul.

— Cineva trebuie s-o facă, zice. Ăsta-i destinul.

Urna e în mâinile amândurora.

Pasagerii care au locuri pe rândurile de la unu la nouă sunt rugați să se îmbarce acum.

Zic, Nu trebuie să moară nimeni.

Acesta este ultimul anunț pentru Zborul 2039.

— Avionul ăsta o să se prăbușească în Australia, zice Fertility. Că doar nu mă înșel niciodată.

Un agent strigă:

— Stați pe loc!

Repetăm, acesta este ultimul anunț pentru Zborul 2039 spre Sydney.

Agenții ne-au înconjurat și-n clipa aia urna se deschide. Rămășițele mortuare ale lui Trevor Hollis se împrăștie peste tot. Le intră în ochi. Le intră în plămâni. Cenușa lui Trevor ne învăluie ca un nor. Pistolul lui Adam cade pe mochetă.

Înaintea lui Fertility, înaintea agenților, înainte ca avionul să se desprindă de tunelul extensibil, înșfac arma. O înșfac pe Fertility. Okay, okay, okay, okay, o să facem așa cum vrea ea, zic, ținându-i pistolul la tâmplă.

Mergem de-a-ndăratelea spre poartă.

Țip, Nu mișcă nimeni.

Mă opresc ca s-o las pe tipa de la poarta de îmbarcare să rupă tichetul de îmbarcare, apoi fac un semn din cap spre urna care zace deschisă pe mocheta plină de rămășițele lui Trevor.

Poate cineva să strângă chestia aia de pe jos și să i-o dea femeii ăsteia, vă rog, zic. E cenușa fratelui ei.

Agenții stau cu toții în poziție de tragere, cu armele îndreptate înspre fruntea mea, în timp ce o angajată a liniei aeriene adună cât poate din Trevor și-i întinde urna lui Fertility.

— Mersi, zice Fertility. Mă simt așa de jenată.

O să ne urcăm în avion, zic, și o să decolăm.

Mergem de-a-ndăratelea pe tunelul de acces, întrebându-mă care dintre pasageri o fi adevăratul terorist dement.

Când o-ntreb pe Fertility, începe să râdă.

Când o-ntreb de ce râde, îmi zice:

— Asta-i cea mai tare ironie a sorții. O să-ți dai imediat seama cine e teroristul real.

Zic, Hai, spune-mi.

Pasagerii s-au adunat toți în partea din spate, morți de frică, ținându-și capetele-n jos. Smiorcăindu-se în cor. Pe culoar, lângă cabina piloților, e un morman de portofele, ceasuri, laptopuri, celulare, walkman-uri, CD playere portabile și verighete.

Zău că oamenii știu ce trebuie să facă.

De parcă asta ar avea legătură cu ei.

De parcă banii ar avea legătură cu banii.

Le zic însoțitorilor de zbor să închidă ușile. Nu-i ca și cum n-aș fi călătorit cu avionul de la un stadion la altul. Zic, Pregătiți cabina pentru decolare.

Pe scaunul de lângă noi stă un tip gras care arată a pakistanez, îmbrăcat într-un costum business. Mai sunt câțiva albi care arată a studenți. Un alt tip care arată a chinez.

O-ntreb pe Fertility, Care e? Care e adevăratul terorist?

Ea îngenunchează lângă grămada de ofrande și scotocește printre obiecte, alegând un ceas de damă mișto și un colier de perle.

— N-ai decât să descoperi singur, Sherlock, îmi zice.

Zice:

— Eu sunt doar un ostatic nevinovat.

Apoi își prinde la încheietură o brățară tennis cu diamante.

Strig, Vă rog să vă păstrați calmul, toată lumea, deși trebuie să vă spun că un terorist, un terorist periculos și criminal se află la bordul acestui avion și are de gând să-l facă să se prăbușească.

Cineva începe să țipe.

Zic, Tăceți din gură. Vă rog.

Le zic tuturor, Până când o să descopăr cine e teroristul, toată lumea să stea jos.

Fertility alege din grămada de ofrande un inel cu diamant și și-l pune pe deget.

Zic, Unul dintre dumneavoastră e un terorist care vrea să deturneze avionul. Nu știu cine e, dar are de gând să-l facă să se prăbușească.

Fertility continuă să chicotească.

Am o senzație îngrozitoare că totul e o imensă glumă, iar eu nu pricep poanta.

Zic, Toată lumea să stea liniștită.

Îi spun însoțitorului de zbor să se ducă să-l anunțe pe căpitan. Nu vreau să fac vreun rău nimănui, dar trebuie să părăsesc urgent țara. Trebuie să decolăm, apoi să aterizăm în siguranță undeva, în drum spre Australia. După aia toată lumea o să se debarce.

Îi zic lui Fertility, care se hlizește lângă mine, că asta e valabil chiar și pentru ea.

O să ne terminăm călătoria, zic, dar numai eu și pilotul. Fără copilot. Apoi, când o să ne aflăm iarăși în aer, zic, o să-l las pe pilot să se parașuteze.

Întreb, E clar?

Iar însoțitorul de zbor, cu pistolul îndreptat spre fața sa, zice, Da.

Avionul ăsta o să se prăbușească în Australia, zic, dar o să moară doar o singură persoană.

Și, brusc, în mintea mea începe să se facă lumină.

Poate că, de fapt, nici nu mai există alt terorist.

Poate că eu sunt teroristul.

În jur, oamenii au început să șușotească. M-au recunoscut. Sunt ucigașul în masă de la televizor. Antichristul.

Da, eu sunt teroristul.

Și izbucnesc în râs.

O-ntreb pe Fertility, Tu mi-ai făcut-o, nu?

La care ea, continuând să râdă, zice:

— Un pic.

La care eu, continuând să râd, o-ntreb dacă chiar e-nsărcinată.

La care ea, continuând să râdă, zice:

— Mă tem că da, dar, sincer, chiar n-am știut. A fost un miracol *de bona fide.*

Ușa se închide cu o bufnitură, iar avionul începe să dea încet cu spatele, îndepărtându-se de terminal.

— Ascultă-aici, zice Fertility. Toată viața ai avut nevoie de cineva care să-ți spună ce să faci: familia, biserica, șefii, asistenta, agentul, frate-tău...

Zice:

— Dar cu chestia asta nu mai poate să te ajute nimeni.

Zice:

— Tot ce știu e că o să găsești o soluție să ieși din rahatul ăsta. O să găsești o soluție ca să-ți spui povestea vieții tale futute. O să fii mort pentru toată lumea.

Motoarele avionului pornesc cu vaietul specific, iar Fertility îmi întinde o verighetă bărbătească.

— Și după ce o să-ți termini de spus povestea vieții și o s-o lași în urmă, zice Fertility, o să începem împreună o nouă viața și o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

2

În drum spre Port Vila, în Insulele Noile Hibride, la ultima mea masă servesc mâncarea așa cum am visat întotdeauna.

Dacă prind pe cineva că-și unge chifla înainte s-o rupă, îi promit că o să-l împușc pe loc.

Dacă prind pe cineva că bea cu mâncarea în gură, o să-l împușc.

Dacă prind pe cineva că-și cufundă lingura în supă dinspre exterior spre interior, o să-l împușc.

Dacă prind pe cineva că nu și-a pus un șervet în poală...

Dacă prind pe cineva că-și folosește degetele...

Dacă prind pe cineva că începe să mănânce înainte ca toată lumea să fie servită...

Dacă prind pe cineva că suflă peste mâncare ca să se răcească...

Dacă prind pe cineva că vorbește cu gura plină...

Dacă prind pe cineva că ține paharul de vin alb de bol sau paharul de vin roșu de picior...

Respectivul o să primească un glonț în cap.

Ne aflăm la zece mii de metri deasupra pământului, zburând cu 1.024 de kilometri la oră. Ne aflăm pe o culme a creației umane, așa că o să luăm masa ca niște oameni civilizați.

1

Așa că asta e spovedania mea.

Doi-zece, doi-zece, probă.

Și, așa cum mi-a zis Fertility, dacă aș putea să găsesc o scăpare. Aș putea scăpa de aici, de sus. Aș putea scăpa de prăbușire. Aș putea scăpa de a fi Tender Branson. Aș putea scăpa de poliție. Aș putea scăpa de trecutul meu, de povestea chinuită, intensă, mizerabilă și încâlcită a vieții mele de până acum.

Fertility mi-a spus că șpilul e să m-apuc să le povestesc tuturor cum am ajuns aici și pe urmă o să găsesc eu o soluție.

Dacă aș putea să plec pur și simplu și să las în urmă vechea poveste a vieții mele.

Dacă o să supraviețuiesc, mi-a zis, am putea încerca să facem sex mai ca lumea.

Am putea încerca să ne construim o viață împreună.

Am putea lua lecții de dans.

Mi-a zis să-mi spun povestea vieții până în momentul când avionul o să se izbească de pământ. Așa lumea o să creadă că am murit. Mi-a zis să-ncep cu sfârșitul.

Doi-zece, doi-zece, probă.

Doi-zece, doi-zece, probă.

Poate merge. Nu știu. Nici măcar nu știu dacă mă auziți.

Dar dacă mă auziți, atunci ascultați. Și, dacă mă ascultați, atunci aflați că tocmai ați dat peste povestea a tot ce a mers prost. Ați dat peste înregistratorul de zbor al zborului 2039. Cutia neagră, cum i se mai zice, deși e portocalie și are înăuntru o rolă de sârmă care înregistrează totul. Ați dat peste povestea a ceea ce s-a întâmplat.

Așa că dați-i drumul.

Puteți să încingeți sârma asta până la roșu și tot o să vă zică fix aceeași poveste.

Doi-zece, doi-zece, probă.

Și, dacă ascultați, trebuie să știți că pasagerii au fost dați jos din avion în Port Vila, Republica Vanuatu, în schimbul câtorva parașute și a mai multor sticluțe de gin.

Apoi, după ce ne-am aflat iarăși la înălțime, pilotul s-a parașutat, recăpătându-și libertatea.

Știu c-o să tot spun chestia asta, dar e-adevărat. Nu sunt un criminal.

Și sunt singur aici, în aer.

Toate cele patru motoare s-au oprit și am început coborârea controlată, picajul spre pământ. Asta e *faza terminală* a coborârii mele, când mă îndrept spre Australia cu zece metri pe secundă, *viteza* mea *terminală.*

Doi-zece, doi-zece, probă.

Încă o dată, acesta este înregistratorul de zbor al Zborului 2039.

Aici, la altitudinea asta, ascultați la viteza asta, în avionul ăsta gol, asta e povestea mea. Și povestea mea n-o să se zdrobească în ’jde miliarde de resturi însângerate și apoi o să ardă în o mie de tone de combustibil arzând. Și, după ce o să se prăbușească avionul, oamenii o să scormonească după înregistratorul de zbor. Și povestea mea va supraviețui.

Iar eu voi continua să trăiesc, veșnic.

Și, dacă mi-aș da seama ce-a vrut să spună Fertility, aș putea să scap, să mă salvez, dar nu-mi dau seama. Sunt tâmpit.

Doi-zece, doi-zece, probă.

Așa că asta e spovedania mea.

Asta e rugăciunea mea.

Povestea mea. Incantația mea.

Ascultați-mă. Priviți-mă. Aduceți-vă aminte de mine.

Iubit Distrus.

Mesia Cârpit.

Iubit în devenire. Izbăvit întru Domnul.

Sunt captiv aici, în picajul ăsta, în viața asta a mea, în cabina de pilotaj a unui avion de linie, în timp ce pustietatea galbenă a Australiei se apropie rapid.

Și sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să le schimb, dar nu mai pot.

Totul s-a sfârșit. Acum totul nu mai e decât o poveste.

Aceasta este viața și moartea lui Tender Branson, și-acum pot s-o las în urmă.

Cerul e albastru și curat în toate cele patru zări.

Soarele e deplin și arde drept în față, și azi e o zi minunată.

Doi-zece, doi-ze...

Tender Branson, ultimul supraviețuitor al unei secte religioase a morții denumite Cultul Credincioșilor, își spune povestea vieții în cutia neagră a Zborului 2039, la 12000 de metri deasupra Oceanului Pacific. E singur în avionul care o să se prăbușească în curând în deșertul australian. Dar înainte ca acest lucru să se întâmple, Tender Branson va reface traseul transformării sale din copilul ascultător și servitorul umil aflat în așteptarea Izbăvirii într-un adevărat Mesia al mass-mediei, îndopat cu steroizi și colagen. O poveste a autodistrugerii care se desfășoară invers, de la ultima pagină la prima. Imprevizibil și memorabil, *Supraviețuitor* este o satiră hipnotică, înfricoșătoare despre prețul celebrității într-o lume aflată în stadiul ultim al alienării.

Top 10+

POLIROM

Tender Branson, ultimul supravieţuitor al unei secte religioase a morţii denumite Cultul Credincioşilor, îşi spune povestea vieţii în cutia neagră a Zborului 2039, la 12 000 de metri deasupra Oceanului Pacific. E singur în avionul care o să se prăbuşească în curând în deşertul australian. Dar înainte ca acest lucru să se întâmple, Tender Branson va reface traseul transformării sale din copilul ascultător şi servitorul umil aflat în aşteptarea Izbăvirii într-un adevărat Mesia al mass-mediei, îndopat cu steroizi şi colagen. O poveste a autodistrugerii care se desfăşoară invers, de la ultima pagină la prima. Imprevizibil şi memorabil, *Supravieţuitor* este o satiră hipnotică, înfricoşătoare despre preţul celebrităţii într-o lume aflată în stadiul ultim al alienării.

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-8400-7

www.polirom.ro

Carte publicată şi în ediţie digitală

virtual-project.eu

Pe copertă: © iStockphoto.com/GeorgePeters

{1} Astăzi, Republica Vanuatu.

{2} Scăderea presiunii unui fluid la trecerea printr-o secțiune strangulată a unei conducte. Este numit astfel după Giovanni Battista Venturi (1746-1822), fizician italian.

{3} 1 nod = 1,852 km. pe oră.

{4} În original, *housing voucher* - referire la Housing Choice Voucher Program, program federal de asistență derulat de Departamentul Locuințelor și al Dezvoltării Urbane (United States Department of Housing and Urban Development) din S.U.A., care oferă subvenții pentru locuințe familiilor sau persoanelor cu venituri mici. Cunoscut și sub denumirea Section 8, prin trimitere la secțiunea respectivă din Legea locuințelor din 1937, în care figurează acest program. În cadrul său, autoritățile suportă o parte din costul chiriei plătite de o familie sau un individ, dar fără să depășească 30% din venitul acestora.

{5} Toate citatele din Biblie urmează ediția *Biblia sau Sfânta Scriptură.* Tipărită sub îndrumarea și cu purtarea de grijă a Preafericitului Părinte f Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. Cu aprobarea Sfântului Sinod. Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, București. 1968.

{6} Ultima luni din luna mai, sărbătoare legală în care sunt comemorați soldații căzuți în războaie: Ziua Eroilor.

{7} Termen polisemantic în limba engleză, desemnând, printre altele, și o persoană care își oferă serviciile contra cost (aprox. angajat, muncitor, dar și slugă).

{8} Prin derivare de la unul dintre sensurile termenului *bidding,* Biddy desemnează, în cazul de față, o persoană care primește ordine, porunci.

{9} Autoare, folosit aici cu înțelesul de persoană care dă naștere viitorilor copii.

{10} Cel mai în vârstă.

{11} Wedding Soup - termen care provine din denumirea unui fel de mâncare specific nordului Italiei, Minestra maritata, și care se referă la „mariajul" dintre legume și carne într-o supă din zeamă de carne.

{12} Acid clorhidric.

{13} Millerism - credință întemeiată de fermierul american William Miller, baptist practicant, în 1831, care propovăduia a doua venire a lui Christos în anul 1843-1844. Mișcarea milleristă este extrem de importantă, constituind fundamentul pe care se vor dezvolta religiile adventiste.

{14} Om - în sanscrită, silaba supremă, cea sacră, compusă din trei sunete, a, u și m, despre care se credea că redă esența universului.

{15} În original, *sweep week,* una dintre perioadele în care Nielsen Media Research, compania care evaluează cotele de audiență în mass-media din S.U.A., face ample sondaje în rândul telespectatorilor. Rezultatele sunt extrem de importante pentru posturile de televiziune, care pot atrage publicitate în funcție de audiența programelor lor. Tocmai de aceea, în perioadele respective, posturile de televiziune transmit cele mai bune emisiuni, filme etc., sperând să obțină astfel cât mai multe voturi din partea telespectatorilor.

{16} Burma Shave era o cremă de ras americană, care se aplica pe față fără pământuf. Produsul devenise faimos datorită modului în care i se făcea reclamă, respectiv prin intermediul unor replici comice inscripționate pe panouri publicitare succesive amplasate pe marginea șoselelor. Aceste reclame au fost folosite aproape patruzeci de ani, din 1925 până în 1963, devenind o legendă a culturii pop.

{17} Love Canal (în traducere, Canalul Dragostei) este un canal abandonat din Niagara County, New York, unde a fost îngropată, în perioada anilor 1940-1950, o cantitate uriașă de reziduuri toxice, compusă din cel puțin 300 de produse chimice diferite și totalizând aproape 20.000 tone. Existența deșeurilor a fost descoperită în anii 1970, când, în urma unor ploi puternice, apa contaminată a pătruns în casele construite ulterior în vecinătatea canalului. În urma scandalului izbucnit, autoritățile au decis evacuarea întregii zone.

{18} Joc de cuvinte. Aluzie la „Gray Panthers", Panterele Gri, organizație care promovează drepturile persoanelor, în special ale celor în vârstă. Organizația a fost întemeiată de Margaret „Maggie" Kuhn în anii 1970, când aceasta a fost pensionată forțat.

{19} Înființate în 1974 în Statele Unite, Casele Ronald McDonald oferă cazare gratuită părinților din provincie al căror copil se află internați într-un spital din oraș. Sponsorul principal al acestor așezăminte este compania McDonald's. În momentul de față, Case Ronald McDonald funcționează în șaizeci și patru de țări și regiuni, inclusiv în România.

Table of Contents

47
46
45
44
43
42
41
40
39
38
37
36
35
34
33
32
31
30
29
28
27
26
25
24
23
22
21
20
19
18
17
16
15
14
13
12

11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

Table of Contents

47	6
46	12
45	19
44	24
43	37
42	48
41	55
40	59
39	65
38	76
37	86
36	93
35	98
34	101
33	107
32	117
31	124
30	133
29	141
28	144
27	150
26	160
25	167
24	172
23	179
22	185
21	192

20	203
19	209
18	214
17	222
16	228
15	236
14	243
13	248
12	253
11	257
10	260
9	266
8	272
7	277
6	284
5	288
4	291
3	293
2	299
1	300